

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Циклонът (1/24)

Дороти живееше наред обширните прерии на Канзас с чичо Фенри, който беше фермер, и леля Ем, която беше жена на фермер. Къщата им беше малка, дървеният материал за построяването ѝ трябваше да се пренесе с фургон на много мили разстояние. Имаше четири стени, под и таван, които представляваха една стая; а тази стая побираше изглеждаща ръждясала печка, шкаф за чиниите, маса, три или четири стола и леглата. Чичо Фенри и леля Ем имаха голямо легло в единия ъгъл, а Дороти - малко легло в другия. Нямахме таван или мазе - освен малка дупка, изкопана в земята, наречена циклоненото мазе, където семейството можеше да отиде в случай, че се издигнеше някоя от онези огромни вихрушки, достатъчно мощна да унищожи всяка сграда по пътя си. В него се влизаше през капака в средата на пода, откъдето една стълба водеше надолу към малка тъмна дупка.

Когато Дороти застанеше на прага и се огледаше, тя не можеше да види нищо друго освен големите сиви прерии от всяка страна. Нито дърво, нито къща разчупваха широкия простор от равнинен пейзаж, който достигаше до ръба на небето във всички посоки.

Слънцето беше опекло разораната земя, превръщайки я в сива маса с малки пукнатини по нея. Дори тревата не беше зелена, тъй като слънцето беше изгорило върховете на дългите стръкове, докато не се превърнат в същия сив цвят, който можеше да се види навсякъде. Някога къщата беше боядисана, но слънцето подкожуши боята, а дъждовете я отмиха, и сега къщата беше скучна и сива, както всичко останало. Когато леля Ем дойде тук да живее, тя беше млада красива съпруга. Слънцето и вятърът промениха и нея. Те отнеха блясъка в нейните очи и ги направиха неярко сиви; отнеха червенината от нейните страни и устни и те също станаха сиви. Тя беше слаба и суха, никога не се усмихваше сега. Когато Дороти, която беше сираче, дойде първоначално при нея, леля Ем беше толкова стъписана от детския смях, че изпищяваше и слагаше ръка на сърцето си всеки път, когато веселото гласче на Дороти достигнеше ушите ѝ; и тя все поглеждаше малкото момиченце с почуда, че е успяла да намери нещо, за което да се засмее.

Чичо Фенри никога не се смееше. Той работеше усилено от сутрин до вечер и не знаеше какво е радост. Той също беше сив - от дългата си брада до грубите си ботуши, изглеждаше строг и сериозен и рядко говореше.

Тото караше Дороти да се смее и я спасяваше от това да порасне толкова сива като обкръжението си. Тото не беше сив; той беше малко черно кученце с дълга

копринена козина и малки черни очички, които блестяха весело от двете страни на забавното му мъничко носле. Тото играеше по цял ден, а Дороти играеше с него и много го обичаше.

Днес обаче те не играеха. Чичо Фенри седна на прага и гледаше тревожно небето, което беше още по-сиво от обичайното. Дороти стоеше на вратата с Тото в ръце и също гледаше небето. Леля Ем миеше чиниите.

Далеч от север чуваха ниския вой на вятъра, а чичо Фенри и Дороти можеха да видят как дългата трева се кланяше на вълни пред бурята. След това дойде рязко свистене във въздуха от юг и обръщайки очите си натам, те видяха вълнички в тревата, идващи и от тази посока.

Внезапно чичо Фенри стана.

- Идва циклон, Ем - извика той на жена си. - Ще отида да се погрижа за добитъка. - После той побягна към хангарите, където държаха кравите и конете.

Леля Ем захвърли работата си и дойде на вратата. От един поглед ѝ стана ясно за приближаващата опасност.

- Бързо, Дороти! - изкрещя тя. - Бягай в мазето!

Тото скочи от ръцете на Дороти и се скри под леглото, а момичето се затича да го хване. Леля Ем, уплашена до смърт, отвори капака на пода и слезе по стълбата в малката тъмна дупка. Дороти най-сетна хвана Тото и тръгна да последва леля си. Когато беше наполовина път до средата на стаята, се чу страшен писък от

вятъра и къщата се заклати толкова силно, че тя загуби почва под краката си и внезапно седна на пода. Тогава се случи нещо странно.

Къщата се завъртя два или три пъти и се издигна бавно във въздуха. Дороти усети, че сякаш се издига с балон.

Северните и южните ветрове се срещнаха там, където беше къщата, и тя се оказа в окото на бурята. В средата на циклона въздухът обикновено е неподвижен, но огромният натиск на вятъра от всяка страна на къщата я издигаше все по-високо и по-високо, докато не се оказа на самия връх на циклона; остана там и беше отнесена на мили разстояние с такава лекота, както би било едно перце.

Беше много тъмно, а вятърът виеше ужасяващо около нея, но Дороти откри, че се вози доста леко. След първите няколко завъртания на вятъра и веднъж, когато къщата се наклони доста, тя усети, че е сякаш се люлее нежно като бебе в люлка.

На Тото не му хареса. Той бягаше из стаята, тук и там, лаейки силно, но Дороти седеше мирно на пода и чакаше да види какво ще се случи.

Веднъж Тото се приближи твърде много до капака на пода и падна вътре; в началото малкото момиченце си помисли, че го е загубило. Но скоро видя едно от ушите му да стърчи през дупката, тъй като силния натиск на въздуха го държеше нависоко, така че не можеше да падне. Тя долази до дупката, хвана Тото за

ухото и го довлече обратно до стаята, като след това затвори капака, така че да не се случват повече инциденти.

Минаваха час след час и Дороти бавно преодоля уплахата си; но се почувства доста самотна, а вятърът свистеше така силно около нея, че тя почти оглуша. В началото тя се чудеше дали ще се разбие на парченца, когато къщата падне пак; но тъй като часовете минаваха и нищо ужасно не се случи, тя спря да се тревожи и реши да изчака спокойно и да види какво ще донесе бъдещето. Най-накрая тя долази по люлеещия се под до леглото си и си легна на него; а Тото я последва и си легна до нея. Въпреки клатушкането на къщата и воя на вятъра, Дороти скоро затвори очите си и заспа дълбоко.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Съвещание с дъвчащите (2/24)

Тя се събуди от удар, толкова внезапен и силен, че ако не лежеше на мекото легло, Дороти може би щеше да се нарани. Обаче трясъкът ѝ спря дъха и тя се зачуди какво се е случило; а Тото сложи студеното си малко носле в лицето ѝ и заскимтя жално. Дороти седна и забеляза, че къщата не се движеше; не беше и тъмно, защото ярка слънчева светлина влизаше през прозореца, нахлувайки в малката стая. Тя скочи от леглото си и с Тото по петите се затича и отвори вратата.

Малкото момиченце нададе писък от удивление и се огледа наоколо, като очите ѝ се разширяваха все повече и повече от чудесните гледки, които виждаше.

Циклонът беше приземил къщата много нежно – като за циклон – по средата на чудно красива природа.

Навсякъде се простираха прекрасни зелени ливади, осеяни с величествени дървета, натежали от сладки и сочни плодове. Във всички посоки имаше лехи с разкошни цветя, а птици с рядко и искрящо оперение пееха и пърхаха в дърветата и храстите. Наблизо течеше малко поточе, бързащо и блестящо измежду зелените брегове, и шептеше с глас, правейки много

благодарно едно малко момиченце, което живееше толкова дълго в сухата сива прерия.

Докато тя стоеше и наблюдаваше с копнеж необичайната и красива гледка, тя забеляза, че към нея идва група от най-странните хора, които някога е виждала. Те не бяха толкова големи като възрастните хора, с които беше свикнала; но пък не бяха и много малки. Всъщност изглеждаха горе-долу толкова високи, колкото Дороти, която беше дете с нормален ръст за възрастта си, макар да изглеждаха много по-възрастни.

Бяха трима мъже и една жена, като всички бяха странно облечени. Носеха кръгли шапки, които се издигаха поне един фут над главите им, с малки звънчета около периферията, които звъняха сладко при всяко движение. Шапките на мъжете бяха сини; шапката на дребничката жена беше бяла и тя носеше бяла рокля, спускаща се на дупли от раменете ѝ. По нея бяха разпръснати малки звездички, които блестяха на слънцето като диаманти. Мъжете бяха облечени в синьо със същия нюанс като шапките. Дороти си помисли, че мъжете бяха толкова стари, колкото чичо Фенри, тъй като двама от тях имаха бради. Но

дребната жена без съмнение беше много по-стара. Нейното лице беше покрито с бръчки, косата ѝ беше почти бяла и тя се движеше доста сковано.

След като тези хора се приближиха до къщата, на чийто праг беше застанала Дороти, те спряха и си прошепнаха нещо, сякаш се страхуваха да продължат. Но дребната жена отиде до Дороти, направи нисък поклон и каза със сладък глас:

- Добре дошла, преблагородна вълшебнице, в страната на Дъвчащите. Толкова сме Ви благодарни, че убихте Злата вещица от Изток и освободихте нашите хора от робство.

Дороти слушаше тази реч учудена. Какво искаше да каже дребната жена, наричайки я вълшебница и твърдейки, че е убила Злата вещица от Изток? Дороти беше невинно, безобидно малко момиченце, което беше отнесено от циклон на много мили далеч от дома; и никога не беше убивала нищо през целия си живот. Но дребната жена очевидно очакваше отговор от нея; така че Дороти каза колебливо:

- Много сте мила, но това трябва да е някаква грешка. Не съм убивала никого.

- Вашата къща обаче я е убила - отговори дребната старица със смях, - а това е едно и също. Вижте! - продължи тя, сочейки към ъгъла на къщата. - Ето ги нейните два крака, които още стърчат изпод дървената сграда.

Дороти погледна и нададе лек писък от уплаха. Наистина там под ъгъла на голяма греда, върху която се крепеше къщата, стърчаха два крака, обути в сребърни обувки с остър връх.

- Олеле! Олеле! - пищеше Дороти, стискайки ръцете си от ужас. - Къщата трябва да е паднала върху нея. Какво ще правим?

- Нищо не може да се направи - каза дребната жена спокойно.

- Но коя беше тя? - попита Дороти.

- Тя беше Злата вещица от Изток, както казах - отговори дребната жена. - Тя държеше всички Дъвчащи в робство много години, карайки ги да ѝ слугуват ден и нощ. Сега те всички са свободни и са Ви благодарни за услугата.

- Кои са Дъвчащите? - попита Дороти.

- Те са хората, които живеят по тази Източната страна, където владееше Злата вещица.

- Ти Дъвчащ ли си? - попита Дороти.

- Не, но съм техен приятел, въпреки че живея в Северната страна. Когато видяха, че Вещицата от Изток е умряла, Дъвчащите бързо ми изпратиха вестител и аз дойдох веднага. Аз съм Вещицата от Север.

- О, Боже! - извика Дороти. - Наистина ли сте истинска вещица?

- Да, разбира се - отговори дребната жена. - Но съм добра вещица и хората ме обичат. Не съм толкова

могъща като Злата вещица, която властваше тук. В противен случай, самата аз щях да освободя хората.

- Но аз мислех, че всички вещици са зли - каза момичето, което беше леко уплашено, че е изправено пред истинска вещица.

- О, не, това е огромна грешка. Има само четири вещици в Страната на Оз и две от тях - тези, които живеят на Север и на Юг - са добри вещици. Знам, че е вярно, защото аз самата съм една от тях и няма как да греша. Тези, които живеяха на Изток и Запад, несъмнено бяха зли вещици; но сега ти уби едната от тях и затова остана само една Зла вещица в цялата Страна на Оз - тази, която живее на Запад."

- Но - каза Дороти след момент размисъл - леля Ем ми каза, че всички вещици са мъртви - и то от много години.

- Коя е леля Ем? - запитва дребната старица.

- Тя е моята леля, която живее в Канзас, откъдето идвам.

Вещицата от Севера изглежда размишляваше известно време с наведена глава и очи, забити в земята. После тя вдигна поглед нагоре и каза:

- Не знам къде е Канзас, понеже никога не съм чувала тази страна да бъде споменавана преди. Но разкажете ми, това цивилизована страна ли е?

- О, да - отговори Дороти.

- Тогава работата е ясна. Вярвам, че в цивилизованите страни няма останали вещици, нито вещици, нито

вълшебници, нито магьосници. Но, виждаш, Страната на Оз никога не е била цивилизована, тъй като сме откъснати от останалия свят. Затова все още имаме вещици и магьосници сред нас.

- Кой са магьосниците? - попита Дороти.

- Самият Оз е Най-великият магьосник - отговори Вещицата, като гласът ѝ премина в шепот. - Той е помогъщ от всички нас взети заедно. Той живее в Смарагдения град.

Дороти щеше да зададе още един въпрос, но точно тогава Дъвчащите, които стояха до тях тихичко, издадоха силен вик и посочиха ъгъла на къщата, където Злата вещица лежеше преди малко.

- Какво става? - попита дребната старица и като погледна натам, започна да се смее. Краката на мъртвата Вещица бяха изчезнали изцяло и нищо не остана от нея освен сребърните обувки.

- Тя беше толкова стара - обясни Вещицата от Север - че бързо се изсуши на слънцето. Това е нейният край. Но сребърните обувки са Ваши и трябва да ги носите. - Тя се пресегна и вдигна обувките, а след като ги изтръска от праха, ги подаде на Дороти.

- Вещицата от Изток се гордееше с тези сребърни обувки - каза един от Дъвчащите - и те са свързани с някаква магия; но каква, така и не разбрахме.

Дороти внесе обувките в къщата и ги сложи на масата. После пак излезе при Дъвчащите и им каза:

- Бързам да се върна при леля и чичо, защото съм сигурна, че ще се тревожат за мен. Можете ли да ми помогнете да намеря начин?

Дъвчащите и Вещицата първо се спогледаха, а после се обърнаха към Дороти и поклатиха глави.

- На Изток, недалеч от тук - каза единият, - има обширна пустиня и никой жив човек не е успял да я премине.

- Същото е на Юг - каза другият, - защото бях там и видях. Югът е страната на Квадратните.

- Казвали са ми - каза третият мъж, - че е същото и на Запад. И че страната, където живеят Мигащите, се управлява от Злата вещица от Запад, която може да те направи свой роб, ако пресечеш пътя ѝ.

- Моят дом е на Север - каза старицата, - и на края му е същата обширна пустиня, която огражда тази Страна на Оз. Страхувам се, скъпа, че ще трябва да живееш с нас.

При тези думи Дороти започна да хлипа, защото се почувства самотна сред всички тези странни хора.

Нейните сълзи изглежда натъжаваха добросърдечните Дъвчащи, тъй като те веднага извадиха носните си кърпички и също започнаха да плачат. А колкото до дребната старица, тя свали шапката си и започна да балансира нейния връх на края на носа си, докато отброяваше "Едно, две, три" със сериозен глас.

Изведнъж шапката се превърна в плоча, на която с бял тебешир беше написано с главни букви:

“НЕКА ДОРОТИ ОТИДЕ В СМАРАГДЕНИЯ ГРАД”

Дребната старица взе плочата от носа си и прочитайки думите на нея, попита:

- Вашето име Дороти ли е, скъпа?

- Да - отговори детето, като вдигна поглед и бършеше сълзите си.

- Тогава трябва да отидете в Смарагдения град.

Вероятно Оз ще Ви помогне.

- Къде е този град? - запита Дороти.

- Той е точно в центъра на страната и се владее от Оз, Великият вълшебник, за който Ви разказах.

- Той добър човек ли е? - попита тревожно момичето.

- Той е добър Вълшебник. Дали е човек или не, не мога да ти кажа, тъй като никога не съм го виждала.

- Как мога да стигна до там? - попита Дороти.

- Трябва да отидете пеша. Това е дълго пътешествие през страната, което понякога ще е приятно, а понякога мрачно и ужасно. Обаче аз ще използвам всички вълшебни сили, които знам, за да Ви предпазя от злини.

- Няма ли да дойдете с мен? - помоли момиченцето, което започна да гледа на дребната старица като на неин единствен приятел.

- Не, не мога да го направя - отговори тя, - но ще Ви дам моята целувка, а никой няма да посмее да нарани човек, който е целунат от Вещицата от Север.

Тя се приближи до Дороти и я целуна нежно по челото. Там, където устните ѝ докоснаха момичето,

остана кръгъл, блестящ знак, както Дороти откри не след дълго.

- Пътят до Смарагдения град е застлан с жълти павеа - каза Вещицата, - така че няма как да го пропуснете. Когато стигнете до Оз, не се страхувайте от него, а му разкажете историята си и го помолете да Ви помогне. Довиждане, скъпа.

Тримата Дъвчащи ѝ се поклониха ниско и ѝ пожелаха приятно пътуване, след което се изгубиха сред

дърветата. Вещицата леко кимна приятелски на Дороти, завъртя се около лявата си пета три пъти и моментално изчезна за голяма изненада на малкия Тото. Той лаеше след нея доста силно, когато тя изчезна, защото го беше страх дори да изръмжи, докато тя беше при тях.

Но понеже Дороти знаеше, че тя е вещица, очакваше от нея да изчезне точно по такъв начин и не беше изненадана ни най-малко.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Как Дороти спаси Плашилото (3/24)

Когато Дороти остана сама, тя започна да огладнява. Така че отиде до килера и си отрязва малко хляб, който намаза с масло. Даде малко на Тото и взе една кофа от рафта, пренесе я до едно малко ручейче и я напълни с чиста, блестяща вода. Тото побягна сред дърветата и започна да лае на птиците, които бяха кацнали там. Дороти отиде да си го прибере и видя такива вкусни плодове да висят от клоните, че си набра малко и откри, че точно това ѝ е липсвало за закуската. После се върна в къщата и като почерпи себе си и Тото с хубава и студена чиста вода, тя започна да се подготвя за пътешествието до Смарагдения град. Дороти имаше само една друга рокля, но се оказа, че тя е чисти и виси на закачалка до леглото ѝ. Тя беше от ленен плат, на бели и сини карета; и въпреки че синьото беше донякъде избеляло от много прането, пак си беше красива рокля. Момичето се изми внимателно, облече се в чистата си ленена рокля и си завърза розовата шапчица под брадичката. Тя взе малка кошничка и я напълни с хляб от килера, покривайки я с

бяла кърпа. После погледна надолу към краката си и забеляза колко стари и износени бяха обувките ѝ.

- Със сигурност няма как да издържат дълго пътуване, Тото - каза тя. А Тото се взираше в лицето ѝ с малките си черни очички и махаше с опашка, за да покаже, че знае какво има предвид тя.

В този момент Дороти забеляза сложените на масата сребърни обувки, които принадлежаха на Вещицата от Изток.

- Чудя се дали ще ми станат - каза тя на Тото. - Биха били точните обувки, с които да поема на път, защото няма да се износят.

Тя свали старите си кожени обувки и опита сребърните, които ѝ пасваха толкова добре сякаш бяха направени за нея.

Накрая вдигна кошницата си.

- Ела с мен, Тото - каза тя. - Ще тръгнем към Смарагдения град и ще попитаме Великия Оз как да се върнем обратно в Канзас.

Тя затвори вратата, заключи я и сложи ключа внимателно в джоба на роклята си. И така с Тото, подтичващ плътно зад нея, тя започна пътуването си.

Имаше няколко пътя наблизо, но не ѝ отне много време да намери този, който беше павиран с жълти павета.

Не след дълго тя вървеше енергично към Смарагдения град, сребърните ѝ обувки звъняха весело по твърдия жълт път. Слънцето грееше ярко и птичките пееха сладко, а Дороти не се чувстваше толкова зле, колкото

бихте си помислили за малко момиченце, което е внезапно отнесено от собствената си страна и стоварено по средата на непозната страна.

Докато се разхождаше, тя беше изненадана да види колко е красива природата около нея. Имаше спретнати огради отстрани на пътя, боядисани в син цвят, а отвъд тях имаше изобилие от житни и зеленчукови ниви. Очевидно Дъвчащите бяха добри фермери и успяваха да отгледат огромни зеленчуци. От време на време тя минаваше покрай някой кон, а хората излизаха да я зяпат и да ѝ се кланят ниско, докато ги отминаваше; защото всички знаеха, че благодарение на нея е унищожена Злата вещица и те са освободени от робство. Къщичките на Дъвчащите бяха странно изглеждащи домове, тъй като всяка една беше кръгла и с голям купол вместо покрив. Всичките бяха боядисани в синьо, защото синьото беше любимият цвят в тази страна от Изток.

Привечер, когато Дороти беше уморена от дългия си път и започна да се чуди къде да прекара нощта, тя стигна до къща, по-голяма от останалите. На зелената ливада пред нея много мъже и жени танцуваха. Пет малки цигулари свиреха възможно най-силно, а хората се смееха и пееха, докато голямата маса наблизко беше отрупана с вкусни плодове и ядки, пайове и торти и много други хубави неща за ядене.

Фората любезно поздравиха Дороти и я поканиха на вечеря и да прекара нощта с тях; защото това беше

домът на един от най-богатите Дъвчащи в страната и приятелите му се бяха събрали с него да отпразнуват свободата си от робството на Злата вещица.

Дороти вечеря обилно и ѝ сервира самият богат Дъвчащ, чието име беше Бок. После тя седна на дивана и се загледа в танцуващите хора.

Когато Бок забеляза нейните сребърни обувки, той каза:

- Сигурно сте велика магьосница.

- Защо? - попита момичето.

- Защото носите сребърни обувки и сте убили Злата вещица. Освен това имате бяло на роклята си, а само вещици и вълшебници носят бяло.

- Роклята ми е на сини и бели карета - каза Дороти, заглаждайки гънките на роклята си.

- Много е мило от Ваша страна, че носите тези цветове - каза Бок. - Синьото е цветът на Дъвчащите, а бялото е цветът на магьосниците. Така разбираме, че сте добра магьосница.

Дороти не знаеше какво да отговори на това, тъй като всички изглежда мислеха, че е магьосница, а тя знаеше много добре, че е обикновено момиченце, което случайно е пренесено от циклон в чужда земя.

Когато тя се умори да наблюдава танците, Бок я заведе в къщата, където ѝ даде стая с красиво легло.

Чаршафите бяха направени от син плат и Дороти хубавичко се наспа в тях до сутринта, а Тото се беше свил на синьо килимче до нея.

Тя закуси богато и гледа как едно мъничко Дъвчащо бебе си играеше с Тото, дърпаше му опашката, гукаше и се смееше по начин, който страшно забавляваше Дороти. Тото беше много интересен за всички хора, защото те никога не били виждали куче досега.

- Колко е далеч Смарагдения град? - попита момичето.

- Не знам - отговори Бок сериозно, - защото никога не съм бил там. По-добре е хората да не се приближават до Оз, освен ако си нямат някаква работа за вършене с него. Но пътят до Смарагдения град е дълъг и ще Ви отнеме много дни. Страната тук е богата и приятна, но трябва да преминете през диви и опасни места, преди да стигнете до края на пътешествието си.

Това малко притесни Дороти, но тя знаеше, че само Великият Оз може да ѝ помогне да се върне в Канзас, така че тя смело реши да не поглежда назад.

Тя се сбогува с приятелите си и пак тръгна по пътя, застлан с жълти павеа. След като измина няколко мили, тя помисли, че трябва да спре да си почине и се покатери на върха на една ограда до пътя и седна. Имаше голяма царевична нива отвъд оградата и не особено далеч тя видя Плашило, поставено високо на стълб, за да държи птиците далеч от зрялата царевица.

Дороти подпря с ръка брадичката си и се загледа замислено в Плашилото. Главата му беше малка торба, пълна със слама, с нарисувани на нея очи, нос и уста, които да представляват лица. На главата му беше

разположена стара островърха синя шапка, която принадлежеше на някой Дъвчащ, а останалата фигура беше облечена в сини дрехи, износени и избелели, които също бяха натъпкани със слама. На краката си имаше стари ботуши със син връх, каквито всеки човек в тази страна носеше, а фигурата беше повдигната над царевичните стъбла чрез един прът, забоден в гърба му.

Гледайки боядисаното лице на Плашилото, Дороти с учудване забеляза как едно от очите му бавно ѝ намига. В началото тя си помисли, че вероятно се е объркала, защото никое от плашилата в Канзас не намигаше; но сега пък фигурата ѝ кимаше с глава приятелски. Тогава тя слезе от оградата и отиде до него, докато Тото тичаше около стълба и лаеше.

- Добър ден - каза Плашилото с доста пресипнал глас.
- Ти проговори ли? - попита момичето учудено.
- Определено - отговори Плашилото. - Как си?
- Доста добре, благодаря - отговори любезно Дороти. - Ти как си?

- Не съм много добре - каза Плашилото с усмивка, - защото е много отегчително да си закачен тук горе нощ и ден и да плашиш враните.

- Не можеш ли да слезеш? - попита Дороти.

- Не, защото този стълб е забоден за гърба ми. Моля те, ако извадиш стълба, ще ти бъда страшно благодарен.

Дороти протегна и двете си ръце и повдигна фигурата от стълба, защото така натъпкана със слама тя беше доста лека.

- Много благодаря - каза Плашилото, когато беше положено на земята. - Чувствам се като нов човек.

Дороти беше озадачена от това, тъй като звучеше странно да чуеш как един сламен човек говори и да го виждаш как се кланя и застава пред теб.

- Коя си ти? - попита Плашилото, като се протегна и прозя. - И къде отиваш?

- Моето име е Дороти - каза момичето, - и отивам в Смарагдения град да помоля Великия Оз да ме изпрати обратно в Канзас.

- Къде е Смарагденият град? - попита той. - И кой е Оз?

- А, не знаеш ли? - отговори тя изненадана.

- Не, не знам. Нищо не знам. Както виждаш, пълен съм със слама, така че нямам никакъв мозък - отговори той тъжно.

- О! - каза Дороти, - Много съжалявам за теб.

- Мислиш ли - попита той, - че ако отида до
Смарагдения град с теб, този Оз ще ми даде мозък?

- Не мога да кажа - отговори тя, - но може да дойдеш
с мен, ако искаш. Ако Оз не ти даде мозък, няма да си
по-зле, отколкото сега.

- Това е вярно - каза Плашилото. - Слушай -
продължи той заговорнически - Аз нямам нищо против
краката, ръцете и тялото ми да бъдат натъпкани със
слама, защото няма как да се нараня. Ако някой ми
стъпи на крака или ме бодне с игла, няма значение,
защото не го усещам. Но не искам хората да ме
наричат глупак, а ако главата ми остане натъпкана със
слама вместо с мозък, както твоята, как бих могъл да
знам каквото и да било?

- Разбирам как се чувстваш - каза малкото момиченце,
което наистина му съчувстваше. - Ако дойдеш с мен,
ще помоля Оз да направи за теб всичко, което може.

- Благодаря - отговори той с признателност.

Те пое обратно към пътя. Дороти му помогна да
прескочи оградата и те тръгнаха по пътеката от жълти
павеа за Смарагдения град.

В началото Тото не хареса това допълнение към
групата. Той подуши сламения човек сякаш
подозираше, че има гнездо плъхове в сламата и често
ръмжеше неприятелски на Плашилото.

- Не обръщай внимание на Тото - каза Дороти на новия
си приятел. - Той никога не хапе.

- О, не ме е страх - отговори Плашилото. - Той не може да нарани сламата. Нека нося тази кошница вместо теб. Нямам нищо против, тъй като не мога да се уморя. Ще ти кажа една тайна - продължи той, докато вървеше до нея. - Има само едно нещо на тоя свят, от което ме е страх.

- Какво е то? - попита Дороти - Дъвчацият фермер, който те е направил?

- Не - отговори Плашилото - запалена клечка кибрит.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Пътят през гората (4/24)

След няколко часа пътят започна да става по-труден, а вървенето - толкова мъчно, че Плашилото често се препъваше в жълтите павета, които бяха много неравни тук. Някои, без съмнение, бяха счупени или въобще липсващи, като оставяха дупки, през които Тото скачаше, а Дороти ги заобикаляше. Колкото до Плашилото, то вървеше право напред, защото нямаше мозък, и така стъпваше в дупките и падаше по лице върху твърдите павета. Никога не се нараняваше, обаче, и Дороти го вдигаше и му помагаше да стъпи на крака отново, а той се присъединяваше към веселия ѝ смях за неговото собствено нещастие.

Хермите не бяха толкова добре поддържани тук, както останалите назад. Имаше по-малко къщи и по-малко плодови дръвчета, а колкото по-далеч навлизаха, толкова по-мрачен и самотен ставаше пейзажът.

На обяд седнаха края пътя близо до едно поточе и Дороти отвори кошницата си и извади малко хляб. Тя предложи един резен на Плашилото, но той отказа.

- Никога не съм гладен - каза той, - и имам късмет, че е така, защото устата ми е само нарисувана и ако изрежа в нея дупка, през която да се храня, сламата, с

която съм натъпкан, ще излезе и ще развали формата на главата ми.

Дороти веднага разбра, че това е вярно, така че само кимна и продължи да си похапва хляб.

- Разкажи ми нещо за себе си и страната, от която идваш - каза Плашилото, когато тя привърши с вечерята си. Така че тя му разказа за Канзас и колко сиво беше всичко там и как циклонът я пренесе до тази чудна страна на Оз.

Плашилото слушаше внимателно и каза:

- Не мога да разбера защо би искала да напуснеш тази красива страна и да се върнеш в сухото, сиво място, което наричаш Канзас.

- Това е, защото нямаш мозък - отговори момичето. - Без значение колко мрачни и сиви са домовете ни, ние, хората от плът и кръв, предпочитаме да живеем там, отколкото в която и да е друга страна, без значение колко е красива. Няма друго място като дома.

Плашилото въздъхна.

- Разбира се, че няма как да го разбера - каза той. - Ако вашите глави бяха пълни със слама като моята, вероятно всички щяхте да живеете на красиви места, а в Канзас нямаше да останат никакви хора. Какъв късмет за Канзас, че вие имате мозък.

- Няма ли да ми разкажеш история, докато си почиваме? - попита детето.

Плашилото я погледна укорително и отговори:

- Животът ми е бил толкова кратък, че наистина не знам нищо за каквото и да било. Бил съм създаден едва онзи ден. Всичко онова, което се е случило по света преди това, ми е неизвестно. За щастие, когато фермерът направил главата ми, едно от първите неща, които създаде, били нарисуваните ми уши, така че можех да чуя какво става. Имаше още един Дъвчашц с него и първото нещо, което чух, беше как фермерът казва:

- Фаресват ли ти тези уши?

- Малко са криви - отговори другият.

- Няма значение - каза фермерът. - Пак са си уши - което беше достатъчно вярно.

- Сега ще направя очите - каза фермерът. И така той нарисова дясното ми око и щом приключи, аз се загледах в него и във всичко около мен с огромно любопитство, защото това беше моят пръв поглед към света.

- Това е доста красиво око - отбеляза Дъвчацият, който наблюдаваше време. - Синята боя е най-подходящият цвят за очи.

- Мисля да направя другото малко по-голямо - каза фермерът. И когато второто око беше готово, можех да виждам много по-добре от преди. После той ми измайстори нос и уста. Но аз не проговорих, защото в онзи момент не знаех за какво служи устата. Забавлявах се да ги наблюдавам как създават моето тяло, ръце и крака; а когато закрепиха главата ми накрая, се

почувствах много горд, защото си помислих, че съм толкова човек, колкото всеки друг.

- Този приятел ще плаши враните достатъчно бързо - каза фермерът. - Той просто прилича на човек.

- Ами, той е човек - каза другият и аз бях съвсем съгласен с него. Фермерът ме хвана под мишница, занесе ме до царевичната нива и ме закрепил на високата пръчка, на която ти ме намери. Той и приятелят му скоро си тръгнаха и ме оставиха сам.

- Не ми хареса да бъда изоставен по този начин. Така че се опитах да тръгна след тях. Но краката ми не докосваха земята и бях принуден да си стърча на онзи стълб. Това беше самотен живот, защото нямаше за какво да мисля, тъй като бях създаден съвсем скоро. Много врани и други птици влитаха в царевичната нива, но щом ме видяха, отлитаха пак, мислейки, че съм Дъвчац; а това ме радваше и ме караше да се чувствам доста важен човек. Не след дълго една стара врана полетя до мен и след като ме разгледа внимателно, кацна на рамото ми и каза:

- Чудя се как онзи фермер се е опитал да ме заблуди толкова нескопосано. Всяка врана със здрав разум може да забележи, че си натъпкан със слама.

Тогава тя скочи долу в краката ми и изяде всичката царевична, която искаше. Другите птици, като видяха, че не я наранявам, също се приближиха да ядат царевична, така че за кратко време се събра цяло ято от тях около мен.

-Натъжих се от това, защото това показва, че все пак не съм толкова добро Плашило; но старата врана ме успокои, казвайки:

- Само ако имаше мозък в главата си, щеше да си толкова човек, колкото всеки друг, и по-добър от някои от тях. Мозъкът е единственото нещо, което си струва да притежаваш на този свят, без значение дали си една врана или човек.

- След като враните си тръгнаха, размишлявах и реших, че ще се постарая да си намеря мозък. За мой късмет, ти дойде и ме издърпа от пръта, а от това, което казваш, съм сигурен, че Великият Оз ще ми даде мозък, щом стигнем до Смарагдения град.

- Надявам се - рече Дороти искрено, - защото изглежда ти толкова се тревожиш дали ще го получиш.

- О, да. Аз се тревожа - отвърна Плашилото. - Толкова е неприятно чувството да знаеш, че си глупак.

- Ами - каза момичето, - хайде да вървим. - И подаде кошницата си на Плашилото.

Въобщие нямаше никакви огради на пътя сега, а почвата беше неравна и необработена. Привечер те влязоха в голяма гора, където дърветата растяха толкова високо и близко едно до друго, че клоните им се срещаха над пътя от жълти павеа. Почти беше тъмно под дърветата, защото клоните не допускат слънчевата светлина; но пътниците не спряха, а влязоха в гората.

- Ако този път влиза в гората, трябва да излиза от нея
- каза Плашилото, - а щом Смарагденият град е в другия край на пътя, трябва да отидем там, където ни води.

- Всеки го знае - каза Дороти.

- Разбира се. Ето защо аз го зная - отвърна Плашилото.

- Ако се изискваше мозък, никога нямаше да мога да го кажа.

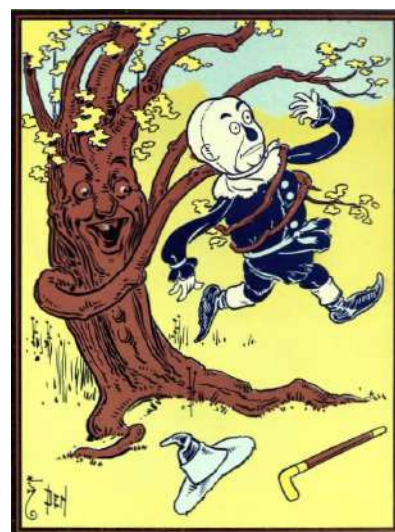
След около час светлината на деня гаснеше и те се запрепъваха в тъмнината. Дороти не можеше да види нищо, но Тото можеше, защото някои кучета виждат много добре в тъмното; а Плашилото обяви, че вижда толкова добре, колкото и през деня. Така че тя го хвана за ръка и успя да продължи напред сравнително добре.

- Ако видиш някоя къща или място, където може да прекараме нощта - каза тя, - трябва да ми кажеш; защото е много неприятно да се разхождаш в тъмното.

Не след дълго Плашилото спря.

- Виждам малка колиба вдясно от нас - каза той, - построена от дървени трупи и клони. Да отидем ли там?

- Да, разбира се - отговори детето. - Много се уморих. И така Плашилото я поведе през дърветата, докато не достигнаха къщурката, а Дороти влезе и си намери

легло от изсъхнали листа в един ъгъл. Тя си легна веднага и с Тото до нея скоро се унесе в дълбок сън. Плашилото, което никога не се уморяваше, застана в друг ъгъл и изчака търпеливо, докато дойде утрото.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Спасяването на Тенекиения човек (5/24)

Когато Дороти се събуди, слънцето блестеше през дърветата и Тото дълго време беше навън да гони птиците и катериците около него. Тя седна и се огледа. Там беше Плашилото, което все още търпеливо стоеше в своя ъгъл и я чакаше.

- Трябва да отидем да потърсим вода - каза му тя.

- Защо ти е вода? - попита той.

- За да си измия лицето от пътуването по прашния път и да пия, така че сухият хляб да не ми залепне за гърлото.

- Сигурно е неудобно да си направен от плът и кръв - каза Плашилото замислено, - защото трябва да спиш, ядеш и пиеш. Обаче пък имаш мозък и струва доста притеснения да можеш да мислиш, както трябва.

Те напуснаха къщичката и тръгнаха през дърветата, докато не откриха малък извор чиста вода, където Дороти утоли жаждата си, окъпа се и си изяде закуската. Момичето видя, че нямаше много останал хляб в кошницата и беше благодарно, че Плашилото не се нуждаеше от храна, защото едва се намираше достатъчно за нея и Тото за деня.

Когато тя си хапна и беше готова да се върнат на пътя от жълти павеа, изведнъж се сепна, чувайки силно изпъшкване наблизо.

- Какво беше това? - попита тя плахо.

- Не мога да си представя - отговори Плашилото - но можем да излезем и да видим.

Точно тогава друг стон достигна ушите им и звукът сякаш идваше зад тях. Те се обърнаха и изминаха няколко крачки към гората, когато Дороти откри нещо, искрящо от лъча светлина, който падаше между дърветата. Тя побягна към мястото и после спря бързо, надавайки лек изненадан вик.

Едно от големите дървета беше частично отрязано и до него с вдигната брадва в ръце стоеше човек, изцяло направен от тенекия. Главата, ръцете и краката бяха свързани с тялото му, но той стоеше абсолютно неподвижен, сякаш не можеше да мръдне въобще.

Дороти го зяпна удивена, както и Плашилото, докато Тото лаеше силно и се опитваше да го захапне по тенекиените крака, от което го заболяха зъбите.

- Ти ли изпъшка? - попита Дороти.

- Да - отговори тенекиеният човек - Изпъшках.

Пъшкам повече от година, но никой не ме чу досега и не дойде да ми помогне.

- Какво мога да направя за теб? - попита нежно тя, защото беше разчувствана от тъжния глас, с който проговори човекът.

- Вземи една масльонка и ми смажи ставите - отговори той. - Толкова са ръждясали, че не мога да ги движа въобще. Ако бъда добре смазан с масло, скоро ще се оправя пак. Ще намериш масльонка на една полица в къщичката ми.

Дороти веднага се затича към къщичката и откри масльонката, а после се върна и попита притеснено:

- Къде са ти ставите?

- Първо смажи врата ми - отвърна Тенекиеният човек. Така че тя го намаза и тъй като беше доста зле ръждясал, Плашилото го хвана за тенекиената глава и го премести нежно от едната страна на другата, докато се задвижи свободно и тогава човекът можеше сам да я върти.

- Сега смажи ставите на ръцете ми - каза той. Дороти ги смаза с масло и Плашилото ги подви внимателно, докато бяха достатъчно свободни от ръждата и като нови.

Тенекиеният човек въздъхна доволно и смъкна брадвата си, която беше подпрял на едно дърво.

- Това е страхотно удобство - каза той. - Държа тази брадва във въздуха, откакто ръждяхах и се радвам, че мога да я смъкна на земята най-сетне. Сега, ако смажете и ставите на краката ми, ще се оправя още повече.

И така те смазаха с масло краката му, докато не се задвижиха свободно; и той им благодареше отново и отново за облекчението, защото той изглежда беше много любезно същество и много благодарно.

- Сигурно щях да си остана тук завинаги, ако не бяхте минали от тук - каза той - така че определено спасихте живота ми. Какво ви води тук?

- Ние сме на път към Смарагдения град да видим Великия Оз - отговори тя, - и се отбихме в колибата ти, за да прекараме нощта.

- Защо искате да видите Оз? - попита той.

- Искам той да ме изпрати обратно към Канзас, а Плашилото иска да му даде мозък - отговори тя.

За един момент тенекиеният човек изглежда се замисли сериозно. После каза:

- Мислиш ли, че Оз би ми дал сърце?

- Ами, предполагам - отговори Дороти. - Би било също толкова лесно като да даде мозък на Плашилото.

- Правилно - отвърна Тенекиеният дървар. - Тогава ще ми позволите ли да се присъединя към вашата група, и аз ще отида до Смарагдения град и ще помоля Оз да ми помогне.

- Заповядай - рече Плашилото сърдечно, а Дороти добави, че би се радвала да бъде в компанията му. Така че Тенекиеният човек нарами брадвата си и всички минаха през гората, докато стигнат до пътя, който беше застлан с жълти павета.

Тенекиеният човек помоли Дороти да сложи масльонката в кошницата си.

- Ако - каза той, - ме навали дъжд и ръждясам пак, ще имам огромна нужда от тази масльонка.

Имаха късмет, че нов другар се присъедини към групата, защото скоро след като започнаха пътуването си отново, стигнаха до място, където дърветата и клоните растяха толкова гъсто над пътя, че пътешествениците не можеха да преминат. Но Тенекиеният човек се зае за работа с брадвата си и сечеше така добре, че скоро разчисти пътя на цялата група.

Дороти така дълбоко се беше замислила, докато си вървяха по пътя, че не забеляза как Плашилото се спъва в една дупка и се претърколява до другата страна на пътя. Разбира се, той я повика да му помогне пак.

- Защо не заобиколи дупката? - попита Тенекиеният човек.

- Нямам достатъчно знания - отговори Плашилото весело. - Главата ми е пълна със слама, знаеш, и затова отивам до Оз да го помоля за малко мозък.

- О, разбирам - каза Тенекиеният човек. - Но все пак мозъкът не е най-доброто нещо на света.

- Ти имаш ли си? - запита Плашилото.

- Не, главата ми е доста празна - отговори дърварят. - Но някога имах мозък и сърце; така че като съм опитвал и двете, много повече предпочитам да имам сърце.

- Но защо? - попита Плашилото.

- Ще ти разкажа моята история и тогава ще ме разбереш.

И така, докато се разхождаха из гората, Тенекиеният човек им разказа следната история:

- Роден съм като син на дървар, който сечеше дървета в гората и продаваше дървения материал за прехрана. Когато пораснах, аз също станах дървар и след като баща ми почина, аз се грижех за старата си майка, докато беше жива. После реших вместо да живея сам, да се ожения, така че да не ми е самотно.

- Имаше едно Дъвчащо момиче, което беше толкова красиво и аз скоро я заобичах с цялото си сърце. Тя от своя страна обеща да се омъжи за мен, когато успея да спечеля достатъчно пари, за да построя по-хубава къща за нея; така че аз се зах за работа по-упорито отвсякога. Но момичето живееше с една старица, която не искаше то да се омъжва за никога, защото беше мързелива и искаше момичето да остане с нея и да върши цялото готвене и къщна работа. Така че старицата отиде при Злата вещица от Изток и ѝ обеща

две овце и крава, ако попречи на брака ни. Тогава Злата вещица омагьоса брадвата ми и докато се тревожех дали ще имам нова къща и жена възможно най-скоро, брадвата се плъзна и отсече левия ми крак.

- Това в началото изглеждаше като голямо нещастие, защото знаех, че еднокрак мъж не може да бъде много добър дървар. Така че отидох до един тенекиджия и го помолих да ми направи нов крак от тенекия. Кракът вършеше много добра работа, когато свикнах с него. Но действието ми разгневи Злата вещица от Изток, защото тя беше обещала на старицата, че няма да позволи да се ожения за красивото Дъвчащо момиче. Когато започнах да сека отново, брадвата ми се изплъзна и ми отрязва десния крак. Пак отидох до тенекиджията и той пак ми направи крак от тенекия. След като тази омагьосана брадва ми отрязва ръцете, една след друга; не се обезсърчиш, замених ги с тенекиени. После Злата вещица накара брадвата да се изплъзне и да ми отреже главата и в началото си помислих, че това е моят край. Но тенекиджията се случил да минава от там и ми направи нова глава от тенекия.

- Помислих, че съм победил Злата вещица тогава и работех по-усилено отвсякога; но нямах ни най-малка представа колко жесток може да бъде моят враг. Тя измисли нов начин да убие любовта ми към красивата Дъвчаща девойка и накара брадвата ми да се изплъзне пак, така че да разсече тялото ми на две половини. Отново тенекиджията ми се притече на помощ и

направи тялото ми от тенекия, като закрепил ръце, крака и глава към него чрез стави, така че да мога да се движа наоколо, както обикновено. Но, уви! Нямах сърце сега, така че загубих цялата си любов към Дъвчащото момиче и не ми пукаше дали ще се ожения за нея или не. Предполагам, че тя все още живее със старицата и ме чака да я взема за жена.

- Тялото ми блестеше толкова ярко на слънцето, че се чувствах много горд от него и сега нямаше значение дали брадвата ми ще се изплъзне, защото не можеше да ме пореже. Имаше само една опасност - ставите ми да ръждясат; така че си пазех масльонка в колибата и се грижех сам за маслото, когато имах нужда. Обаче дойде ден, когато забравих да го направя и хванат в бурята, преди още да помисля за опасността, ставите ми ръждясаха и останах в гората, докато не дойдохте да ме спасите. Беше ужасно преживяване, но през годината, в която си стоях там, имах време да разбера, че най-огромната загуба, която съм познавал, е загубата на сърцето ми. Докато бях влюбен, бях най-щастливият човек на земята; но никой, който няма сърце, не може да обича и съм решен да помоля Оз да ми даде сърце. Ако той го направи, ще се върна при Дъвчащата девойка и ще се ожения за нея.

Дороти и Плашилото бяха силно заинтригувани от историята на Тенекиения човек и сега знаеха защо толкова много желае да получи ново сърце.

- Същото е - рече Плашилото, - Аз ще поискам мозък вместо сърце; защото глупакът няма да знае какво да прави с едно сърце, ако го получи.

- Аз взимам сърцето - отвърна Тенекиеният човек - защото мозъкът не може да те направи щастлив, а щастието е най-хубавото нещо на света.

Дороти нищо не каза, защото беше озадачена и не знаеше кой от двамата ѝ приятели беше прав, и реши, че ако просто стигне обратно в Канзас при леля Ем, няма да има толкова значение дали дърварят няма мозък и Плашилото няма сърце или всеки от тях е получил това, което иска.

Това, което най-много я безпокоеше, беше, че хлябът почти беше привършил и следващото хапване на нея и Тото ще изпразни кошницата. За по-сигурно нито дърварят, нито Плашилото ядоха нещо, но тя не беше направена от тенекия или слама и не можеше да живее без да се храни.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Страхливият лъв (6/24)

През цялото това време Дороти и придружителите ѝ вървяха през гъстите гори. Пътят беше все още постлан с жълти павеа, но тези бяха почти изцяло покрити от сухи клонки и паднали от дърветата листа, а ходенето изобщо не беше лесно.

Имаше малко птици в тази част на гората, защото птиците обичат откритите поля, където има много слънчева светлина. Но от време на време се чуваше гърлено изръмжаване от някое диво животно, скрито сред дърветата. Тези звуци караха сърцето на малкото момиченце да бие бързо, защото не знаеше какво същество ги издава; но Тото знаеше и вървеше близо до Дороти и дори не лаеше в отговор.

- Колко време ще отнеме - детето попита Тенекиения човек - докато излезем от гората?

- Не мога да кажа - беше отговорът, - защото никога не съм бил в Смарагдения град. Но баща ми е бил там веднъж, когато бях момче и ми разказа, че било продължително пътуване през опасни земи, въпреки че по-близо до града, където се подвизава Оз, местността е красива. Но не се страхувам, докато имам своята масльонка, нищо не може да нарани Плашилото, а ти

носиш на челото си знакът от целувката на Добрата магьосница и това ще те защити от всяко зло.

- А Тото! - възкликна момичето разтревожено. - Какво ще защити него?

- Самите ние трябва да го защитаваме, ако попадне в опасност - отговори Тенекиеният човек.

Точно когато той го каза, от гората се чу ужасяващ рев и в следващия момент един грамаден Лъв изскочи на пътя. С един удар на лапата си той накара Плашилото да се завърти до ръба на пътя, а после удари

Тенекиения човек с острите си нокти. Но за изненада на Лъва, той не направи дори и отпечатък в тенекията, въпреки че дърварят падна на пътя и не се надигна.

Малкият Тото, който сега беше изправен пред враг, се затича с лай към Лъва, а страшният звяр отвори устата си да хапа кучето, когато Дороти, страхувайки се, че Тото ще бъде убит, без да обмисля опасността, се втурна напред и зашлеви Лъва по носа, колкото можеше по-силно, като извика:

- Не смей да хапеш Тото! Трябва да се засрамиш от себе си, голям звяр като теб да хапе бедно малко кученце!

- Не съм го ухапал - рече Лъвът, като потърка носа с лапата си там, където Дороти го беше ударила.
- Не, но се опита - възрази тя. - Ти си просто един голям страхливец.
- Знам - каза Лъвът, навеждайки засрамено глава. - Винаги съм го знаел. Но какво мога да направя?
- Аз не го знам, сигурна съм. Да си помислиш да удариш сламен човек като бедното Плашило!
- Той сламен ли е? - попита Лъвът изненадан, като я наблюдаваше как повдига Плашилото и му помага да застане на краката си, докато тя го поизступва.
- Разбира се, че е сламен - отговори Дороти, която все още беше ядосана.
- Ето защо той падна толкова лесно - отбеляза Лъвът
- Удиви ме да го видя как се завърта. Другият човек също ли е сламен?
- Не - каза Дороти, - той е направен от тенекия. - И помогна и на дърваря да стане.
- Затова значи почти ми изпили ноктите - каза Лъвът.
- Когато те драскаха тенекията, по гърба си усетих да лазят тръпки. Какво е това малко животно, което толкова обичаш?
- Това е кучето ми, Тото - отговори Дороти.
- Направено от тенекия ли е или сламено? - попита Лъвът.
- Нито едно от двете. Той е ъ-ъ-ъ куче от плът - каза момичето.

- О! Той е интересно животно и изглежда доста малко, като го гледам сега. Никой не би си помислил да ухапе толкова малко нещо освен страхливец като мен - продължи Лъвът тъжно.

- Какво те е направило страхливец? - попита Дороти, гледайки към страшния звер учудено, защото беше толкова голям, колкото малък кон.

- Това е мистерия - отговори Лъвът. - Предполагам, че съм роден така. Всичките други животни в гората естествено очакват от мен да бъда смел, защото навсякъде мислят Лъва за Крал на зверовете. Разбрах, че ако рева много силно, всичко живо се плаши и не ми се изпречва на пътя. Когато срещнеш човек, ужасно се плашех; но просто му изръмжавах и той винаги бягаше, колкото се може по-бързо. Ако слонове, тигри и мечки се опитаха да се бият с мен, щях да избягам - такъв съм страхливец; но щом ме чуеха да рева, те се опитваха да избягат от мен и разбира се, аз ги пусках.

- Но това не е правилно. Кралят на зверовете не трябва да бъде страхливец - каза Плашилото.

- Знам - отвърна Лъвът, бършейки една сълза от окото си с края на опашката си. - Това е моята голяма мъка и не прави нещастен. Но когато има опасност, сърцето ми започва да бие ускорено.

- Може да имаш сърдечна болест - каза Тенекиеният човек.

- Възможно е - каза Лъвът.

- Ако имаш сърдечна болест - продължи Тенекиеният човек, - трябва да се радваш, защото това значи, че имаш сърце. Колкото се отнася до мен, аз нямам сърце; така че не мога да имам сърдечна болест.
- Може би - каза Лъвът замислено, - ако нямах сърце, нямаше да бъда страхливец.
- Имаш ли мозък? - попита Плашилото.
- Предполагам. Никога не съм поглеждал дали имам - отговори Лъвът.
- Отивам при Великия Оз да го помоля да ми даде мозък - отбеляза Плашилото, - защото главата ми е пълна със слама.
- А аз ще го помоля да ми даде сърце - каза дърварят.
- Аз пък ще го помоля да изпрати Тото и мен обратно в Канзас - добави Дороти.
- Мислиш ли, че Оз ще ми даде смелост? - попита Страхливият лъв.
- Също толкова лесно, като да ми даде мозък - каза Плашилото.
- Или като да ми даде сърце - каза Тенекиеният човек.
- Или като да ме изпрати обратно в Канзас - каза Дороти.
- Тогава, ако нямате нищо против, ще дойда с вас - каза Лъвът, - защото животът ми е просто непоносим без малко смелост.

- Добре дошъл си сред нас - отговори Дороти, - защото ще ни помогнеш да се пазим от другите диви зверове. Изглежда сякаш те трябва да са по-страхливи от теб, ако ти позволяват да ги плашиш така лесно.

- Наистина са страхливи - каза Лъвът, - но това не ме прави по-смел и докато знам, че за съм страхливец, ще бъда нещастен.

Така че малката групичка пак тръгна на път, като Лъвът вървеше с царствена походка до Дороти. Тото не одобряваше този нов техен другар в началото, защото не можеше да забрави как едва не беше схрускан от огромните челюсти на Лъва. Но след време той се успокои и по-нататък Тото и Страхливият лъв станаха добри приятели.

До края на деня нямаше други приключения, които да попречат на спокойствието на пътешествието им.

Веднъж обаче Тенекиеният човек стъпи на един бръмбар, който лазеше по пътя, и уби горкото насекомо. Това много натъжи Тенекиения човек, защото той винаги внимаваше да не нарани нито едно живо същество; и както си вървеше, той изплака няколко сълзи от тъга и разкаяние. Тези сълзи потекоха бавно по лицето му и над пантите на челюстта му и те ръждясаха. Когато по-късно Дороти му зададе въпрос, Тенекиеният човек не можеше да отвори устата си, защото челюстите му бяха здраво стиснати и ръждясали. Той страшно се уплаши от това и направи много жестове към Дороти, за да му помогне, но тя не

можеше да го разбере. Лъвът също беше озадачен и не разбираше какъв е проблемът. Но Плашилото взе масльонката от кошницата на Дороти и смаза челюстите на дърваря, така че скоро той можеше да говори толкова добре, колкото и преди.

- Това ще ми е за урок - каза той, - да внимавам къде стъпвам. Защото ако убия още някоя буболечка или бръмбар, със сигурност пак ще плача, а плачът кара челюстите ми да ръждясат, така че не мога да говоря. Затова той вървеше много внимателно с очи на пътя и когато видя как мъничка мравка се труди наблизо, той я прескочи, за да не я нарани. Тенекиеният човек знаеше много добре, че нямаше сърце, и затова толкова се стараеше никога да не бъде жесток или груб към никого.

- Вие, хората със сърца - рече той - имате нещо, което да ви води и няма как да сгрешите; но аз нямам сърце и затова трябва да бъда много внимателен. Когато Оз ми даде сърце, разбира се, няма да е нужно да се тревожа толкова много.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Пътешествието до Великия Оз (7/24)

Наложи се да лагеруват навън тази нощ под голямо дърво в гората, защото нямаше къщи наблизо. Дървото образуваше голямо, гъсто покривало, което ги защитаваше от росата, а Тенекиеният човек отсече много дърва с брадвата си и Дороти накладе страхотен огън, който я стопли и я накара да се почувства по-малко самотна. Тя и Тото доядоха последната част от хляба си и сега тя не знаеше какво ще правят за закуска.

- Ако искаш - каза Лъвът, - ще отида в гората и ще убия един елен за теб. Можеш да го запечеш на огъня, тъй като вкуса ви е толкова странен, че предпочитате готвена храна, а тогава ще имате много добра закуска.
- Недей! Моля те, недей - помоли Тенекиеният човек. - Сигурно ще плача, ако убиеш някой беден елен, а тогава челюстите ми пак ще ръждясат.

Но Лъвът влезе в гората и си намери храна за вечер, но никой не знаеше каква, защото той не го спомена. А Плашилото намери дърво, отрупано с ядки, и напълни кошницата на Дороти с тях, така че тя нямаше да бъде гладна дълго време. Тя помисли, че това е много

мило и грижовно от страна на Плашилото, но се смя от сърце на особения начин, по който бедното създание береше ядките. Неговите сламени ръце бяха толкова непохватни и ядките бяха толкова малки, че той изпускаше почти толкова, колкото прибираше в кошницата. Но Плашилото нямаше нищо против, че му отнемаше време да напълни кошницата, защото това му позволяваше да стои далеч от огъня, а го беше страх да не попадне някоя искра на неговата слама и да го изгори. Така че той стоеше на значително разстояние от пламъците и се приближи само за да покрие Дороти със сухи листа, когато тя си легна да спи. Така ѝ стана много уютно и топло и тя спа дълбоко до сутринта. Когато стана светло, момичето си уми лицето в малко ромолящо поточе и скоро след това те тръгнаха към Смарагдения град.

Това беше паметен ден за пътешествениците. Те вървяха едва един час, когато видяха пред тях огромен ров, който пресичаше пътя и разделяше гората, докъдето им стигаше погледа. Беше много широк ров и когато пропълзяха към ръба и погледнаха в него, успяха да забележат, че е много дълбок и има много големи назъбени камънаци на дъното. Стените му бяха толкова стръмни, че никой от тях не можеше да се спусне по тях, и за момент изглеждаше сякаш пътуването им трябва да приключи.

- Какво да направим? - попита Дороти отчаяно.

- Нямам ни най-малка идея - рече Тенекиеният човек, а Лъвът клатеше проскубаната си грива и гледаше замислено.

Но Плашилото каза:

- Не можем да летим, това е сигурно. Не можем и да се спуснем в този огромен ров. Затова ако не можем да скочим над него, трябва да спрем там, където сме.

- Мисля, че мога да скоча над него - рече Страхливият лъв, след като измери разстоянието внимателно в ума си.

- Тогава всичко е наред - отговори Плашилото, - защото можеш да ни пренесеш на гърба си един по един.

- Ще опитам - каза Лъвът. - Кой ще тръгне пръв?

- Аз - обяви Плашилото, - защото ако се окаже, че не можеш да скочиш над бездна, Дороти ще умре, а Тенекиеният човек ще нагъне лошо тенекията си на скалите по-долу. Но ако аз се кача на гърба ти, няма да има голямо значение, защото падането няма да ме нарани въобще.

- Самият мен много ме е страх да не падна - каза Страхливият лъв, - но предполагам, че нямам избор освен да опитам. Така че се качвай на гърба ми и ще опитаме заедно.

Плашилото седна на гърба на Лъва, а големият звяр стигна до ръба на бездната и се наведе.

- Защо не се затичаш и да скочиш? - попита Плашилото.

- Защото това не е начинът, по който ние, Львовете, правим тези неща - отговори той. После силно се изпъна, изстреля се във въздуха и се приземи безопасно от другата страна. Те бяха страшно доволни да видят как лесно се справи той и след като Плашилото слезе от гърба му, Львът прескочи рова отново.

Дороти реши тя да бъде следващата, която да го прескочи; така че тя взе Тото в ръцете си и се покатери на гърба на Льва, държейки се здраво за гривата му с една ръка. В следващия момент изглеждаше сякаш тя лети във въздуха; а после, преди да има време да се замисли, тя беше в безопасност от другата страна. Львът се върна за трети път и взе Тенекиения човек, а после всички поседяха за малко, за да дадат възможност на звяра да си почине, защото огромните скокове, които беше направил, го оставиха без дъх и той се беше задъхал като голямо куче, което е бягало твърде дълго.

Оказа се, че гората е изключително гъста от тази страна и изглеждаше тъмна и мрачна. След като Львът си почина, той тръгна по пътя от жълти павета, като всеки мълчаливо се чудеше на ум дали някога ще стигнат края на гората и ще видят ярка слънчева светлина отново. В допълнение към дискомфорта им те скоро чуха странни шумове от дълбините на гората, а Львът им прошепна, че в тази част на страната живеят калидите.

- Какво са калидите? - попита момичето.

- Те са чудовищни зверове с тела като на мечки и глави като на тигри - отговори Лъвът, - и с нокти, толкова дълги и остри, че могат да ме разкъсат на две толкова лесно, колкото аз мога да убия Тото. Страшно ме е страх от калидите.

- Не съм изненадан, че те е страх - отвърна Дороти. - Те сигурно са ужасяващи зверове.

Лъвът щеше да отговори, когато внезапно стигнаха до нова пропаст на пътя. Но тази беше толкова широка и дълбока, че Лъвът веднага разбра, че не може да я прескочи.

Така че те седнаха да обмислят какво да правят и след сериозни размисли, Плашилото каза:

- Тук има огромно дърво, близо до ямата. Ако Тенекиеният човек може да го отреже, така че то да падне на другата страна, можем да минем по него лесно.

- Това е първокласна идея - каза Лъвът. - Някой почти може да заподозре, че имаш мозък в главата си вместо слама.

Дърварят веднага се зае с работа, а брадвата му беше толкова остра, че дървото скоро беше почти отсечено.

Тогава Лъвът опря силните си предни крака на дървото и го бутна с цялата си мощ, а голямото дърво бавно се наклони и падна с трясък над пропастта, като горните му клони се опираха на другата ѝ страна.

Те тъкмо започнаха да пресичат този мост, когато силно ръмжене ги накара да погледнат нагоре, и за

техен ужас видяха два страховити звяра с тела като мечки и глави като тигри да бягат към тях.

- Това са калидите! - каза
Страхливият лъв, който
започваше да трепери.

- Бързо - изкрещя Плашилото.

- Файде да преминем.

Така че Дороти тръгна първа,
хванала Тото в ръцете си,

Тенекиеният човек ги
следваше, а Плашилото

следваше него. Лъвът,
въпреки че определено се

беше уплашил, се обърна с

лице към калидите и издаде толкова силен и

ужасяващ рев, че Дороти изпищя, а Плашилото падна
назад, дори и свирепите зверове моментално спряха и
го погледнаха изненадани.

Но забелязвайки, че са по-големи от Лъва, и спомняйки
си, че те са двама, а той е само един, калидите пак се
спуснаха напред, а Лъвът мина по дървото и се обърна
да види какво друго ще направят. Без да се спрат и за
миг, свирепите зверове също започнаха да пресичат
пропастта по дървото. А Лъвът каза на Дороти:

- Загубени сме, защото те със сигурност ще ни
разкъсат на парчета с острите си нокти. Но стой близо
до мен и аз ще се боря с тях, докато съм жив.

- Чакайте малко! - извика Плашилото. Той размишляваше какво е най-добре да се направи и сега помоли дърваря да отреже върха на едно дърво, което е разположено на техния край на пропастта.

Тенекиеният човек развъртя брадвата си веднага и точно когато двамата калиди бяха почти преминали отсреща, дървото падна с трясъка в рова, завличайки грозните ръмжащи зверове с него. И двамата станаха на парчета, падайки върху острите скали на дъното.

- Ами - рече Страхливият лъв, поемайки си дълбоко дъх от облекчение, - виждам, че ще поживеем още малко и се радвам за това, защото сигурно е много неудобно нещо да не си жив. Тези същества ме уплашиха толкова много, че сърцето ми още тупка учестено.

- Ех - каза Тенекиеният човек тъжно, - Иска ми се да имах сърце, което да бие.

Това приключение накара пътешествениците да желаят по-силно отвсякога да излязат от гората и те така се забързаха, че Дороти се умори и трябваше да се качи на гърба на Лъва. За тяхна огромна радост дърветата оредяваха, колкото по-напред се движеха, а следобед внезапно стигнаха до широка река, течаща бързо пред тях. От другата страна на водата виждаха пътя от жълти павеа, виещ се сред красива природа, със зелени поляни, нашарени от ярки цветя, а от двете страни на целия път имаше дървета, натезали от

сочни плодове. Те бяха страшно доволни да видят тази прекрасна природна гледка пред тях.

- Как да преминем реката? - попита Дороти.

- Това е лесно да се направи - отговори Плашилото. - Тенекиеният човек ще ни построи сал, така че да се понесем към другата страна.

И така дърварят извади брадвата си и започна да сече малки дървета, за да направи сал, а докато беше зает с това, Плашилото намери до брега на реката дърво, отрупано с хубави плодове. Това зарадва Дороти, която не беше яла нищо друго освен ядки цял ден, и тя се нахрани добре с узрелия плод.

Да се направи сал отнема време дори когато човек е трудолюбив и неуморим като Тенекиения човек, а когато падна нощта, работата не беше приключила.

Така че те си намериха уютно място под дърветата, където се наспаха добре до сутринта; а Дороти сънува Смарагдения град и добрия Вълшебник Оз, който скоро щеше да я изпрати обратно у дома.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Смъртоносното маково поле (8/24)

Малката ни групичка пътешественици се събуди на следващата сутрин освежена и изпълнена с надежда, а Дороти закуси като принцеса с праскови и сливи от дърветата до реката. Тъмната гора, през която преминаха непокътнати, беше зад тях, въпреки че бяха изправени пред много препятствия; а пред тях беше чудесна, слънчева местност, която сякаш ги подканваше да тръгнат към Смарагдения град.

За по-сигурно широка река ги делеше от тази красива земя. Но салът беше почти готов, а след като Тенекиеният човек отсече още няколко дървени трупи и ги закрепил с дървени щифтове, бяха готови да тръгнат. Дороти седна в средата на сала и взе Тото в ръце. Когато Страхливият лъв стъпи на борда, салът се наклони зловещо, тъй като той беше голям и тежък; но Плашилото и Тенекиеният човек застанаха на другия край, за да го стабилизират и държаха дълги прътове в ръце, за да бутат сала през водата.

Те се разбираха доста добре в началото, но когато стигнаха до средата на реката, бързото течение понесе сала надолу по реката все по-надалеч и по-надалеч от

пътя с жълти павеа. А водата стана толкова дълбока, че дългите прътове не можеха да докоснат дъното.

- Това е лошо - рече Тенекиеният човек, - защото ако не можем да стигнем до брега, ще бъдем отнесени до страната на Злата вещица от Запад, а тя ще ни омагьоса и ще ни направи свои роби.

- А тогава няма да получа мозък - каза Плашилото.

- А аз няма да получа смелост - каза Страхливият лъв.

- А аз няма да получа сърце - каза Тенекиеният човек.

- А аз никога няма да се върна в Канзас - каза Дороти.

- Наистина трябва да стигнем до Смарагдения град, ако можем - продължи Плашилото и бутна така силно дългия си прът, че той заседна в калта на дъното на реката. После преди да може да го извади пак - или да го пусне - салът беше отнесен, а бедното Плашило остана да виси на пръта в средата на реката.

- Довиждане! - извика той след тях и те много съжаляваха, че го оставят. Затова Тенекиеният човек започна да плаче, но за щастие, си спомни, че може да ръждяса и тогава подсуши сълзите си с престилката на Дороти.

Разбира се, това беше лошо за Плашилото.

- Сега съм по-зле, отколкото преди да срещна Дороти

- помисли той. - Тогава бях закачен на един прът в царевична нива, където поне можеше да си представям, че плаща враните. Но със сигурност няма полза от Плашило, закачено на прът по средата на река. Страх

ме е, че в края на краищата никога няма да получа мозък!

Салът се носеше надолу по течението, а бедното Плашило беше останало далеч назад. Тогава Лъвът рече:

- Трябва нещо да се направи, за да се спасим. Мисля, че мога да доплувам до брега и да изтегля сала след мен, ако просто се държите здраво за върха на опашката ми.

И така той се хвърли във водата, а Тенекиеният човек хвана здраво опашката му. Тогава Лъвът започна да плува с всички сили към брега. Беше тежка задача, въпреки че той беше толкова голям; но постепенно те бяха изтеглени от бързея и тогава Дороти взе дългия прът на Тенекиения човек и му помогна да избута сала до брега.

Всички бяха изморени, когато най-накрая достигнаха брега и слязоха на красивата зелена трева. Те знаеха и че течението ги е пренесло надалеч от пътя с жълти павеа, който водеше до Смарагдения град.

- Какво ще правим сега? - попита Тенекиеният човек, докато Лъвът се беше излегнал на тревата, за да го изсуши слънцето.

- Трябва да се върнем на пътя някак - рече Дороти.

- Най-добрият план би бил да вървим по брега на реката, докато стигнем до пътя отново - отбеляза Лъвът.

Така че след като си починаха, Дороти грабна кошницата си и тръгнаха по тревистите брегове към пътя, от който ги беше отнесла реката. Природата беше красива, имаше множество цветя и плодови дръвчета и слънчева светлина, които да ги разведрят, и ако не тъжаха за бедното Плашило, щяха да са много щастливи.

Вървяха, колкото се може по-бързо, като Дороти спря само веднъж да набере красиво цвете, и след време Тенекиеният човек извика:

- Вижте!

Тогава всички погледнаха към реката и видяха Плашилото, кацнало на пръта си в средата на реката и изглеждащо много самотно и тъжно.

- Какво може да направим, за да го спасим? - попита Дороти.

Лъвът и дърварят дружно поклатиха глави, тъй като не знаеха. Така че седнаха на брега и се загледаха замислено в Плашилото, докато един Щъркел не прелетя и като ги видя, спря да си почине до водата.

- Кой сте вие и къде отивате? - попита Щъркелът.

- Аз съм Дороти - отговори момичето, - а това са приятелите ми, Тенекиеният човек и Страхливият лъв; и отиваме в Смарагдения град.

- Това не е пътят натам - каза Щъркелът, като въртеше дългия си врат и гледаше с остър поглед необичайната групичка.

- Знам - отвърна Дороти, - но загубихме Плашилото и се чудим как да си го върнем.

- Къде е той? - попита Щъркелът.

- Ей там в реката - отговори малкото момиченце.

- Ако не беше толкова голям и тежък, щях да ви го донеса - отбеляза Щъркелът.

- Той въобще не е тежък - каза Дороти с нетърпение, - защото е пълен със слама; а ако ни го донесеш обратно, ще сме ти толкова благодарни.

- Ами, ще се опитам - каза Щъркелът, - но ако го сметна за твърде тежък за носене, ще трябва да го пусна във водата пак.

И така голямата птица полетя във въздуха и над водата, докато не стигна до там, където Плашилото беше се закачило за пръта. После Щъркелът грабна Плашилото с огромните си нокти за ръката и го пренесе във въздуха и обратно към брега, където Дороти, Лъвът, Тенекиеният човек и Тото бяха приседнали.

Когато Плашилото отново се намери сред приятелите си, беше толкова щастлив, че ги прегърна всичките, дори Лъва и Тото; и както си вървяха, запяха заедно "Тол-де-ри-де-о!" на всяка крачка, а той се почувства толкова радостен.

- Беше ме страх, че ще трябва да остана в реката завинаги - каза той, - но милият Щъркел ме спаси и ако някога получа мозък, ще намеря Щъркела пак и ще му направя някоя добрина в замяна.

- Няма проблем - каза Щъркелът, който летеше до тях. - Винаги обичам да помагам на всеки в беда. Но трябва да тръгвам сега, защото моите бебета ме чакат в гнездото. Надявам се, че ще намерите Смарагдения град и че Оз ще ви помогне.

- Благодаря - отговори Дороти, а после милият Щъркел полетя във въздуха и скоро се изгуби от поглед.

Те повървяха, слушайки пеенето на ярко оперени птици и гледайки прекрасните цветя, които сега бяха толкова на гъсто по земята, че я застилаха като килим. Имаше големи жълти, бели, сини и лилави цветчета, близо до огромни струпвания от алени макове, които бяха така брилянтни в цвета си, че почти замаяха очите на Дороти.

- Не са ли красиви? - попита момичето, като вдишваше силното ухание на ярките цветя.

- Предполагам - отговори Плащилото. - Когато имам мозък, вероятно ще ги харесам повече.

- Само ако имах сърце, щях да ги обожавам - добави Тенекиеният човек.

- Винаги съм харесвал цветята - каза Лъвът. -

Изглеждат толкова беззащитни и крехки. Но в гората няма толкова ярки като тези.

Сега те попадаха на все повече и повече от големите алени макове и все по-малко на другите цветя; и скоро те се намериха по средата на огромна поляна с макове. Известно е, че когато има много от тези цветя

на едно място, техният аромат е толкова силен, че всеки, който го вдиша, заспива, и ако спящият не бъде пренесен далеч от аромата на цветята, заспива за цяла вечност, завинаги. Но Дороти не го знаеше и не се дръпна настрана от ярко червените цветя, които бяха във всяка посока; така че очите ѝ натежаха и тя усети, че трябва да седне да си почине и да поспи.

Но Тенекиеният човек не я оставяше да го направи.

- Трябва да побързаеме да се върнем към пътя от жълти павета преди стъмване - каза той и Плашилото се съгласи с него. Така че продължиха да вървят, докато Дороти не можеше вече да седи изправена. Очите ѝ се затвориха без да иска и тя забрави къде е и падна сред маковете, дълбоко заспала.

- Какво да правим? - попита Тенекиеният човек.

- Ако я оставим тук, тя ще умре - каза Лъвът. - Уханието на цветята ще ни убие всичките. Аз самият едва успявам да си държа очите отворени, а кучето вече заспа.

Беше вярно; Тото падна до господарката си. Но Плашилото и Тенекиеният човек, които не бяха направени от плът, нямаха проблем с аромата на цветята.

- Бягай бързо - каза Плашилото на Лъва - и излез от тази смъртоносна цветна леха веднага когато можеш. Ще вземем малкото момиченце с нас, но ако ти заспиш, ще си прекалено тежък, за да те пренесем.

Така че Лъвът се надигна и заподскача възможно най-бързо. За момент той не се виждаше.

- Нека направим столче с ръцете си и да я пренесем - каза Плашилото. И така те вдигнаха Тото и сложиха кучето в скута на Дороти, а после направиха столче с дланите си за седалка и с ръцете си за облегалки и

пренесоха спящото момиче между тях през цветята.

Те вървяха все по-напред и изглеждаше сякаш огромният килим от смъртоносни цветя, който ги обграждаше, нямаше край. Те следваха завоите на реката и накрая стигнаха до приятеля си, Лъва, който

лежеше дълбоко заспал сред маковете. Цветята бяха твърде силни за огромния звяр и накрая той се беше предал и паднал само на близко разстояние от края на маковото поле, където се простираше сладка трева в красиви зелени полета пред тях.

- Нищо не можем да направим за него - рече

Тенекиеният човек тъжно, - защото той е твърде тежък, за да го вдигнем. Трябва да го оставим тук да

си спи завинаги и вероятно той ще сънува, че най-накрая е намерил смелост.

- Съжалявам - каза Плашилото. - Лъвът беше много добър другар като за страхливец. Но нека продължим. Те пренесоха спящото момиче на хубаво местенце до реката, достатъчно далеч от маковото поле, за да не може тя да вдиша повече от отровата на цветята, положиха я нежно там на меката трева и изчакаха свежия бриз да я събуди.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Кралицата на полските мишки (9/24)

- Би трябвало да не сме далеч от пътя с жълти павета сега - отбеляза Плашилото, като стоеше до момичето, - защото почти се върнахме до мястото, откъдето ни отнесе реката.

Тенекиеният човек щеше да отговори, когато чу ниско ръмжене и обърна главата си (която се въртеше прекрасно на пантите), и видя странен звяр да идва с подскачане по тревата към тях. Беше огромна жълта Дива котка и дърварят си помисли, че сигурно гони нещо, защото ушите ѝ бяха свити, а устата широко отворена, откриваща два реда грозни зъби, докато червените ѝ очи блестяха като огнени топки. При нейното приближаване Тенекиеният човек видя, че пред звяра тича малка сива полска мишка и въпреки че нямаше сърце, знаеше, че не трябва Дивата котка да се опитва да убие такова красиво беззащитно същество. Така дърварят повдигна брадвата си и когато Дивата котка се затича наблизо, той я удари бързо и отсече главата на звяра от тялото му, която се търкулна, разцепена на две в краката му.

Полската мишка, която сега беше спасена от врага си, спря рязко; и приближавайки се бавно до дърваря, каза с писклив гласец:

- О, благодаря! Много ти благодаря, че ми спаси живота.

- Не се притеснявай, моля те - отговори дърварят. - Нямам сърце, знаеш ли, затова внимавам да помогна на всеки, който може да се нуждае от приятел, дори и този някой да е просто една мишка.

- Просто мишка! - извика животинчето възмутено. - Ами че аз съм Кралица - Кралицата на всички полски мишки!

- Ама разбира се - каза дърварят, правейки поклон.

- Затова извърши велико дело, което беше и смело, спасявайки живота ми - добави Кралицата.

В този момент се видяха няколко мишки да бягат толкова бързо, колкото можеха да ги носят малките им крачета, а когато видяха Кралицата си, те възкликнаха:

- О, Ваше Величество, помислихме, че ще бъдете убита!

Как успяхте да избягате от великата Дива котка? -

Всички те се поклониха толкова ниско на малката Кралица, че почти застанаха на главите си.

- Този смешен тенекиен човек - отговори тя, - уби Дивата котка и спаси живота ми. Така че в бъдеще всички трябва да му служат и да се подчиняват и на най-малките му приумици.

- Ще го направим! - извикаха всички мишки като писклив хор. А тогава те побягнаха във всички посоки,

защото Тото се събуди от съня си, видя всички тези мишки около него, излая с удоволствие и скочи точно в средата на групата. Тото винаги е обичал да преследва мишки, когато живееше в Канзас и не виждаше нещо лошо в това.

Но Тенекиеният човек хвана кучето в ръцете си и го задържа здраво, като се провикна към мишките:

- Върнете се! Върнете се! Тото няма да ви нарани.

Тогава Кралицата на мишките извади главата си, която беше заровила в туфи трева и попита с плах глас:

- Сигурен ли си, че няма да ни ухапе?

- Няма да му позволя - рече дърварят; - така че не се плаши.

Една по една мишките се върнаха бавно, а Тото не излая повече, въпреки че се опита да се измъкне от ръцете на дърваря и щеше да го ухапе, ако не знаеше много добре, че е направен от тенекия. Най-накрая една от най-големите мишки проговори.

- Има ли нещо, което можем да направим - попита тя,

- за да ви се отблагодарим, че спасихте живота на нашата Кралица?

- Няма нещо, което да се сещам - отговори дърварят; а Плашилото, което се опитваше да мисли, но не успя, защото главата му беше пълна със слама, рече бързо, - О, да; можеш да спасиш приятеля ни, Страхливия лъв, който спи в лехата с макове.

- Лъв! - извика малката Кралица. - Ами, той ще ни изяде всичките.

- А, не - отсече Плашилото - този Лъв е страхливец.

- Наистина ли? - попита Мишката.

- Той сам си го казва - отговори Плашилото, - а и никога не би наранил някой, който е наш приятел. Ако ни помогнете да го спасим, обещавам, че той ще се държи добре с вас.

- Много добре - рече Кралицата, - вярваме ти. Но какво да направим?

- Много от тези мишки ли има, които ви наричат Кралица и са готови да ви се подчиняват?

- О, да; има хиляди - отговори тя.

- Тогава им изпрати вест да дойдат тук възможно най-скоро и нека всеки да донесе дълго парче канап.

Кралицата се обърна към мишките, които се грижеха за нея, и им каза да тръгват веднага и да повикат всичките ѝ хора. Веднага щом чуха нейните заповеди, те се разбягаха във всяка посока възможно най-бързо.

- Сега - каза Плашилото на Тенекиения човек, - трябва да отидеш до онези дървета до брега и да направиш каруца, която ще може да пренесе Лъва.

Така че дърварят веднага отиде до дърветата и се зае за работа; и скоро направи каруца от големи клони на дърветата, от които отсече всички листа и клони. Той ги закрепил един за друг с дървени колчета и направи четирите колела от къси парчета от големия дънер на дървото. Той се разработил така бързо и така добре, че докато мишките започнаха да пристигат, каруцата беше готова за тях.

Те идваха от всички възможни посоки и имаше хиляди такива: големи мишки, малки мишки и средно големи мишки; и всяка носеше парче канап в устата си. Горедолу по това време Дороти се събуди от своя дълъг сън и отвори очите си. Тя беше страшно удивена, че е легнала на тревата, с хиляди мишки около нея, които я гледаха плахо. Но Плашилото ѝ разказа всичко и обръщайки се към достолепната малка Мишка, той рече:

- Позволи ми да ти представя Нейно Величество, Кралицата.

Дороти кимна сериозно и Кралицата се поклони, след което беше доста мила към момиченцето.

Плашилото и дърварят сега започнаха да връзват мишките за каруцата, използвайки канапа,

който бяха им донесли. Единият край на всеки канап се връзваше около врата на всяка мишка, а другият - за каруцата. Разбира се, каруцата беше хиляда пъти по-голяма от всяка от мишките, които трябваше да я теглят; но когато всички мишки бяха впрегнати, успяха да я дърпат доста лесно. Дори Плашилото и Тенекиеният човек можеха да седнат вътре и се возеха бързо от странните малки коне до мястото, където Лъвът спеше.

След много упорит труд, защото Лъвът беше тежък, те успяха да го качат на каруцата. Тогава Кралицата забързано поръча на хората си да тръгнат, защото се страхуваше, че ако мишките стоят твърде дълго сред маковете, те също ще заспят.

В началото малките създания, колкото и да бяха много, трудно успяваха да движат тежко натоварената каруца; но дърварят и Плашилото бутяха отзад и те се справиха добре. Не след дълго докараха Лъва от маковите лехи до зелената поляна, където той можеше да вдиша сладкия свеж въздух отново вместо отровната миризма на цветята.

Дороти дойде да се срещне с тях и сърдечно благодари на малките мишлета, че спасиха техния спътник от смърт. Тя толкова заобича големия Лъв и се радваше, че той е спасен.

Тогава мишките бяха разпрегнати от каруцата и побягнаха през тревата към домовете си. Кралицата на мишките си тръгна последна.

- Ако някога пак имаш нужда от нас - каза тя, - излез в полето и се провикни и ние ще те чуем и ще дойдем да ти помогнем. Довиждане!

- Довиждане! - отговориха всички тя, а Кралицата избяга надалеч, докато Дороти държеше здраво Тото в случай, че той побегне след нея и я изплаши.

След това те седнаха заедно до Лъва, докато той не се събуди; а Плашилото донесе на Дороти малко плодове от близкото дърво, които тя изяде за вечеря.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Пазителят на портата (10/24)

Мина известно време преди да се събуди Страхливият лъв, защото беше лежал сред маковете дълго време, вдишвайки смъртоносния им аромат; но когато той отвори очите си и се изтърколи от каруцата, беше много доволен, че е все още жив.

- Бягах възможно най-бързо - каза той, сядайки и прозявайки се, - но цветята бяха твърде силни за мен. Как ме измъкнахте?

Тогава те му разказаха за полските мишки и как те щедро са го спасили от смърт; а Страхливият лъв се изсмя и рече:

- Винаги съм мислел, че съм много голям и ужасен; и все пак такива малки неща като цветята почти ме убиха, а такива малки животни като мишките ми спасиха живота. Колко е странно всичко това! Но, другари, какво да правим сега?

- Трябва да продължим да пътуваме, докато не намерим пътя от жълти павета пак - каза Дороти, - а после можем да продължим към Смарагдения град. И така Лъвът беше напълно освежен и се чувстваше пак на себе си, всичките тръгнаха на пътешествие, като страшно много се наслаждаваха на разходката по

меката свежа трева; и не мина дълго време, докато стигнаха пътя от жълти павета и се насочиха отново към Смарагдения град, където живееше Великият Оз. Пътят беше равен и добре павиран сега, а природата наоколо беше красива, така че пътешествениците се зарадваха, че са оставили далеч зад тях гората, а с нея и многото опасности, които бяха срещнали в мрачните ѝ сенки. Пак можеха да видят огради от страни на пътя; но тези бяха боядисани в зелено, и когато стигнаха до малка къщичка, където очевидно живееше един фермер, тя също беше боядисана зелена. Отминаха няколко от тези къщи следобед и понякога хората тичаха към вратите и ги гледаха сякаш искаха да им зададат въпроси; но никой не се приближи към тях, нито пък някой им проговори заради огромния Лъв, от който много се страхуваха. Всички хора бяха облечени с дрехи в прекрасен смарагденозелен цвят и носеха островърхи шапки като тези на Дъвчащите.

- Това трябва да е Страната на Оз - каза Дороти, - и ние със сигурност се приближаваме до Смарагдения град.

- Да - отговори Плашилото. - Всичко тук е зелено, докато в страната на Дъвчащите любимият цвят е синьо. Но хората сякаш не са толкова приятелски настроени като Дъвчащите и ме е страх, че няма да можем да си намерим място, където да прекараме нощта.

- Иска ми се да ям нещо различно от плод - каза момичето - и съм сигурна, че Тото почти умира от глад. Нека спрем на следващата къща и говорим с хората.

Така че когато стигнаха до внушителна ферма, Дороти се запъти смело към вратата и почука.

Една жена я отвори само колкото да надникне навън и каза:

- Какво искаш, дете, и защо този огромен Лъв е с теб?

- Искаме да прекараме нощта с Вас, ако ни позволите - отговори Дороти - а лъвът е мой приятел и другар и няма да Ви нарани за нищо на света.

- Питомен ли е? - попита жената, отваряйки вратата малко по-широко.

- О, да - рече момичето - а е и страшен страхливец. Той ще се страхува повече от Вас, отколкото Вие от него.

- Ами - каза жената, след като го обмислим и надникна пак към Лъва, - щом е така, можете да влезете, а аз ще ви приготвя вечеря и място за лягане. И така влязоха в къщата, където освен жената имаше две деца и мъж. Мъжът беше наранил крака си и лежеше на дивана в ъгъла. Те изглеждаха страшно изненадани да видят толкова странна компания и докато жената се занимаваше да слага масата, мъжът попита:

- Накъде сте се запътили?

- Към Смарагдения град - каза Дороти, - да видим Великия Оз.

- О, така ли! - възкликна мъжът. - Сигурни ли сте, че Оз ще ви приеме?

- Защо не? - отговори тя.

- Ами, казано е, че той никога не позволява на никого да го види. Бил съм в Смарагдения град много пъти и е красиво и чудесно място; но никога не ми е било разрешено да видя Великия Оз, а и не знам никой жив човек, който да го е виждал.

- Той никога ли не излиза? - попита Плашилото.

- Никога. Той седи ден след ден в огромната Тронна зала на своя Дворец и дори тези, които го обслужват, не го виждат лице в лице.

- Той какъв е? - попита момичето.

- Трудно е да се каже - рече мъжът замислено. - Виж, Оз е Велик вълшебник и може да приеме каквато си иска форма. Така че някои казват, че прилича на птица; други казват, че прилича на слон; а трети казват, че прилича на котка. За други той прилича на красива фея или брауни или каквато и да е друга форма, която му хрумне. Но няма жив човек, който да разкаже, кой е истинският Оз, когато той е в своята собствена форма.

- Това е много странно - каза Дороти, - но трябва да се опитаме по някакъв начин да го видим или сме били целия този път за нищо.

- Защо искате да видите ужасяващия Оз? - попита мъжът.

- Искам той да ми даде мозък - каза Плашилото ентусиазирано.
- О, Оз може доста лесно да го направи - обяви мъжът.
- Той има повече мозък, отколкото се нуждае.
- А аз искам да ми даде сърце - рече Тенекиеният човек.
- Това няма да му е проблем - продължи мъжът, - защото Оз има огромна колекция сърца с всякакви размери и форми.
- А аз искам той да ми даде смелост - каза Страхливият лъв.
- Оз държи голямо гърне със смелост в Тронната си зала - каза мъжът, - което е със златно покритие, за да му попречи да прелее. Той ще се радва да ти даде малко.
- А аз искам да ме върне обратно в Канзас - каза Дороти.
- Къде е Канзас? - попита мъжът изненадан.
- Не знам - отговори Дороти жално, - но това е домът ми и съм сигурна, че е там някъде.
- Много вероятно. Ами, Оз може да направи всичко; така че предполагам, че ще ти намери Канзас. Но първо трябва да го видиш, а това ще бъде трудна задача; защото Великият вълшебник не обича да вижда никого и обикновено си има свой начин, по който действа. А какво искаш ТИ? - продължи той, обръщайки се към Тото. Тото само махна с опашка; защото, колкото и да е странно да се каже, не можеше да говори.

Жената сега ги повика, че вечерята е готова, така че те се събраха около масата и Дороти яде вкусна каша, бъркани яйца и хубав бял хляб, като се наслади на храната си. Лъвът яде малко от кашата, но не му хареса особено, тъй като беше направена от овес, а овесът беше храна за коне, не - за лъвовете. Плашилото и Тенекиеният човек не ядоха нищо. Тото яде по малко от всичко и се радва, че пак вечеря добре.

Тогава жената даде на Дороти легло, където да спи, а Тото легна до нея, докато Лъвът пазеше вратата на стаята ѝ, така че да не я притесняват. Плашилото и Тенекиеният човек застанаха в ъгъла и бяха тихи цяла нощ, въпреки че, разбира се, не можеха да спят. На следващата сутрин, щом слънцето изгря, те тръгнаха на път и скоро видяха красива зелена светлина в небето точно пред тях. - Това трябва да е Смарагденият град - рече Дороти. Докато продължиха да вървят, зелената светлина ставаше все по-ярка и по-ярка и изглеждаше сякаш най-накрая приближават края на пътешествията си. И все пак стана следобед, докато стигнат до огромната

стена, която ограждаше Града. Беше висока и дебела, с ярко зелен цвят.

Пред тях и в края на пътя с жълтите павета имаше голяма порта, инкрустирана със смарагди, които блестяха на слънцето, така че дори нарисуваните очи на Плашилото бяха заслепени от блясъка им.

Имаше звънец до портата, Дороти натисна копчето му и се чу сребристо звънлив звук отвътре. Тогава голямата порта бавно се отвори и всички те минаха през нея и се намериха във висока сводеста зала, по стените на която бляскаха безброй смарагди.

Пред тях стоеше дребен мъж с приблизително същия ръст като Дъвчащите. Той беше облечен от глава до пети изцяло в зелено и дори цветът на кожата му беше със зеленикав оттенък. От неговата страна имаше огромна зелена кутия.

Когато той видя Дороти и придружителите ѝ, мъжът попита:

- Какво търсите в Смарагдения град?

- Дойдохме тук да видим Великия Оз - каза Дороти.

Мъжът беше така изненадан от този отговор, че седна да го обмисли.

- Минаха много години, откакто някой ме е молил да види Оз - каза той, клатейки главата си озадачено. - Той е могъщ и ужасяващ и ако идвате с лекомислено или глупаво поръчение да притеснявате мъдрото отражение на Великия вълшебник, той може да се ядоса и да унищожи всички Ви моментално.

- Но това не е глупаво поръчение, нито пък лекомислено - отговори Плашилото; - важно е. И ни казаха, че Оз е добър Вълшебник.

- Такъв си е - каза зеленото човече, - и управлява Смарагдения град мъдро и правилно. Но за тези, които не са честни или пък го приближат от любопитство, той е най-ужасният и малцина са се осмелявали да го зърнат. Аз съм Пазителят на портите и тъй като искате да видите Великия Оз, трябва да Ви отведе до двореце му. Но първо трябва да си сложите очила.

- Защо? - попита Дороти.

- Защото ако не носите очила, яркостта и величието на Смарагдения град ще Ви ослепи. Дори тези, които живеят в Града, трябва да носят очила нощ и ден. Всички те са заключени, както Оз нареди в деня, когато беше построен Градът, и аз имам единствения ключ, който може да ги отключи.

Той отвори голямата кутия и Дороти видя, че е пълна с очила с всякакви размери и форми. Всички те бяха със зелени стъкла. Пазителят на портите намери един чифт, който точно би паснал на Дороти и ги сложи на очите ѝ. Имаше две златни ленти на тях, които преминаваха около задната част на главата, където се заключваха с малък ключ, който беше в края на верижката, която Пазителят на портите носеше на врата си. Когато бяха сложени, Дороти не можеше да ги махне дори да искаше, но разбира се, тя не искаше

да бъде ослепена от блясъка на Смарагдения град, така че тя не каза нищо.

Тогава зеленото човече сложи очила и на Плашилото, Тенекиения човек и Льва, дори и на мъничкия Тото; и всички бяха заключени здраво с ключа.

После Пазителят на портите сложи собствените си очила и им каза, че е готов да ги заведе в Двореца. Като взе един голям златен ключ от закачалката на стената, той отвори друга порта и всички те го последваха през портала към улиците на Смарагдения град.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Чудният град на Оз (11/24)

Дори и с очи предпазени от зелените очила, Дороти и приятелите ѝ в началото бяха замаяни от брилянтността на великолепия Град. Улиците бяха опасани с красиви къщи, изцяло построени от зелен мрамор и инкрустирани навсякъде с искрящи смарагди. Те вървяха по паваж от същия този зелен мрамор и там, където блоковете мрамор се съединяваха, имаше редица смарагди, разположени един до друг и блестящи на светлината на слънцето. Стъклата на прозорците бяха от зелено стъкло; дори небето над Града имаше зеленикав оттенък, а лъчите на слънцето бяха зелени.

Много хора – мъже, жени и деца – обикаляха наоколо и те всички бяха облечени в зелени дрехи и имаха зеленикави кожи. Те хвърляха погледи към Дороти и нейната странна смесена компания с учудени очи, а децата бягаха и се криеха зад майките си, щом видяха Лъва; но никой не говореше с тях. Много магазини бяха разположени на улицата и Дороти видя, че всичко в тях беше зелено. Предлагаха се за продажба зелени бонбони и зелени пуканки, както и зелени обувки, зелени шапки и всякакви зелени дрехи. На едно място

един мъж продаваше зелена лимонада, а когато децата я купиха, Дороти успя да види, че са платили за нея със зелени монети.

Сякаш нямаше никакви коне или животни; мъжете носеха напред-назад неща в малки зелени ръчни колички, които бутаха пред себе си. Всички изглеждаха щастливи, доволни и успешни.

Пазителят на портите ги поведе из улиците, докато не стигнаха до огромна сграда, точно в средата на Града, която беше Дворецът на Оз, Великия вълшебник.

Имаше войник пред вратата, облечен в зелена униформа и с дълга зелена брада.

- Това са едни странници - каза му Пазителят на портите, - които настояват да видят Великия Оз.

- Влезте вътре - отговори войникът, - и ще му занеса съобщението ви.

И така те преминаха през портите на Двореца и бяха въведени в голяма зала със зелен килим и прекрасен зелен комплект мебели със смарагди. Войникът ги накара да си обършат краката на зелено килимче преди да влязат в залата и след като ги сложи да седнат, той им каза учтиво:

- Моля, настанете се удобно, докато отида до Тронната зала и кажа на Оз, че сте тук.

Наложиха се да чакат дълго време преди войникът да се върне. Когато най-накрая той се върна, Дороти попита:

- Вие виждали ли сте Оз?

- О, не - отвърна войникът; - Никога не съм го виждал. Но говорих с него, докато той си седеше зад неговия параван, и му предадох съобщението ви. Той каза, че ще ви позволи аудиенция, ако така желаете; но всеки от вас трябва да влезе в негово присъствие сам и той ще приема по един на ден. Следователно, тъй като трябва да останете в Двореца за няколко дни, ще ви покажа стаите, където можете да си починете спокойно след вашето пътуване.

- Благодарим - отговори момичето; - това е много мило от страна на Оз.

Тогава войникът наду една зелена свирка и едно младо момиче, облечено в красива зелена копринена рокля, веднага влезе в стаята. Тя имаше прекрасна зелена коса и зелени очи и се поклони ниско на Дороти, изричайки:

- Последвайте ме и ще Ви покажа Вашата стая.

Така че Дороти се сбогува с всичките си приятели освен с Тото и с кучето в ръце последва зеленото момиче през седем коридора и по три стълбища, докато не стигнаха до стая в предната част на Двореца. Това беше най-сладката малка стаичка в света, с меко, удобно легло, което беше застлано с чаршафи от зелена коприна и зелена кадифена покривка. Имаше мъничък фонтан в средата на стаята, който пръскаше зелен парфюм във въздуха, течащ в красиво резбован умивалник от зелен мрамор. Красиви зелени цветя стояха по прозорците и имаше рафт с редица зелени книжки. Когато Дороти намери време да отвори тези

книги, тя откри, че са изпъстрени със зелени картинки, което я накара да се засмее, толкова бяха смешни. В гардероба имаше много зелени рокли, направени от коприна, сатен и кадифе; и всички те бяха точно по мярка за Дороти.

- Настанете се като у дома си - каза зеленото момиче, - и ако желаете каквото и да е, позвънете със звънчето. Оз ще Ви приеме утре сутрин.

Тя остави Дороти и се върна при останалите. И тях заведе до стаите, като всеки се намери разположен в много приятна част на Двореца. Разбира се, това гостоприемство беше безсмислено в случая на Плашилото; защото когато той се оказа сам в стаята си, седна глупаво на едно място, точно до вратата, и зачака до сутринта. Той нямаше да си почине, като легне, и не можеше да си затвори очите; така че остана така цяла нощ, зяпайки едно малко паяче, което плетеше паяжината си в ъгъла на стаята, сякаш не беше попаднал в една от най-чудесните стаи в света.

Тенекиеният човек си легна в леглото по навик, защото си спомняше времето, когато беше направен от плът и кръв; но не можейки да заспи, той прекара нощта, движейки крайниците си нагоре-надолу, за да се увери, че са в ред. Лъвът предпочиташе легло от сухи листа в гората и не харесваше да е затворен в стая; но той беше достатъчно разумен, че това да не го притеснява, така че се опъна на леглото и се затъркаля като котка, мъркайки, докато заспи.

Следващата сутрин, след закуската, зелената девица дойде да вземе Дороти и я облече в една от най-красивите рокли, направени от зелен брукатен сатен. Дороти си сложи зелена копринена престилка, завърза на врата на Тото зелена панделка и те тръгнаха към Тронната зала на Великия Оз.

Първо влязоха в огромна зала, в която имаше много дворцови дами и господа, всички облечени в скъпи костюми. Тези хора нямаха друга работа, освен да говорят помежду си, но винаги заставаха да чакат пред Тронната зала всяка сутрин, макар че не им беше разрешено да видят Оз. Когато Дороти влезе, те погледнаха към нея любопитно и един от тях прошепна:

- Наистина ли ще погледнеш в лицето Ужасяващия Оз?

- Разбира се - отговори момичето, - ако и той ме види.

- О, той ще те види - каза войникът, който беше предал съобщението ѝ до Вълшебника, - въпреки че той не харесва хората да го молят за среща. Наистина в началото той се ядоса и каза, че трябва да те върна там, откъдето си дошла. Тогава ме попита как изглеждаш, и когато споменах сребърните ти обувки, той беше много заинтригуван. Накрая му казах за знака на челото ти и той реши, че ще те приеме.

Точно тогава звънна една камбанка и зеленото момиче каза на Дороти:

- Това е сигналът. Трябва да влезеш в Тронната зала сама.

Тя отвори малката вратичка, Дороти влезе смело през нея и се намери в чудесно място. Това беше голяма кръгла стая с висок извит покрив, а стените, таванът и подът бяха покрити с големи смарагди, разположени близо един до друг. В средата на тавана имаше огромна лампа, ярка като слънцето, която караше смарагдите да искрят красиво.

Но това, което се стори най-интересно на Дороти, беше големият трон от зелен мрамор, който стоеше в средата на стаята. Беше с формата на стол и искреше от скъпоценни камъни, както и всичко останало. В средата на стола имаше огромна Глава без тяло, която да я държи, и без никакви ръце и крака. На тази глава нямаше коса, но имаше очи, нос и уста, а тя беше много по-голяма от главата на най-големия гигант.

Докато Дороти се взираше в нея с почуда и страх, очите бавно се обърнаха и погледнаха към нея твърдо и сериозно. Тогава устата се раздвижи и Дороти чу един глас да казва:

- Аз съм Великият и Ужасяващ Оз. Коя си ти и защо ме търсиш?

Гласът не беше толкова ужасен, колкото може да се очаква от голяма Глава; така че тя събра кураж и отговори:

- Аз съм Малката и смирена Дороти. Дойдох при теб на помощ.

Очите я гледаха замислено цяла минута. Тогава гласът каза:

- Откъде взе сребърните обувки?

- Взех ги от Лошата вещица от Изток, когато къщата ми падна върху нея и я уби - отговори тя.

- Откъде получи знака над челото си? - продължи гласът.

- Това е мястото, където ме целуна Добрата вещица от Север, когато се сбогувахте с мен и ме изпрати при теб - каза момичето.

Очите отново я погледнаха твърдо и видяха, че тя казва истината. После Оз попита:

- Какво искаш да направя?

- Изпрати ме обратно в Канзас, където са леля Ем и чичо Фенри - отговори тя искрено. - Не харесвам вашата страна, дори да е красива. И съм сигурна, че леля Ем ужасно ще се разтревожи, че толкова време ме няма.

Очите примигнаха три пъти, а после се обърнаха нагоре към тавана и надолу към пода, завъртяха се толкова

странно, че изглеждаше сякаш виждат всяка част на стаята. А накрая погледнаха пак Дороти.

- Защо да го правя за теб? - попита Оз.

- Защото си силен, а аз съм слаба; защото си Велик вълшебник, а аз - само малко момиченце.

- Но ти си била достатъчно силна да убиеш Злата вещица от Изток - каза Оз.

- Това просто се случи - отвърна Дороти простиичко; - Нямах контрол над това.

- Ами - каза Главата, - Ще ти дам своя отговор.

Нямаш право да очакваш от мен да те изпратя обратно в Канзас, освен ако не направиш нещо за мен взамяна. В тази страна всички трябва да плащат за всичко, което получават. Ако искаш да използвам магическите си сили да те изпратя обратно у дома, трябва първо да направиш нещо за мен. Помогни ми и аз ще ти помогна.

- Какво трябва да направя? - попита момичето.

- Убий Злата вещица от Запад - отговори Оз.

- Но аз не мога! - възкликна Дороти страшно изненадана.

- Убила си Вещицата от Изток и носиш сребърните обувки, които носят мощна магия. Сега е останала една Зла вещица в цялата тази земя и когато можеш да ми кажеш, че е мъртва, ще те върна обратно в Канзас - но не по-рано от това.

Малкото момиченце започна да ридаете, беше толкова разочарована; а очите пак примигнаха и я погледнаха

тревожно, сякаш Великият Оз почувства, че тя би му помогнала, ако можеше.

- Никога не съм убивала никого умишлено - хлипаше тя. - Дори и да исках, как бих могла да убия Злата вещица? Ако ти, който си Велик и ужасяващ, не можеш сам да я убиеш, как очакваш аз да го направя?

- Не знам - каза Главата; - но това е моят отговор и докато Злата вещица не умре, няма да видиш своите чичо и леля отново. Не забравяй, че Вещицата е Зла - невероятно Зла - и трябва да бъде убита. Сега върви и не моли да ме видиш пак, докато не си изпълнила задачата си.

Дороти тъжно напусна Тронната зала и се върна там, където Лъвът, Плашилото и Тенекиеният човек чакаха да чуят какво ѝ е казал Оз.

- Няма надежда за мен - рече тя тъжно, - защото Оз няма да ме върне вкъщи, докато не убия Злата вещица от Запад; а това аз няма как да го направя никога.

Нейните приятели я съжаляваха, но не можеха да направят нищо, за да ѝ помогнат; и така Дороти отиде в стаята си, легна в леглото и плака, докато не заспа. Следващата сутрин войникът със зелените мустаци отиде при Плашилото и каза:

- Ела с мен, защото Оз ме изпрати да те доведе.

И така Плашилото го последва и беше прието в огромната Тронна зала, където видя, седнала на смарагдения трон, най-прекрасната Дама. Тя беше облечена в зелена копринена рокля и носеше над

спускащите се зелени къдрици корона със скъпоценни камъни. От раменете ѝ се подаваха криле, разкошни на цвят и толкова леки, че пърхаха, ако най-лекият полъх на вятъра ги достигне.

Когато Плашилото се поклони толкова изящно, колкото му позволяваше сламения пълнеж, пред това красиво създание, тя погледна към него нежно и каза:

- Аз съм Великият и ужасяващ Оз. Кой си ти и защо искаш да ме видиш?

Сега Плашилото, което очакваше да види огромната Глава, за която Дороти му разказа, беше удивено; но той ѝ отговори смело.

- Аз съм само едно Плашило, пълно със слама. Затова нямам мозък и дойдох при теб с надеждата, че ще сложиш мозък в главата ми вместо слама, така че да стана човек като всеки друг във владенията ти.

- Защо да го правя за теб? - попита Дамата.

- Защото си мъдър и могъщ и никой друг не може да ми помогне - отговори Плашилото.

- Никога не правя услуги без да получа нещо взамяна - рече Оз; - но мога да ти обещаая следното. Ако убиеш за мен Злата вещица на Запад, ще те възнаградя с толкова много мозък и толкова добър мозък, че ще станеш най-мъдрият човек в Страната на Оз.

- Помислих, че си поискал от Дороти да убие Вещицата - каза Плашилото изненадано.

- Така е. Не ме интересува кой ще я убие. Но докато не е мъртва, няма да изпълня вашите желания. Сега

върви и не ме търси отново, докато не си спечелил мозъка, който толкова силно желаеш.

Плашилото тъжно се върна при приятелите си и им каза какво е казал Оз; а Дороти беше изненадана да разбере, че Великият вълшебник не е бил Глава, както го е видяла тя, а прекрасна Дама.

- Няма значение - каза Плашилото, - тя има нужда от сърце толкова, колкото и Тенекиеният човек.

На следващата сутрин войникът със зелените мустаци отиде при Тенекиения човек и каза:

- Оз ме праща за теб. Последвай ме.

Така че Тенекиеният човек го последва и влезе в огромната Тронна зала. Той не знаеше дали ще намери Оз като прекрасна Дама или Глава, но се надяваше, че ще е прекрасна Дама. "Защото", каза си той, "ако бъде глава, съм сигурен, че няма да ми даде сърце, тъй като главата няма собствено сърце и затова не може да ми съчувства. Но ако е прекрасната Дама, ще се моля горещо за сърце, защото за всички дами казват, че са с много добри сърца.

Но когато Дърварят влезе в огромната Тронна зала, той не видя нито Главата, нито Дамата, защото Оз беше приел формата на най-ужасния Звяр. Беше почти толкова голям, колкото слон, а зеленият трон изглежда едва задържаше теглото му. Звярът имаше глава като тази на носорог, само че имаше пет очи на лицето си. Имаше пет дълги ръце, които растяха от тялото му, а имаше и пет дълги, слаби крака. Гъста, приличаща на

вълна коса покриваше всяка една част от него и нямаше как да си представите по-страшно чудовище. За щастие, Тенекиеният човек нямаше сърце в този момент, защото то щеше да забие силно и бързо от ужас. Но направен единствено от тенекия, Дърварят не се страхуваше въобще, въпреки че беше много разочарован.

- Аз сам Великият и ужасяващ Оз - проговори Звярът с глас, който беше един страшен рев. - Кой си ти и защо искаш да ме видиш?

- Аз съм Дървар, направен от тенекия. Затова нямам сърце и не мога да обичам. Моля те, дай ми сърце, за да бъда като останалите хора.

- Защо да правя това? - попита Звярът.

- Защото аз те моля и само ти можеш да изпълниш молбата ми - отговори Дърварят.

Оз ниско изръмжа на това и каза грубо:

- Ако наистина желаеш сърце, трябва да си го спечелиш.

- Как? - попита Дърварят.

- Помогни на Дороти да убие Злата вещица от Запад - отговори Звярът. - Когато Вещицата бъде мъртва, ела при мен и ще ти дам най-голямото, мило и обичливо сърце в Страната на Оз.

И така Тенекиеният човек беше принуден да се върне тъжно при приятелите си и да им разкаже за ужасния Звяр, който е видял. Всички те много се дивяха на

многого форми, които Великият магьосник можеше да приема, а Лъвът каза:

- Ако той е Звяр, когато аз отида да го видя, аз ще ревна възможно най-силно, като така го уплаша, че той ще ми даде това, което пожелае. А ако е прекрасна Дама, ще се престоря, че скачам към нея, и така ще я убедя да изпълни повелята ми. А ако е огромна Глава, той ще бъде оставен на моята милост; защото ще затъркалям тази глава из цялата стая, докато не обещае да ми даде това, което желая. Така че радвайте се, приятели мои, защото всичко ще завърши добре.

Следващата сутрин войникът със зелените мустаци поведе Лъва към огромната Тронна зала и му заръча да влезе при Оз.

Лъвът веднага мина през вратата и оглеждайки се, забеляза, за негова изненада, че пред трона има Огнена топка, така свирепа и искряща, така че той едва можеше да я погледне. Първата му мисъл беше, че Оз случайно се е запалил и гори; но когато се опита да се приближи, жегата беше толкова голяма, че опърли мустаците му, и той треперейки запълзя обратно до едно място по-близо до вратата.

Тогава нисък, тих глас дойде от Огнената топка и произнесе следните думи:

- Аз съм Великият и ужасяващ Оз. Кой си ти и защо искаш да ме видиш?

И Лъвът отговори:

- Аз съм един Страхлив лъв, плашещ се е от всичко. Дойдох да те помоля да ми дадеш смелост, така че наистина да стана Крал на зверовете, както ме наричат хората.

- Защо да ти давам смелост? - попита Оз.

- Защото ти си най-великият от всички Магьосници и само ти имаш силите да изпълниш молбата ми - отговори Лъвът.

Огнената топка гореше бурно известно време, а после гласът рече:

- Донеси ми доказателство, че Злата вещица е мъртва и на мига ще ти дам смелост. Но докато Вещицата е жива, трябва да си останеш страхливец.

Лъвът беше ядосан от това изказване, но не можа да отвърне нищо и докато си стоеше, вирайки се тихо в Огнената топка, толкова му прекипя от яд, че завъртя опашката си и избяга от залата. Радваше се, че намери своите приятели да го чакат, и им разказа ужасния разговор с Вълшебника.

- Какво да правим сега? - попита Дороти тъжно.

- Можем да направим само едно нещо - отвърна Лъвът, - и то е да отидем в земята на Мигащите, да потърсим Злата вещица и да я унищожим.

- Но ако не можем - каза момичето.

- Тогава никога няма да получа смелост - обяви Лъвът.

- А аз никога няма да получа мозък - добави

Плашилото.

- А аз никога няма да получа сърце - рече

Тенекиеният човек.

- А аз никога няма да видя леля Ем и чичо Фенри - каза Дороти, която започваше да плаче.

- Внимавай! - извика зеленото момиче. - Сълзите ще паднат на зелената ти копринена рокля и ще я направят на петна.

Затова Дороти подсуши очите си и каза:

- Предполагам, че трябва да опитаме; но съм сигурна, че не искам да убивам никого, дори и за да видя леля Ем отново.

- Ще дойда с вас; но съм твърде голям страхливец, за да убия Вещицата - рече Лъвът.

- И аз ще дойде - обяви Плашилото; - но няма много да съм ви от помощ, защото съм такъв глупак.

- Нямам сърце да нараня дори и една Вещица - отбеляза Тенекиеният човек; - но ако тръгнете, и аз идвам с вас.

Затова беше решено да започнат пътуването си следващата сутрин, а Дърварят наточи брадвата си на зелено точило и хубаво смаза всичките си стави с масльонка. Плашилото се натъпка със свежа слама, а Дороти сложи нова боя на очите му, за да вижда по-добре. Зеленото момиче, което беше много мило с тях, напълни кошницата на Дороти с вкусотии за хапване и завърза малка камбанка със зелена панделка на врата на Тото.

Те си легнаха доста рано и спаха дълбоко до изгрев, когато ги събуди кукуригането на зелен петел, който живееше в задния двор на Двореца, и кудкудякането на кокошка, която беше снесла зелено яйце.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Търсенето на Злата вещица (12/24)

Войникът със зелените мустаци ги поведе по улиците на Смарагдения град, докато не стигнаха стаята, където живееше Пазителят на портите. Този служител отключи очилата им и ги върна в голямата си кутия, а после любезно отвори портата за нашите приятели.

- Кой път води до Злата вещица от Запад? - попита Дороти.

- Няма път - отговори Пазителят на портите. - Никой никога не иска да отиде натам.

- Тогава как да я намерим? - запита момичето.

- Това ще бъде лесно - отговори мъжът, - защото когато тя разбере, че сте в страната на Мигащите, ще ви намери и ще ви направи нейни роби.

- Вероятно няма - каза Плашилото, - защото искаме да я унищожим.

- О, това е нещо ново - рече Пазителят на портите. - Никой никога не я е унищожавал преди, така че естествено си помислих, че тя ще ви направи роби, както е направила с останалите. Но пазете се; защото тя е зла и свирепа и няма да ви позволи да я унищожите. Вървете на Запад, натам, накъдето слънцето залязва, и няма как да не я намерите.

Те му благодариха и се сбогуваха с него, като се обърнаха на Запад, тръгвайки през поля от мека трева, осеяна тук-там с маргаритки и лютичета. Дороти все още носеше красивата копринена рокля, която си беше сложила в двореца, но сега, за нейна изненада, тя откри, че роклята вече не беше зелена, а чисто бяла. Панделката на врата на Тото също беше загубила зеления си цвят и беше толкова бяла, колкото роклята на Дороти.

Смарагденият град скоро остана далеч назад. Колкото повече напредваха, земята ставаше все по-неравна и хълмиста, защото нямаше нито ферми, нито къщи в тази страна на Запада, а земята беше необработена. Следобед слънцето грееше жарко в лицата им, защото нямаше дървета, които да им предложат заслон; така че преди да падне нощта, Дороти, Тото и Лъвът се умориха, легнаха на тревата и заспаха, а Дърварят и Плашилото ги пазеха.

Злата вещицата от Запад имаше само едно око, но то беше толкова мощно, колкото телескоп и можеше да вижда навсякъде. Така че, сядайки на вратата на замъка си, тя случайно се огледа и забеляза как Дороти спи с приятелите си около нея. Те бяха на огромно

разстояние, но Злата вещица се ядоса, че ги намира в страната си; така че тя наду една сребърна свирка, която висеше на врата ѝ.

Изведнъж глутница вълци се затича към нея от всички посоки. Те имаха дълги крака, свирепи очи и остри зъби.

- Отидете при тези хора - каза Вещицата, - и ги разкъсайте на парчета.

- Ще ги направиш свои слуги ли? - попита водачът на вълците.

- Не - отговори тя, - единият е от тенекия, а другият от слама; едното е момиче, а другият е Лъв. Никой от тях не е подходящ за работа, така че можете да ги разкъсате на малки парчета.

- Много добре - каза вълкът и се втурна с пълна скорост, последван от другите.

Беше късмет, че Плашилото и Дърварят бяха съвсем будни и чуха, че вълците идват.

- Това е моята борба - каза Дърварят, - така че застани зад мен и ще ги посрещна, когато дойдат.

Той грабна брадвата си, която хубаво беше наточил, а водачът на вълците нападна Тенекиения човек, завъртя ръката му и отрязва главата на вълка от тялото му, така че той веднага умря. Щом успя да вдигне брадвата си, дойде нов вълк и той също попадна на острия край на оръжието на Тенекиения човек. Имаше четиридесет вълка и четиридесет пъти беше убит по един вълк,

така че накрая всички лежаха мъртви на купчина пред Дърваря.

Тогава той остави на земята брадвата си и седна до Плашилото, което каза:

- Това беше добър бой, приятелю.

Те чакаха Дороти да се събуди сутринта. Малкото момиче беше доста изплашено, когато видя огромния куп от рунтави вълци, но Тенекиеният човек ѝ разказа всичко. Тя му благодари, че ги е спасил и седна да закуси, след което тръгнаха пак на път.

Същата тази сутрин Злата вещица отиде на вратата на двореца си и погледна навън с едно око, което можеше да вижда надалеч. Тя видя всичките си вълци как лежат мъртви, а странниците все още пътуваха из нейната страна. Това я ядоса още повече и тя наду сребърната си свирка втори път.

Веднага едно ято диви врана долетя при нея, достатъчно голямо, че да почерни небето.

А Злата вещица каза на Краля на враните:

- Веднага отлитай към странниците; избоди им очите и ги разкъсай на парчета.

Дивите врани полетяха, събрани в едно огромно ято, към Дороти и спътниците ѝ. Когато малкото момиченце ги видя, че идват, се уплаши.

Но Плашилото рече:

- Това е моята битка, така че легни до мен и няма да бъдеш наранена.

Така че всички легнаха на земята освен Плашилото, а той се изправи и протегна ръцете си. И когато враните го видяха, те се изплашиха, както винаги става с тези птици, когато видят плашила, и не посмяха да се приближат. Но Кралят на враните рече:

- Това е просто сламен човек. Ще му избода очите.

Кралят врана полетя към Плашилото, който го хвана за главата и му заизвива врата, докато не го уби. А тогава друга врана долетя при него и Плашилото изви и нейния врат. Имаше четиридесет врани и Плашилото изви четиридесет пъти вратове, докато накрая всички лежаха мъртви до него. Тогава той повика придружителите си да се надигнат и те пак тръгнаха на път.

Когато Злата вещица погледна пак и видя, че всичките ѝ врани лежат на купчина, тя изпадна в ужасна ярост и наду три пъти сребърната си свирка.

Веднага се чу страшно бръмчене във въздуха и рояк от черни пчели долетя при нея.

- Отидете при странниците и ги ужилете до смърт! - изкомандва Вещицата, а пчелите се обърнаха и литнаха бързо, докато не стигнаха там, където Дороти и приятелите ѝ вървяха. Но Дърварят ги беше видял, а Плашилото измисли какво да правят.

- Извади сламата ми и я разпръсни над малкото момиченце, кучето и Лъвът - каза той на Дърваря, - и пчелите няма да могат да ги ужилят.

Дърварят го направи, а Дороти си легна близо до Лъва и хвана Тото в ръцете си, така че сламата да ги покрива изцяло.

Пчелите дойдоха и не намериха никой друг, когото да ужилят, освен Дърваря, така че те го нападнаха и счупиха всичките си жила в тенекията без да наранят Дърваря въобще. А тъй като пчелите не могат да живеят, когато жилото им е счупено, това беше краят на черните пчели и те легнаха, разпръснати около Дърваря, малки купчини ситни въглища.

Тогава Дороти и Лъвът станаха, а момичето помогна на Тенекиения човек да натъпче сламата обратно в Плашилото, докато той не беше чисто новичък. Така че те тръгнаха на път отново.

Злата вещица беше така ядосана, когато видя своите черни пчели на малки купчини, приличащи на ситни въглища, че започна да тропа с крака, да си скубе косата и да скърца със зъби. И тогава тя повика дузина от робите си, които бяха Мигащи, и им даде остри копия, нареждайки им да отидат при странниците и да ги унищожат.

Мигащите не бяха храбри хора, но трябваше да правят това, което им се казва. Така че замаршируваха, докато не се приближиха до Дороти. Тогава Лъвът издаде страшен рев и се затича към тях, а бедните Мигащи бяха толкова уплашени, че побягнаха обратно, колкото бързо можеха.

Когато се върнаха в замъка, Злата вещица ги изпрати пак на работа, след което тя седна да си помисли какво друго може да направи. Тя не можеше да разбере как всичките ѝ планове да унищожи тези странници, са се провалили; но освен че беше зла, беше и могъща Вещица, и тя скоро измисли как да действа.

В нейния шкаф имаше Златна шапка, осеяна с диаманти и рубини. Тази Златна шапка притежаваше магия.

Който я притежаваше, можеше да извика три пъти Крилатите маймуни, които щяха да се подчинят на всяка дадена заповед. Но никой не можеше да даде заповед на тези необичайни същества повече от три пъти. Злата вещица вече беше използвала магията на Шапката два път. Първият път тя направи Мигащите свои роби и сама се ръкоположи да властва над тяхната страна. Крилатите маймуни ѝ бяха помогнали да го направи. Вторият път беше, когато тя се бори със самия Велик Оз и го изгони от страната на Запада. Крилатите маймуни ѝ помогнаха да направи и това. Тя можеше да използва тази Златна шапка само още веднъж, поради което тя не искаше да го прави, докато не изчерпа всичките си сили. Но сега нейните свирепи вълци, нейните диви врани и нейните жилещи пчели ги нямаше, а слугите ѝ бяха изплашени от Страхливия лъв, така че тя видя, че това е единственият останал начин да унищожи Дороти и приятелите ѝ.

Така че Злата вещица извади Златната шапка от шкафа си и я сложи на главата си. Тогава тя застана на левия си крак и каза бавно:

- Еп-пи, пеп-пи, как-ки!

След това застана на десния си крак и каза:

- Фил-ло, хол-ло, хел-ло!

После тя застана на двата си крака и извика със силен глас:

- Зиз-зи, зуз-зи, зик!

В този миг магията започна да действа. Небето притъмня и от въздуха се чу нисък ръмжащ звук.

Имаше звук от пърхане на множество крила, силни звуци от дърдорене и смях, а щом слънцето се показа отново на тъмното небе, се разкри гледката на Злата вещица, обградена от тълпа маймуни, като всяка имаше чифт грамадни и мощни криле на раменете си.

Една от тях, много по-голяма от другите, изглежда беше техният водач. Тя прелетя близо до Вещицата и рече:

- Повикали сте ни за трети и последен път. Какво ще наредите?

- Отидете при странниците, които се намират в моята страна и унищожете всички освен Лъва - каза Злата вещица. - Донесете този звяр при мен, защото ми се иска да го впрегна като кон и да го накарам да работи.

- Вашите заповеди ще бъдат изпълнени - рече водачът. Тогава с много дърдорене и шум Крилатите

маймуни отлетяха до мястото, където вървяха Дороти и нейните приятели.

Някои от Маймуните грабнаха Тенекиения човек и го понесоха във въздуха, докато не стигнаха до страна, гъсто покрита с остри камъни. Там пуснаха бедния Дървар, който падна от голяма височина на скалите, където остана да лежи така очукан и изкривен, че не можеше нито да се движи, нито да изпъшка.

Друга част от Маймуните хванаха Плашилото и с дългите си пръсти издърпаха всичката слама от дрехите и глава му. Те смачкаха на топка неговата шапка, ботуши и дрехи и ги захвърлиха по клоните на високо дърво

Останалите Маймуни хвърлиха здрави въжета около

Лъва и ги увиха многократно около тялото, главата и краката му, докато той не можеше да хапе, драска или да се бори по никакъв начин. Тогава те го повдигнаха и отлетяха с него до замъка на Вещицата, където го сложиха в малък двор с висока желязна ограда около него, така че да не може да избяга.

Но въобще не нараниха Дороти. Тя стана с Тото в ръце, гледайки тъжната съдба на своите другари и мислейки, че скоро ще бъде нейният

ред. Водачът на Крилатите маймуни долетя до нея с дългите му, космати ръце, протегнати към нея, и грозното му лице – ужасно ухилено; но той видя белега от целувката на Добрата вещица на челото ѝ и рязко спря, жестикулирайки към другите да не я докосват. – Не смеем да нараним това малко момиченце – каза им той, – защото е защитена от Силата на Доброто и това е по-велико от Силата на Злото. Всичко, което можем да направим, е да я пренесем до замъка на Злата вещица и да я оставим там.

Така че те повдигнаха внимателно и нежно Дороти в ръцете си и я пренесоха бързо във въздуха до замъка, където я положиха на прага. После водачът каза на Вещицата:

– Ние Ви се подчинихме, доколкото можем.

Тенекиеният човек и Плашилото са унищожени, а Лъвът е завързан в двора Ви. Не смеем да нараним малкото момиченце, нито кучето, което носи в ръце. Вашата сила над нашата група сега приключи и никога повече няма да ни видите.

Тогавя всички Крилати маймуни с много смях, дърдорене и шум политнаха във въздуха и скоро се изгубиха от поглед.

Злата вещица беше изненадана и притеснена, когато видя белега на челото на Дороти, защото знаеше добре, че нито Крилатите маймуни, нито тя самата ще посмеят да наранят момичето по никакъв начин. Тя погледна надолу към краката на Дороти и виждайки

Сребърните обувки, започна да трепери от страх, защото знаеше каква силна магия притежават те. В началото Вещицата се изкушаваше дали да не избяга от Дороти; но без да иска погледна в очите на детето и видя колко беше наивна душата, която разкриваха, и как малкото момиченце не знаеше невероятната сила, която ѝ даваха Сребърните обувки. И така Злата вещица се засмя и си помисли: "Все пак мога да я направя моя робиня, защото тя не знае как да използва силата си". После каза на Дороти твърдо и строго: - Ела с мен и гледай да изпълняваш всичко, което ти казвам, защото ако не го направиш, това ще те убия, както направих с Тенекиения човек и Плашилото. Дороти я последва през много красиви стаи в двореца ѝ, докато не стигнаха до кухнята, където Вещицата ѝ нареди да измие тенджерите и чайниците, да измете пода и да поддържа огъня с дърва. Дороти покорно се хвана на работа, като беше решена да се труди, колкото се може по-усилено; защото се радваше, че Злата вещица е решила да не я убие. Докато Дороти работеше усърдно, Вещицата реши да отиде до двора и да впрегне Страхливия лъв като кон; тя беше сигурна, че това ще я забавлява, да го кара да дърпа нейната каляска всеки път, когато искаше да кара. Но отваряйки портата, Лъвът издаде силен рев и се втурна към нея така свирепо, че Вещицата се уплаши, избяга и затвори портата отново.

- Ако не мога да те впрегна - каза Вещицата на Лъва, говорейки през решетките на портата, - Мога да оставя да гладуваш. Няма да имаш нищо за ядене, докато не направиш това, което пожелаея.

Така че след това тя не донесе повече храна на заловения Лъв; но всеки ден ходеше до портата на обяд и питаше:

- Готов ли си да те впрегна като кон?

А Лъвът отговаряше:

- Не. Ако влезеш в този двор, ще те ухапя.

Причината Лъвът да не бъде принуден да прави това, което искаше Вещицата, беше, че всяка нощ, докато жената спи, Дороти му носеше храна от долапа. След като се нахранеше, той лягаше в леглото си от слама, а Дороти лягаше до него и полагаше своята глава на меката му, рошава грива, докато разговаряха за неволите си и се опитваха да планират бягството си по някакъв начин. Но те не можеха да намерят начин да избягат от замъка, защото беше постоянно охраняван от жълтите Мигащи, които бяха робите на Злата вещица и твърде много се страхуваха от нея, за да не я слушат.

Момичето трябваше да работи усилено през деня и Вещицата често заплашваше да я набие с един стар чадър, който винаги носеше в ръка. Но в реалност не смееше да удари Дороти заради знака на челото ѝ.

Детето не знаеше това и беше изпълнено със страх за себе си и за Тото. Веднъж Вещицата удари с чадъра си

Тото и смелото кученце я нападна, на свой ред захапвайки я за крака. Вещицата не кървеше там, където беше ухапана, защото беше толкова зла, че кръвта в нея беше пресъхнала преди много години. Животът на Дороти стана много тъжен, когато тя започна да разбира, че ще е по-трудно от всякога да се върне в Канзас при леля Ем отново. Понякога горчиво плачеше часове наред, а Тото седеше в краката ѝ и я гледаше в лицето, скимтейки тъжно, за да покаже колко съчувства на малката си господарка. Всъщност Тото не го беше грижа дали е в Канзас или в Страната на Оз, стига Дороти да беше с него; но той знаеше, че малкото момиченце е нещастно, и това правеше и него нещастен.

А Злата вещица имаше горещо желание да притежава със Сребърните обувки, които момичето носеше. Нейните пчели, нейните врани и нейните вълци лежаха на купчини и изсъхваха, беше използвала цялата силата на Златната шапка; но само ако можеше да се сдобие Сребърните обувки, те щяха да ѝ дадат повече сила от всички други неща, които беше загубила. Тя наблюдаваше Дороти внимателно, за да види дали тя някога ще свали обувките си, мислейки, че може да ги открадне. Но детето беше много гордо с красивите си обувки и никога не ги смъкваше освен нощем, когато се къпеше. Вещицата прекалено много се страхуваше от тъмното, за да посмее да влезе в стаята на Дороти през нощта и да вземе обувките, а страхът ѝ от водата

беше по-голям от страха ѝ от тъмното, така че никога не се приближаваше, когато Дороти се къпе. Наистина старата Вещица никога не беше докосвала вода, нито пък водата я беше докосвала по какъвто и да е начин. Но злото създание беше много хитро и най-накрая измисли номер, който ще ѝ осигури това, което иска. Тя сложи железен прът по средата на кухненския под и после с помощта на магическите си дарби направи желязото невидимо за човешко око. Така че когато Дороти мина оттам, тя се препъна в пръта, тъй като не можеше да го види, и падна. Не беше много контузена, но при падането си една от Сребърните обувки се изхлузи от крака ѝ; и преди да можеше да я достигне, Вещицата я грабна и я сложи на собствения си кльощав крак.

Злата жена беше страшно доволна от успеха на своя номер, защото стига да имаше една от обувките, тя притежаваше половината от магическата им сила и Дороти не можеше да ги използва срещу нея, дори и да знаеше как да го направи.

Малкото момиченце, виждайки, че е загубила една от красивите си обувки, се ядоса и каза на Вещицата:

- Върни ми обувката!
- Няма - отвърна Вещицата, - защото сега това е моята обувка, а не - твоята.
- Ти си зло същество! - извика Дороти. - Нямаш право да ми вземаш обувката.

- И все пак, ще я задържа - рече Вещица през смях, - и някой ден ще взема и другата от теб.

Това толкова ядоса Дороти, че тя грабна една кофа с вода, която стоеше наблизо и я лисна по Вещицата, като я намокри от глава до пети.

Моментално злата жена издаде силен писък от страх, а после пред учудения поглед на Дороти Вещицата започна да се смалява и стопява.

- Виж какво направи! - изкрещя тя. - След минута ще се стопя.

- Наистина много съжалявам - каза Дороти, която беше истински уплашена да види как Вещицата се разтапя като кафява захар пред очите ѝ.

- Не знаеше ли, че водата ще ме убие? - попита Вещицата с ридаещ, отчаян глас.

- Разбира се, че не - отговори Дороти. - Как бих могла да знам?

- Ами, след няколко минути ще се стопя и ти ще имаш целия замък за себе си. Бях зла за времето си, но никога не съм си помисляла, че малко момиченце като теб ще е способно да ме разтопи и да сложи край на злите ми дела. Гледай - изчезвам!

С тези думи Вещицата се разпадна до кафява, разтопена, безформена маса и започна да се разтича по чистите дъски на кухненския под. Виждайки, че наистина се е разтопила цялата, Дороти наля още една кофа вода и я изсипа върху изцапаното. После помете пода. След като вдигна сребърната си обувка, която беше единственото, което остана от старицата, тя я почисти и изсуши с парцал, слагайки я на крака си пак. Тогава понеже вече беше свободна да прави това, което иска, тя побягна към двора да каже на Лъва, че със Злата вещица от Запад е свършено и че вече не са затворници в чужда страна.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Спасението (13/24)

Страхливият Лъв беше изключително доволен да чуе, че Злата вещица се е разтопила от кофа вода, а Дороти веднага отвори портите на затвора му и го освободи. Те отидоха заедно до двореца, където първата заповед на Дороти беше да повикат всички Мигащи и да им кажат, че вече не са роби.

Жълтите Мигащи много ликуваха, защото са били принудени от Злата вещица да работят усърдно много години, а тя винаги се е държала жестоко към тях. Те обявиха този ден за празник тогава и завинаги и се захванаха да празнуват и да танцуват.

- Само да бяха с нас нашите приятели, Плашилото и Тенекиеният човек - каза Лъвът, - щях да съм много щастлив.

- Не мислиш ли, че може да ги спасим? - запита момичето разтревожено.

- Може да опитаме - отговори Лъвът.

Така че повикаха жълтите Мигащи и ги помолиха дали биха им помогнали да спасят приятелите си, а Мигащите казаха, че биха се радвали да направят всичко по силите си за Дороти, която ги е освободила от робство. Така че тя избра някои от Мигащите, които

сякаш знаеха най-много и тръгнаха заедно. Пътуваха през целия ден и малко от следващия, докато не стигнаха скалистата равнина, където лежеше Тенекиеният човек, целият очукан и огънат. Брадвата му беше близо до него, но острието беше ръждясало, а дръжката беше начупена на части.

Мигащите го вдигнаха нежно в ръце и го пренесоха обратно в Жълтия дворец, докато Дороти ронеше сълзи по пътя заради тъжното положение на стария си приятел, а Лъвът изглеждаше сериозен и натъжен.

Когато стигнаха двореца, Дороти каза на Мигащите:

- Има ли някой от хората ви, който е тенекиджия?

- О, дал. Някои от нас са много добри тенекиджии - казаха ѝ те.

- Тогава доведете ги при мен - рече тя. А когато тенекиджиите дойдоха, носейки с тях своите инструменти в кошници, тя запитва, - Можете ли да изправите тези вдлъбнатини в Тенекиения човек и да му върнете пак формата, като го сглобите там, където е счупен?

Тенекиджиите огледаха Дърваря внимателно и после казаха, че мислят, че могат да го поправят, така че да стане като нов. И те се заеха за работа в една от големите жълти зали на двореца, като работиха три дни и четири нощи, чукайки, завъртайки, огъвайки, сглобявайки, полирайки и удряйки по краката, тялото и главата на Тенекиения човек, докато накрая той не беше в старата си форма, а ставите му работеха по-

добре от всякога. За всеки случай по него имаше няколко лепенки, но тенекиджиите свършиха добра работа и понеже Дърварят не беше суетен човек, той нямаше нищо против лепенките.

Когато накрая той отиде в стаята на Дороти и ѝ благодари, че го е спасила, той беше толкова щастлив, че плачеше от щастие, а Дороти трябваше да бърше всяка сълза от лицето му с престилката си внимателно, така че ставите му да не ръждясат. В това време нейните собствени сълзи се лееха обилно и бързо заради радостта, че среща стария си приятел пак, а тези сълзи нямаше нужда да бърше. Колкото до Льва, той бършеше очите си толкова често с върха на опашката си, че тя стана доста мокра и трябваше да излезе на двора и да я държи на слънце, докато изсъхне.

- Само ако Плашилото беше с нас отново - рече Тенекиеният човек, когато Дороти приключи с разказа си за всичко, което е станало, - щях да съм много щастлив.

- Трябва да се опитаме да го намерим - рече момичето.

И така тя повика Мигащите на помощ и те вървяха през целия ден и част от следващия, докато стигнаха до високото дърво, на чиито клони Крилатите маймуни бяха захвърлили дрехите на Плашилото.

Дървото беше много високо, а дънерът беше толкова гладък, че никой не можеше да се покатери по него, но Дърварят веднага каза:

- Ще го отсека, а после можем да вземем дрехите на Плашилото.

Докато тенекиджиите работеха по поправянето на самия Дървар, друг от Мигащите, който беше златар, направи дръжка за брадва от чисто злато и я сложи на брадвата на Дърваря на мястото на старата счупена дръжка. Други полираха острието, докато цялата ръжда не беше отстранена и то заблестя като полирано сребро.

Едва изрекъл тези думи, Тенекиеният човек започна да сече и не след дълго дървото падна с трясък, при който дрехите на Плашилото опадаха от клоните и се овъргаляха в земята.

Дороти ги вдигна и помоли Мигащите да ги занесат обратно в замъка, където ги напълниха с хубава, чиста слама; и виж ти! Плашилото се появи, същият като преди, и им благодареше отново и отново, че са го спасили.

Сега след като пак се събраха, Дороти и нейните приятели прекараха няколко щастливи дни в Жълтия

дворец, където откриха всичко, от което се нуждаеха, за да им е удобно.

Но един ден момичето си помисли за леля Ем и рече:

- Трябва да се върнем в Оз и да си поискаме обещаното.

- Да - каза Дърварят, - най-накрая ще получа своето сърце.

- А аз ще получа своя мозък - добави Плашилото весело.

- А аз ще получа своята смелост - каза Лъвът замислено.

- А аз ще се върна в Канзас - извика Дороти, пляскайки с ръце. - Ах, нека тръгнем за Смарагдения град утре!

Така решиха да направят. Следващия ден събраха Мигаците и се сбогуваха с тях. На Мигаците им беше много тъжно да ги пуснат и така се бяха привързали към Тенекиения човек, че го помолиха да остане и да властва над тях и Жълтата страна на Запад.

Разбирайки, че другарите са решени да заминат, Мигаците дадоха на Тото и Лъва по една златна кашка; на Дороти подариха красива гривна, инкрустирана с диаманти; на Плашилото дадоха бастунче със златна глава, което да му помогне да не се препъва; а на Тенекиения човек предложиха сребърна масльонка със златно покритие и скъпоценни камъни.

Всеки един от пътешествениците на свой ред изнесе на Мигащите красива реч и всички се ръкуваха с тях, докато ръцете не ги заболяха.

Дороти отиде до долапа на Вещицата да напълни кошницата си с храна за пътуването и там видя Златната шапка. Тя я сложи на собствената си глава и откри, че ѝ пасва идеално. Не знаеше нищо за магията на Златната шапка, но видя, че е красива, така че реши да я носи, а своето боне да сложи в кошницата.

Тогава вече готови за пътуването, те тръгнаха към Смарагдения град; а Мигащите извиката три пъти "ура" и пратиха много добри пожелания по пътя им.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Крилатите маймуни (14/24)

Сигурно си спомняте, че нямаше път - нито дори пътека - между замъка на Злата вещица и Смарагдения град. Когато четиримата пътешествениците тръгнаха в търсене на Вещицата, тя ги беше видяла, че идват, и изпрати Крилатите маймуни да ѝ ги донесат. Беше много по-трудно да намерят пътя си обратно през големите полета с лютичета и жълти маргаритки, отколкото беше да ги носят. Разбира се, те трябваше да тръгнат точно на изток към изгряващото слънце и тръгнаха по правилния път. Но на обяд, когато слънцето беше над главите им, те не знаеха накъде е изток и накъде е запад и това беше причината, поради която се загубиха в обширните поля. Обаче продължиха да вървят и през нощта луната изгря и заблестя ярко. Така че те легнаха сред благоуханните жълти цветя и заспаха дълбоко до сутринта - всички освен Плашилото и Тенекиеният човек.

Следващата сутрин слънцето се беше скрило зад облак, но те тръгнаха, като че ли бяха съвсем сигурни накъде отиват.

- Ако вървим достатъчно надалеч - каза Дороти, - съм сигурна, че по някое време ще стигнем до някое място. Но дните минаваха един след друг, а те още не виждаха нищо друго пред тях, освен алените полета. Плашилото започна малко да се оплаква.

- Със сигурност сме се загубили - каза той, - и ако не го намерим отново на време, за да стигнем до Смарагдения град, никога няма да получа своя мозък.

- Нито пък аз - сърцето си - обяви Тенекиеният човек.

- Сякаш нямам търпение да стигна до Оз и трябва да признаете, че това е много дълго пътуване.

- Вижте - каза Страхливият лъв със скимтене, - нямам смелост да скитам завинаги без да стигам доникъде.

Тогава Дороти се обезкуражи. Тя седна на тревата и погледна спътниците си, те също седнаха и я погледнаха, а Тото откри, че за първи път в живота си е прекалено уморен да гони пеперудата, която прелетя покрай главата му. Така че той изплезил езика си, задиша тежко и погледна към Дороти сякаш за да я попита какво ще правят след това.

- Да предположим, че извикаме полските мишки - предложи тя. - Вероятно те биха могли да ни покажат пътя към Смарагдения град.

- Със сигурност биха могли - извика Плашилото. -
Защо не се сетих за това преди?

Дороти наду малката си свирка, която винаги носеше на врата си, откакто Кралицата на мишките ѝ го беше дала. След няколко минути чува трополенето на

мънички крачета и много от малките сиви мишки се втурнаха към нея. Сред тях беше самата Кралица, която попита с пискливия си гласец:

- Какво мога да направя за приятелите си?

- Загубихме се - рече Дороти. - Можеш ли да ни кажеш къде е Смарагдения град?

- Разбира се - отговори Кралицата; - но той е много надалеч, защото сте вървели в обратната посока през цялото време. - Тогава тя забеляза Златната шапка на Дороти и каза - Защо не използвате магията на Шапката, като повикате Крилатите маймуните при вас? Те ще ви пренесат до града на Оз за по-малко от час.

- Не знаех, че има магия - отговори Дороти изненадана.

- Каква е тя?

- Написано е вътре в Златната шапка - отговори Кралицата на мишките. - Но ако ще се обаждате на Крилатите маймуни, трябва да избягаме, защото те са много пакостливи и мисля, че страхотно ще се забавляват да ни измъчват.

- Мен няма ли да ме наранят? - попита момичето тревожно.

- О, не. Те трябва да изпълняват заповедите на носещия Шапката. Довиждане! - И тя избяга далеч от погледа им, като мишките търчаха след нея.

Дороти погледна в Златната шапка и видя някакви думи, написани в хастара. Това, помисли си тя, трябва да е магията, така че прочете насоките внимателно и сложи Шапката на главата си.

- Еп-пи, пеп-пи, как-ки! - каза тя, заставайки на левия си крак.

- Какво каза? - рече Плашилото, което не знаеше какво прави тя.

- Фил-ло, хол-ло, хел-ло! - Дороти продължи, заставайки този път на десния си крак.

- Ехо! - отговори спокойно Тенекиеният човек.

- Зиз-зи, зуз-зи, зик! - каза Дороти, която сега стоеше на двата си крака. С това

приключи заклинанието и те чуха много дърдорене и пърхане на криле, тъй като групата Крилати маймуни долетяха до тях.

Кралят се поклони ниско пред Дороти и попита:

- Каква е Вашата заповед?

- Искаме да отидем до

Смарагдения град - каза детето - но загубихме пътя.

- Ние ще те пренесем - отговори Кралят и щом проговори, две от Маймуните хванаха Дороти в ръце и отлетяха с нея. Други взеха Плашилото, Дърваря и Лъва, а една малка Маймуна хвана Тото и отлетя след тях, въпреки че кучето се много се стараеше да ги ухапе.

Плашилото и Тенекиеният човек в началото бяха доста уплашени, защото си спомниха колко зле се държаха с

тях Крилатите маймуни преди; но видяха, че сега няма да им навредят, така че се носеха по въздуха доста радостно и прекараха добре, зяпайки красиви градини и гори далеч под тях.

Оказа се, че Дороти се носи леко между две от най-големите Маймуни, като една от тях беше самият Крал. Те направиха столче от ръцете си и много внимаваха да не я наранят.

- Защо трябва да спазвате магията на Златната шапка?

- попита тя.

- Това е дълга история - отговори Кралят с крилат смях; - но тъй като ни очаква дълго пътешествие, може да мине по-бързо времето, като ти разкажем за това, ако искаш.

- Ще се радвам да чуя - отговори тя.

- Някога - започна водачът, - сме били свободни хора, живеещи щастливо в огромна гора, прелитащи от дърво на дърво, похапващи ядки и плодове и просто правещи, каквото си искаме без да наричаме никого господар. Вероятно някои от нас са били твърде пакостливи понякога, летели са надолу да дърпат опашките на животните, които нямали криле, гонели са птици и са хвърляли ядки по хората, които се разхождали в гората. Но ние сме били безгрижни, щастливи и забавляващи се, наслаждавали сме се на всяка минута от деня. Това било преди много години, дълго преди Оз да слезе от облаците и да управлява тази страна.

Тогава тук, далеч на Север, живеела красива принцеса, която била и могъща магьосница. Цялата си магия използвала да помага на хората и никога не се било чуло и видяло да наранява някой, който е добър. Името ѝ било Веселушка и тя живеела в прекрасен дворец, построен от грамадни блокове рубини. Всеки я обичал, но най-голямата ѝ мъка била, че не можела да намери никой, който и тя да обича, тъй като всички мъже били твърде глупави или грозни за съпрузи на някой толкова красив и мъдър. Накрая обаче тя открила момче, което било красиво, мъжествено и мъдро за годините си. Веселушка решила, че когато той порасне и стане мъж, ще го направи свой съпруг, така че го взела в рубинения си дворец и използвала всичките си магически сили, за да го направи толкова силен, добър и прекрасен, колкото би желала всяка жена. Когато той възмъжал, за Куелала, както се наричал, се говорело, че е най-добрият и мъдър мъж в цялата земя, а мъжествената му красота била толкова голяма, че Веселушка силно го обичала и се била заела да подготви всичко за сватбата.

Дядо ми по това време бил Крал на крилатите маймуни, които живеели в гората близо до двореца на Веселушка и старецът обичал шегите дори повече от хубавата вечеря. Един ден, точно преди сватбата, дядо ми летял с групата си, когато видял, че Куелала се разхожда край реката. Той бил облечен в богат костюм от розова коприна и лилаво кадифе, а дядо ми си

помислил, че ще види какво може да направи. По негова заповед групата му полетяла надолу и пленили Куелала, понесли го на ръце, докато не стигнали до средата на реката, а после го пуснали във водата.

- Плувай, красавецо - извикал дядо ми, - и виж дали водата ще остави петна по дрехите ти. - Куелала бил достатъчно разумен, че да плува, и никак не бил разглезен от късмета си. Изсмял се, като изплувал от водата и доплувал до брега. Но когато Веселушка се затичала към него, тя видяла, че коприната и кадифето му били унищожени от реката.

Принцесата била ядосана и разбира се, знаела кой го е направил. Тя извикала всички Крилати маймуни при себе си и казала, че първо крилата им трябва да бъдат вързани и да се отнасят с тях, както те се отнесли с Куелала, и да бъдат хвърлени във водата. Но дядо ми се молел горещо, защото знаел, че Маймуните ще се издавят в реката със завързани криле, Куелала също казал някоя добра дума за тях; така че Веселушка накрая ги пощадила при условие, че Крилатите маймуни завинаги ще изпълнява по три желания на притежателя на Златната шапка. Тази Шапка била направена като сватбен подарък за Куелала и се говорело, че струва половината кралство на принцесата. Разбира се, дядо ми и всички други Маймуни веднага се съгласили с условието и ето как ние сме трижди роби на притежателя на Златната шапка, който и да е той.

- А какво станало с тях? - попита Дороти, която беше силно заинтригувана от историята.

- Тъй като Куелала бил първият притежател на Златната шапка - отговори Маймуната, - той бил първият, чиито желания сме изпълнявали. Тъй като булката му не можела да

понася да ни погледне, той ни викал всичките в гората, след като се оженил за нея и ни поръчвал винаги да бъдем някъде, далеч от погледа ѝ, от което ние сме били доволни, защото всички нас ни било страх от нея. Това е единственото, което се е налагало да правим, откакто Златната шапка попадна в ръцете на Злата вещица от Запад, която ни накара да поробим Мигащите, а после да изгоним самия Оз от Страната на Запад. Сега Златната шапка е твоя и ти имаш прави три пъти да поискаш да изпълним желанията ти. Когато Кралят на маймуните завърши историята си, Дороти погледна надолу и видя зелените, блестящи стени на Смарагдения град пред тях. Тя се зачуди на бързия полет на Маймуните, но се радваше, че пътуването приключи. Странните създания внимателно положиха пътешествениците долу пред портите на

Града, Кралят се поклони ниско на Дороти и после отлетя надалеч, последван от групата си.

- Това беше хубаво пътуване - рече малкото момиченце.

- Да, и бърз начин да избегнем неприятности - отговори Лъвът. - Какъв късмет, че си взела тази чудесна Шапка с теб!

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Разкритието на Ужасяващия Оз (15/24)

Четиримата пътници отидоха до голямата порта на Смарагдения град и позвъниха камбанката. След като позвъниха няколко пъти, тя беше отворена от същия Пазач на портите, който бяха срещнали преди.

- Какво! Върнахте се пак ли? - попита той изненадан.

- Не ни ли виждаш? - отговори Плашилото.

- Но аз мислех, че сте заминали да посетите Злата вещица от Запад.

- Посетихме я - каза Плашилото.

- И тя ви пусна да си вървите? - запита мъжът изумено.

- Тя нямаше какво да направи, защото се разтопи - обясни Плашилото.

- Разтопила се е! Ами, това несъмнено са добри новини

- каза мъжът. - Кой я разтопи?

- Беше Дороти - рече Лъвът сериозно.

- Мили Боже! - възкликна мъжът и наистина се поклони много ниско пред нея.

После ги въведе в малката си стая и заключи очилата от голямата кутия на очите на всички, точно както преди. След това минаха през портата към

Смарагдения град. Когато хората чуха от Пазителя на портите, че Дороти е разтопила Злата вещица от Запад, те се събраха около пътниците и ги последваха в голяма тълпа до Двореца на Оз.

Войникът със зелени мустаци все още беше на пост пред вратата, но той веднага ги пусна и те пак срещнаха красивото зелено момиче, което веднага упъти всеки от тях към старите им стаи, така че да могат да си починат, докато Великият Оз е готов да ги приеме.

Войникът занесе директно до Оз новините, че Дороти и другите пътници се върнаха пак, след като унищожиха Злата вещица; но Оз не върна отговор. Те си помислиха, че Великият вълшебник ще изпрати да ги повикат веднага, но той не го направи. Не получиха вест от него на следващия ден, нито на по-следващия, нито на по-по-следващия. Чакането беше уморително и изтощително, а накрая те се объркаха, че Оз се държи с тях толкова зле, след като ги беше изпратил да изтърпят трудности и робство. Така че Плашилото накрая помоли зеленото момиче да занесе друго съобщение на Оз, гласящо, че ако не им позволи да го видят веднага, ще извикат Крилатите маймуни, за да им помогнат да открият дали ще спази обещанията си или не. Когато Вълшебникът получи това съобщение, той толкова се уплаши, че изпрати да ги повикат в Тронната зала в девет и четири минути на следващата

сутрин. Той беше срещал Крилатите маймуни преди в Страната на Запад и не желаше да ги срещне отново. Четиримата пътници бяха прекарвали безсънна нощ, като всеки си мислеше за подаръка, който Оз е обещал да му дари. Дороти заспа само веднъж и тогава сънува, че е в Канзас, където леля Ем ѝ казваше колко се радва, че нейното малко момиченце е пак вкъщи.

Точно в девет часа на следващата сутрин войникът със зелени мустаци отиде при тях и четири минути по-късно всички отидоха до Тронната зала на Великия Оз. Разбира се, всеки от тях очакваше да види Вълшебника във формата, която беше приел преди, и всички бяха страшно изненадани, когато се огледаха и не видяха никого в залата. Те стояха близо до вратата и още по-близо един до друг, защото спокойствието на празната стая беше по-ужасяващо от всички други форми, които са виждали Оз да приема.

Тогава те чуха сериозен глас, който сякаш идваше от някъде близо до върха на огромния купол, и той рече:
- Аз Великият и ужасяващ Оз. Защо ме търсите?

Те пак огледаха всяка част на залата, а после, като не видяха никого, Дороти запита:

- Къде си?

- Аз съм навсякъде - отговори Гласът, - но в очите на обикновените смъртни съм невидим. Сега ще седна на трона си, така че да можете да си поговорите с мен. - И наистина Гласът сякаш тогава идваше направо от

самия трон; така че те тръгнаха към него и застанаха в редица, докато Дороти каза:

- Дойдохме, за да поискаме обещаното, О, Оз.

- Какво обещание? - попита Оз.

- Обещахте ми да ме изпратите в Канзас, когато Злата вещица бъде унищожена - каза момичето.

- И обещахте на мен да ми дадете мозък - каза Плашилото.

- И обещахте на мен да ми дадете сърце - каза Тенекиеният човек.

- И обещахте на мен да ми дадете смелост - каза Страхливият лъв.

Злата вещица наистина ли е унищожена? - попита Гласът, а Дороти си помисли, че леко е потреперил.

- Да - отговори тя, - разтопих я с кофа вода.

- Мили Боже - рече Гласът - колко внезапно! Ами, елате при мен утре, защото ми трябва време да го обмисля.

- Вече имахте достатъчно време - каза Тенекиеният човек ядосано.

- Няма да чакаме и ден повече - рече Плашилото.

- Трябва да си изпълните обещанията към нас! - възкликна Дороти.

Лъвът помисли, че е най-добре да изплаши

Вълшебника, така че нададе голям, силен рев, който беше така свиреп и страшен, че Тото подскочи далеч от него стреснато и се препъна в паравана, който стоеше в ъгъла. Когато той падна с трясък, те

погледнаха натам и в следващия момент всички те се зачудиха. Защото видяха, застанал точно на място, което беше скрито от паравана, малко старче с гола глава и набръчкано лице, което изглеждаше толкова изненадано, колкото бяха и те. Тенекиеният човек, вдигайки брадвата си, се затича към човечето и извика:

- Ти кой си?

- Аз съм Великият и ужасяващ Оз - рече човечето с треперещ гласец. - Но не ме удряйте - моля ви, недейте - и ще направя всичко, което искате. Нашите приятели го изгледаха с изненада и смайване.

- Мислех си, че Оз е огромна Глава - каза Дороти.

- А аз си мислех, че Оз е красива Дама - каза Плашилото.

- А аз си мислех, че Оз е ужасен Звяр - каза Тенекиеният човек.

- А аз си мислех, че Оз е Огнена топка - възкликна Лъвът.

- Не, всички грешите - рече плахо човечето. - Аз се преструвах.

- Преструвал си се! - извика Дороти. - Не си ли Велик вълшебник?

- Тихо, мила - каза той. - Не говори толкова силно или може да те чуят - и аз да бъда съсипан. Предполага се, че съм Велик вълшебник.

- А ти не си ли? - попита тя.

- Дори и малко не съм, мила; аз съм просто един обикновен човек.

- Ти си повече от това - каза Плашилото с тъжен глас - ти си измамник.

- Точно така! - обяви човечето, потривайки ръцете си сякаш това му хареса. - Аз съм измамник.

- Но това е ужасно - каза Тенекиеният човек. - Как бих могъл да получа сърцето си някога?

- Или аз - своя кураж? - попита Лъвът.

- Или аз - своя мозък? - завайка се Плашилото, бършейки сълзи от очите си с ръкава на палтото си.

- Скъпи мои приятели - каза Оз, - моля ви, да не говорите за тези неща. Помислете за мен и ужасната беда, в която ще изпадна, ако ме разкрият.

- Никой друг ли не знае, че си измамник? - попита Дороти.

- Никой не знае освен вас четиримата и аз самия - отвърна Оз. - Заблуждавах всички толкова дълго време, че си помислих, че никога няма да ме разкрият. Беше огромна грешка да ви допускам в Тронната зала. Обикновено не се срещам с поданиците си и така те вярват, че съм нещо ужасяващо.

- Но аз не разбирам - рече Дороти с изумление. - Как успя да се появиш пред мен като голяма Глава?

- Това беше един от моите номера - отговори Оз. - Ела насама, моля, и ще ти разкажа всичко за него.

Той ги поведе към малка стаичката в задната част на Тронната зала и те го последваха. Той посочи към един ъгъл, в който лежеше голямата Глава, направена от много пластове хартия и с внимателно боядисано лице.

- Окачих я да виси на тавана с жица - рече Оз. -

Застанах зад паравана и дърпах нишката, за да карам очите да се движат и устата да се отваря.

- Ами гласът ти? - попита тя.

- О, аз съм вентрилоквист - каза човечето. - Мога да преправям гласа си, както си искам, така че да си помислите, че идва от Главата. Тук са и другите неща, които използвах, за да ви мамя. - Той показа на Плашилото роклята и маската, които беше носил, когато приличаше на прекрасна Дама. А Тенекиеният човек видя, че ужасният Звяр не беше друго освен много кожи, защити една за друга с летви, които да ги държат. Колкото до Огнената топка, фалшивият Вълшебник беше закачил и нея за тавана. Всъщност беше памучна топка, но когато я залееш с масло, топката гореше бурно.

- Наистина - каза Плашилото, - трябва да се засрамиш от себе си, че си такъв измамник.

- Такъв съм - наистина съм такъв - отговори човечето печално; - но това беше единственото нещо, което можех да правя. Седнете, моля, има много столове; и ще ви разкажа историята си.

И така те седнаха и слушаха, докато той разказваше следната история.

- Бях роден в Омаха-

- Как, та това не е много далеч от Канзас! - извика Дороти.

- Не е, но е далеч от тук - каза той, като клатеше главата си тъжно към нея. - Когато пораснах, станах вентрилоквист и бях много добре обучен в това от велик господар. Мога да имитирам всякакъв вид птица или звяр. - Тогава той измяука като същинско котенце и дори Тото наостри уши и се заоглежда навсякъде да види къде е то. - След време - продължи Оз, - ми писна да се занимавам с това и станах балонист.

- Какво е това? - попита Дороти.

- Човек, който се качва в балон на цирка през деня, за да привлече тълпите хора и да ги повика да си купят билетче за цирка - обясни той.

- О - каза тя, - знам.

- Ами, един ден се качих в балона и въжетата се оплетоха, така че не можех да сляза пак долу. Той се вдигна високо над облаците, толкова далеч, че вятърът го подхвана и понесе на много, много мили далеч. Цял ден и нощ пътувах по въздуха, а на сутринта на втория ден се събудих и открих, че балонът се носи над странна и красива страна.

Смъкна се бавно и въобще не се нараних. Но се оказах сред непознати хора, които щом ме видяха да се спускам от облаците, си помислиха, че съм велик

Вълшебник. Разбира се, аз ги оставих да си го мислят, защото се страхуваха от мен и обещаха да направят всичко, което поискам.

Просто за да се забавлявам и да бъдат заети хората, им поръчах да построят този Град и моя Дворец; и те направиха всичко това с желание и изкусно. Тогава си помислих, тъй като страната беше толкова зелена и красива, че ще го наричам Смарагдения град; а за да пасва по-добре името, сложих зелени очила на всички хора, така че всичко, което виждаха, беше зелено.

- Но не е ли всичко тук зелено? - попита Дороти.

- Не повече, отколкото в който и да е друг град - отвърна Оз; - но когато носите зелени очила, разбира се, че всичко, което виждате, ще ви изглежда зелено. Смарагденият град беше построен преди много години, защото аз бях още млад, когато балонът ме доведе тук, а сега съм много стар. Но хората ми носят зелени очила на очите си толкова дълго, че повечето от тях си мислят, че наистина е Смарагден град и определено е красиво място, изобилно от скъпоценни камъни и метали, както и от всяко добро нещо, което е необходимо, за да направи човек щастлив. Аз съм добър с хората и те ме харесват; но откакто този Дворец е построен, съм се затворил и не се виждам с никой от тях.

Един от големите ми страхове бяха Вещиците, тъй като нямах никакви магически сили, скоро открих, че Вещиците наистина могат да правят невероятни неща.

Имаше четири от тях в тази страна и те управляваха хората, които живеят на Север, Юг, Изток и Запад. За щастие, Вещиците от Север и Юг бяха добри и знаех, че няма да ми навредят; но Вещиците от Изток и Запад бяха ужасно зли и ако не ме мислеха за по-могъщ от тях, със сигурност щяха да ме унищожат. Затова живеех в смъртен страх от тях много години; така че можете да си представите колко бях доволен, когато чух, че къщата ти е паднала върху Злата вещица от Изток. Когато дойде при мен, бях готов да ти обещавам всичко само и само да се отървеш от другата Вещица; но сега като си я разтопила, ме е срам да призная, че не мога да си удържа на обещанията.

- Мисля, че си много лош човек - каза Дороти.

- О, не, скъпа моя; аз съм наистина много добър човек, но трябва да призная, че съм много лош Вълшебник.

- Не можеш ли да ми дадеш мозък? - попита Плашилото.

- Ти не се нуждаеш от него. Учиш нещо всеки ден. И бебето има мозък, но не знае много. Опитът е единственото нещо, което носи знание, а колкото по-дълго си на земята, толкова повече опит ще получиш със сигурност.

- Това може и да е вярно - рече Плашилото, - но ще бъда много нещастен, ако не ми дадеш мозък.

Халшивият Вълшебник го погледна внимателно.

- Ами - каза той с въздишка, - не съм голям магьосник, както казах; но ако дойдеш утре сутрин, ще

натъпча главата ти с мозък. Не мога да ти кажа как да го използваш обаче; трябва сам да разбереш.

- О, благодаря-благодаря! - извика Плашилото. - Ще намеря начин да го използвам, няма страшно!

- Ами какво ще стане с моята смелост? - попита Лъвът разтревожено.

- Ти имаш много смелост, сигурен съм - отговори Оз. - Всичко, от което се нуждаеш, е увереност в себе си. Няма живо същество, което не го е страх, когато се изправи пред опасност. Истинската смелост е да се изправиш пред опасността, когато те е страх, а такава смелост ти имаш в изобилие.

- Вероятно имам, но пак съм си уплашен - каза Лъвът.

- Ще бъда много нещастен освен ако не ми дадеш някаква смелост, която ще ме накара да забравя, че ме е страх.

- Много добре, ще ти дам такава смелост утре - отговори Оз.

- А сърцето ми? - попита Тенекиеният човек.

- Ами, колкото до това - отговори Оз, - мисля, че грешиш, като искаш сърце. То прави повечето хора нещастни. Само ако знаеше какъв късмет имаш, че нямаш сърце.

- Това трябва да е въпрос на мнение - каза Тенекиеният човек. - Защото що се отнася до мен, бих понесъл цялото нещастие на света без да гъкна, ако ми дадеш сърце.

- Много добре - отговори Оз кротко. - Ела при мен утре и ще имаш сърце. Играл съм си на Вълшебник толкова много години, че мога да продължа ролята още малко.

- А сега - рече Дороти, - как ще стигна до Канзас?

- Ще помислим за това - отговори човечето. - Дай ми два или три дни да обмисля въпроса и ще се опитам да те пренеса през пустинята. Междувременно към всички вас ще се отнасят като към мои гости и докато живеете в Двореца, хората ми ще ви обслужват и ще изпълняват и най-малкото ви желание. Има само едно нещо, което искам взамяна за помощта ми - макар и неголяма. Трябва да пазите тайната ми и да не казвате на никого, че съм измамник.

Те се съгласиха да не казват нищо от това, което са научили, и се върнаха в стаите си с приповдигнат дух. Дори Дороти таеше надежда, че "Великият и ужасяващ измамник", както го наричаше тя, ще намери начин да я върне в Канзас и ако той го направеше, тя беше склонна да му прости всичко.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Магическото изкуство на Великия измамник (16/24)

На следващата сутрин Плашилото каза на приятелите си:

- Поздравете ме. Отивам при Оз да си получа мозъка най-сетне. Когато се върна, ще бъде като останалите хора.

- Винаги съм те харесвала такъв, какъвто си - каза простичко Дороти.

- Много мило от твоя страна да харесваш едно Плашило - отговори той. - Но сигурно ще ми се възхищаваш повече, когато чуеш блестящите мисли, които новият ми мозък ще измисли. - Тогава той се сбогува с тях с весел глас и отиде в Тронната зала, където почука на вратата.

- Влез - каза Оз.

Плашилото влезе и завари човечето да седи до прозореца, дълбоко замислено.

- Дойдох за мозъка си - отбеляза Плашилото леко притеснено.

- О, да; седни в този стол, моля - отговори Оз. -

Трябва да ме извиниш за това, че ще сваля главата ти,

но трябва да го направя, за да ти сложа мозъка на правилното място.

Няма проблем - каза Плашилото. - Позволявам ти да ми свалиш главата, стига да е по-добра, когато я сложиш отново.

Така че Вълшебникът разви главата му и извади сламата. Тогава той влезе в задната стаичка и измери трици, които смеси със страшно много игли и карфици. Като ги разтърси хубаво, той напълни горната част на главата на Плашилото със сместа и натъпка

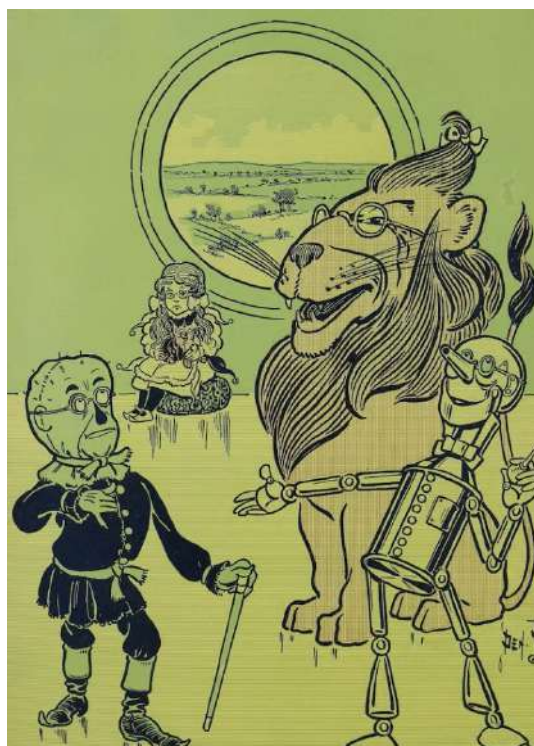
останалото празно място със слама, за да я задържи. Когато закрепил главата на Плашилото обратно за тялото му, той му каза:

- Отсега нататък ще си велик човек, защото ти дадох много тричко-нов мозък.

Плашилото беше доволен и горд от изпълнението на най-голямото му желание и като благодари горещо на Оз, се върна при приятелите си.

Дороти го изгледа любопитно. Главата му беше доста издута отгоре заради мозъка.

- Как се чувстваш? - попита тя.

- Определено се чувствам мъдър - отговори той честно.
 - Когато свикна с мозъка си, ще знам всичко.
 - Защо тези игли и карфици стърчат от главата ти? - попита Тенекиеният човек.
 - Това е доказателство, че му сече мозъкът като бръснач - отбеляза Лъвът.
 - Ами, аз трябва да отида при Оз да получа сърцето си
 - рече Дърварят. Така че отиде до Тронната зала и почука на вратата.
 - Влез - извика Оз и Дърварят влезе и каза:
 - Дойдох за сърцето си.
 - Много добре - отговори човечето. - Но ще трябва да изрежа една дупка в гърдите ти, така че да мога да сложа сърцето ти на правилното място. Надявам се, че няма да те нараня.
 - О, не - отговори Дърварят. - Няма да го усетя въобще.
- Така че Оз донесе чифт тенекиджийски ножици и изряза малка, квадратна дупка в лявата страна на гърдите на Тенекиения човек. Тогава той отиде до един шкаф и извади красиво сърце, направено изцяло от коприна и пълно с дървени стърготини.
- Не е ли красиво? - попита той.
 - Да, наистина! - отговори Дърварят, който беше страшно доволен. - Но това добро сърце ли е?
 - О, да, много! - отговори Оз. Той сложи сърцето в гърдите на Дърваря и после сложи квадратното парче

тенекия, като го завари хубаво там, където беше изрязано.

- Ето - каза той; - сега имаш сърце, с което би се гордял всеки. Съжалявам, че трябваше да направя кръпка на гърдите ти, но нямаше как.

- Не се тревожи за кръпката - възкликна щастливият Дървар. - Много съм ти благодарен и никога няма да забравя добрината ти.

- Няма проблем - отговори Оз.

Тогава Тенекиеният човек се върна при приятелите си, които му пожелаха всякакви радости заради късмета му.

После Лъвът отиде до Тронната зала и почука на вратата.

- Влез - каза Оз.

- Дойдох за смелостта си - обяви Лъвът, влизайки в стаята.

- Много добре - отговори човечето; - ще ти я донеса.

Той отиде до шкафа и се надигна до един висок рафт, за да свали една квадратна зелена бутилка, чието съдържание той наля в красиво изрисувана зелено-златна чиния. Слагайки я пред Страхливия лъв, който я подуши сякаш не му харесва, Вълшебникът рече:

- Пий.

- Какво е това? - попита Лъвът.

- Ами - отговори Оз, - ако беше вътре в теб, щеше да е смелост. Знаеш, разбира се, че смелост винаги идва отвътре; така че това не може да бъде наречено

смелост, докато не го изпиеш. Затова те съветвам да го изпиеш възможно най-скоро.

Лъвът не се поколеба повече, а пи, докато не изпразни чинията.

- Как се чувстваш сега? - попита Оз.

- Изпълнен със смелост - отговори Лъвът, който весело се върна при приятелите си, за да им разкаже за късмета си.

Оз, оставайки сам, се усмихна, мислейки как успешно е дал на Плашилото, Тенекиения човек и Лъвът точно това, което си мислят, че искат. "Как бих могъл да помогна, като съм измамник," каза си той, "и когато всички тези хора ме карат да правя неща, които всеки знае, че не могат да бъдат направени? Беше лесно да направя щастливи Плашилото, Лъва и Дърваря, защото те си представяха, че мога да направя всичко. Но ще отнеме повече от въображение да върна Дороти в Канзас, а съм сигурен, че не знам как може да се направи това."

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Как беше издигнат балонът (17/24)

Три дни Дороти не получи ни вест, ни кост от Оз. Това бяха тъжни дни за малкото момиченце, въпреки че приятелите ѝ бяха доста щастливи и доволни.

Плашилото им каза, че има прекрасни мисли в главата си; но той не казваше какви са те, защото знаеше, че друг освен него не може да ги разбере. Когато Тенекиеният човек се разходи, той усети как сърцето му се мята в гърдите; и каза на Дороти, че е усетил как това е по-мило и нежно сърце от това, което е имал, когато е бил направен от плът. Лъвът обяви, че не го е страх от нищо в света и щастливо би се изправил пред армия или дузина свирепи калиди. Така всеки от групичката беше удовлетворен без Дороти, която копнееше повече отвсякога да се върне в Канзас.

На четвъртия ден, за нейна огромна радост, Оз изпрати да я повикат и когато тя влезе в Тронната зала, той я поздрави мило:

- Седни, скъпа моя; мисля, че намерих начин да те измъкна от тази страна.

- И да ме върнеш в Канзас? - попита тя развълнувано.

- Ами, не съм сигурен за Канзас - рече Оз, - защото нямам ни най-малка идея къде се намира. Но първото нещо, което трябва да направиш, е да пресечеш пустинята, и тогава би трябвало да е лесно да намериш пътя към дома.

- Как бих могла да пресека пустинята? - запита тя.

- Ами, ще ти кажа какво мисля - каза човечето. - Виж, когато пристигнах в тази страна, бях в балон. Ти също си дошла по въздух, като те е носил циклонът. Така че вярвам, че най-добрият начин да пресечеш пустинята би бил по въздух. Разбери, далеч извън силите ми е да създам циклон; но обмислях въпроса и вярвам, че мога да направя балон.

- Как? - попита Дороти.

- Балонът - рече Оз, - се прави от коприна, която е покрита с лепило, за да държи газа вътре в него. Имам много коприна в Двореца, така че няма да е проблем да направим балон. Но в цялата тази страна няма газ, с който да напълним балона, за да го накараме да се носи.

- Ако той не се носи - отбеляза Дороти, - няма да ни е от никаква полза.

- Вярно - отговори Оз. - Но има друг начин да го накараме да се носи, който е да го напълним с горещ въздух. Горещият въздух не е толкова добър като газа, защото ако въздухът изстине, балонът ще падне в пустинята и ние ще сме изгубени.

- Ние! - възкликна момичето. - Идваш с мен ли?

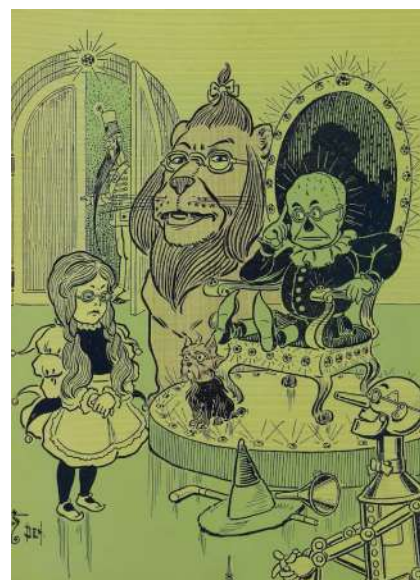
- Да, разбира се - отговори Оз. - Писна ми да бъда такъв измамник. Ако изляза от този Дворец, хората ми бързо ще разкрият, че не съм Вълшебник и тогава те ще са ми ядосани, че съм ги мамил. Така че трябва да стоя затворен в тези стаи по цял ден и това става изморително. Предпочитам да се върна в Канзас с теб и пак да бъда в цирка.

- Ще се радвам да ми правиш компания - каза Дороти.

- Благодаря - отговори той. - Сега ако ми помогнеш да зашия копринените парчета едно за друго, ще започнем работа по нашия балон.

Така че Дороти взе игла и конец и когато Оз отрежеше парчетата коприна в подходящата форма, момичето грижливо ги зашиваше едно за друго. Първо имаше парче светлозелена коприна, после парче тъмнозелена, а накрая парче смарагдовозелена; защото Оз имаше желанието да направи балона в различни нюанси на цвета около тях. Отне им три дни да зашият всички парчета едно за друго, но когато приключиха, имаха голяма торба от зелена коприна, която беше повече от двадесет фута дълга.

Тогава Оз го боядиса отвътре с един тънък слой лепило, за да го направи въздухонепромокаем, а след това обяви, че балонът е готов.

- Но на нас ни трябва кошница, в която да се возим - каза той. Така че той изпрати войника със зелените мустаци да му донесе голям кош за пране, който той завърза с много въжета за дъното на балона.

Когато всичко беше готово, Оз прати вест на хората си, че ще посети свой брат велик Вълшебник, който живее в облаците. Новините се разпространиха бързо из града и всеки дойде да види чудесната гледка.

Оз заповяда балонът да бъде изнесен пред Двореца и хората го зяпаха много любопитно. Тенекиеният човек отсече голяма купчина дърва и накладе огън от тях, а Оз държеше дъното на балона над огъня, така че горещият въздух, който се надигаше от него, да влезе в копринената торба. Постепенно балонът се наду и се издигна във въздуха, докато накрая кошницата едва докосваше земята.

После Оз влезе в кошницата и каза на всички хора със силен глас:

- Сега заминавам да направя посещение. Докато ме няма Плашилото ще Ви управлява. Заповядвам ви да му се подчинявате така, както и на мен.

През това време балонът силно дърпаше въжето, което го държеше за земята, защото въздухът в него беше горещ и това направи теглото му много по-леко от въздуха, без него той дърпаше силно да се издигне в небето.

- Ела, Дороти! - извика Вълшебникът. - Побързай или балонът ще отлети.

- Не мога да намеря Тото никъде - отговори Дороти, която не искаше да изоставя кученцето си. Тото беше избягал в тълпата, за да лае по едно котенце и Дороти най-накрая го намери. Вдигна го и побягна към балона. Тя беше на няколко стъпки от него, а Оз протягаше ръцете си да ѝ помогне да влезе в кошницата, когато въжете направиха прас! и балонът се издигна във въздуха без нея.

- Върни се! - изкрещя тя. - И аз искам да отида!

- Не мога да се върна, скъпа моя - извика Оз от кошницата. - Довиждане!

- Довиждане! - извикаха всички и всички очи се обърнаха нагоре, където Вълшебникът се взеше в кошницата, издигайки се всеки момент все по-нагоре и по-нагоре в небето.

И това беше последният път, когато който и да е от тях видя Оз, Великият вълшебник, въпреки че той може и да е стигнал жив и здрав в Омаха и да е там сега, няма как да знаем. Но хората го помнеха с обич и си казваха един на друг.

- Оз винаги беше наш приятел. Когато беше тук, той ни построи този красив Смарагден град, а сега, когато го няма, той остави Мъдрото Плашило да властва над нас.

Все пак те тъжаха много дни за загубата на Великия вълшебник и бяха безутешни.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Далеч на юг (18/24)

Дороти плачеше горчиво, че нейната надежда да се върне у дома в Канзас отлетя; но когато го обмисли, беше доволна, че не се е качила в балона. Тя също съжаляваше, че е загубила Оз, както и спътниците ѝ. Тенекиеният човек отиде при нея и каза:

- Наистина бих бил неблагодарен, ако не тъжах за човека, който ми даде прекрасно сърце. Бих искал малко да поплача, защото Оз си е отишъл, би ли била така добра да ми обършеш сълзите, така че да не ръждясам.

- С удоволствие - отговори тя и веднага донесе една кърпа. Тогава Тенекиеният човек плака няколко минути и тя внимателно следеше сълзите му и ги бършеше с кърпата. Когато приключи, той ѝ благодари мило и целият се смаза със своята инкрустирана масльонка, за да се предпази от злополуки.

Плашилото сега беше владетел на Смарагдения град и въпреки че не беше Вълшебник, хората се гордееха с него.

- Защото - казваха те, - няма друг град в света, който е управляван от сламен мъж. - И доколкото знаеха, наистина беше вярно.

Сутринта след като балонът се издигна с Оз, четиримата пътешественици се срещнаха в Тронната зала и обсъдиха делата си. Плашилото седна в голям трон, а другите стояха послушно пред него.

- Не сме чак толкова злощастни - рече новият владетел, - защото този Дворец и Смарагденият град ни принадлежат и можем да си правим, каквото искаме. Като си помисля, че неотдавна бяха закачен на прът в царевичното поле на един фермер, и че сега съм владетел на този красив Град, доста съм доволен от съдбата си.

- Аз също - каза Тенекиеният човек, - съм доволен от новото си сърце; и наистина това беше единственото нещо, което съм искал на света.

- Колкото до мен, аз съм доволен да знам, че съм толкова смел, колкото всеки звяр, който някога е живял, ако не е и по-смел - каза Лъвът скромно.

- Само ако Дороти беше доволна да живее в Смарагдения град - продължи Плашилото, - можеше всички да сме щастливи заедно.

- Но аз не искам да живея тук - извика Дороти. - Искам да отида в Канзас и да живея с леля Ем и чичо Фенри.

- Ами, тогава какво да се прави? - попита Дърварят. Плашилото реши да размишлява и толкова усилено мислеше, че карфиците и иглите му започнаха да изскачат от мозъка му. Накрая той каза:

- Защо не извикаш Крилатите маймуни и не ги помолиш да те пренесат през пустинята?

- Никога не съм се замисляла за това! - каза Дороти радостно. - Точно това е. Ще отида веднага за Златната шапка.

Когато тя я внесе в Тронната зала, изговори магическите думи и скоро групата Крилати маймуни влетя през отворения прозорец и застана пред нея.

- Това е вторият път, когато ни викате, - каза Кралят на маймуните, кланяйки се пред момиченцето. - Какво искате?

- Искам да ме полетите с мен до Канзас - рече Дороти. Но Кралят на маймуните поклати глава.

- Това не може да бъде направено - каза той. - Ние принадлежим само на тази страна и не можем да я изоставим. Никога не е имало Крилата маймуна в Канзас досега и предполагам, че никога няма да има, защото на тях не им е мястото там. Ще се радваме да ви служим по начин, който е по силите ни, но не можем да пресичаме пустинята. Довиждане.

И с още един поклон Кралят на маймуните разпери крилете си и отлетя през прозореца, последван от групата си.

Дороти беше готова да заплаче от разочарование:

- Изхабих едно желание на Златната шапка напразно - рече тя, - защото Крилатите маймуни не могат да ми помогнат.

- Определено е много зле! - каза добросърдечният Дървар.

Плашилото пак се беше замисли и главата му се изду толкова ужасяващо, че Дороти се уплаши да не се пукне.

- Файде да се обадим на войника със зелените мустаци - каза той, - и да го попитаме за съвет.

И така войникът беше призован и влезе плахо в Тронната зала, защото докато Оз беше жив, той никога не му позволяваше да премине по-далеч от вратата.

- Това малко момиченце - каза Плашилото на войника, - иска да прекоси пустинята. Как може да го направи?

- Не мога да кажа - отговори войникът, - защото никога никога не е прекосявал пустинята освен самият Оз.

- Няма ли някой, който може да ми помогне? - попита Дороти сериозно.

- Глинда може би - предложи той.

- Коя е Глинда? - попита Плашилото.

- Вещицата от Юг. Тя е най-могъщата от всички Вещици и управлява Квадратните. Освен това замъкът ѝ граничи с пустинята, така че тя може да знае начин да я премине.

- Глинда е Добра вещица, нали? - попита момичето.

- Квадратните мислят, че е добра - каза войникът, - и е мила към всички. Чувал съм, че Глинда е красива жена, която знае как да остане млада въпреки многото години, през които е живяла.

- Как мога да стигна до замъка ѝ? - попита Дороти.

- Пътят води право на Юг - отговори той, - но се говори, че е изпълнен с опасности за пътешествениците. Има диви зверове в горите и раса чудати мъже, които не харесват странници да пресичат тяхната страна. По тази причина никой от Квадратните не ходи в Смарагдения град.

Тогава войникът ги остави и Плашилото каза:

- Изглежда, че въпреки опасностите, най-доброто нещо, което Дороти може да направи, е да пътува до Страната на Юг и да помоли Глинда да ѝ помогне. Защото, разбира се, ако Дороти остане тук, тя никога няма да се върне в Канзас.

- Сигурно пак си размишлявал - отбеляза Тенекиеният човек.

- Така е - каза Плашилото.

- Ще тръгна с Дороти - обяви Лъвът, - защото ми писна от града ви и копнея за горите и природата пак. Аз наистина съм див звяр, знаете. Освен това Дороти ще се нуждае от някой, който да я защитава.

- Това е вярно - съгласи се Дърварят. - Бравата ми може да ѝ е от полза; така че и аз ще отида с нея в Страната на Юг.

- Кога тръгваме? - попита Плашилото.

- И ти ли идваш? - попитаха те изненадани.

- Със сигурност. Ако не беше Дороти, никога нямаше да имам мозък. Тя ме вдигна от пръта в царевичното поле и ме заведе до Смарагдения град. Така че добрият ми късмет се дължи изцяло на нея и никога

няма да я изоставя, докато не тръгне за Канзас веднъж завинаги.

- Благодаря - рече Дороти благодарно. - Ти си много мил с мен. Но бих искала да тръгна възможно най-скоро.

- Ще тръгнем утре сутрин - отвърна Плашилото. - Така че нека се приготвим сега, защото ще бъде дълго пътуване.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Нападнати от борещите се дървета (19/24)

На следващата сутрин Дороти целуна зеленото момиче за довиждане и се ръкува с войника със зелените мустаци, който ги беше изпроводил чак до портата. Когато Пазачът на портата ги видя пак, той доста се зачуди как така напускат красивия Град, за да се впуснат в неприятности. Но той веднага отключи очилата им, сложи ги обратно в зелената кутия и им отправи много добри пожелания за пътя им.

- Вие сега сте нашият владетел - каза той на Плашилото; - така че трябва да се върнете при нас възможно най-скоро.

- Със сигурност ще го направя, ако мога - отговори Плашилото; - но трябва да помогна на Дороти да се прибере у дома първо.

Когато Дороти се сбогува с добронамерения Пазач за последно, тя каза:

- Към мен се отнасяха много мило в прекрасния ви Град и всеки е бил добър с мен. Не мога да изкажа колко съм ви благодарна.

- Не се и опитвай, мила - отговори той. - Би ни се искало да те задържим с нас, но ако твоето желание е

да се върнеш в Канзас, надявам се да намериш пътя. - Тогава той отвори портата на външната стена и те преминаха, започвайки пътуването си.

Слънцето блестеше ярко, докато нашите приятели бяха обърнали лицата си към Земята на Изтока. Всички те бяха с много приповдигнато настроение, смяха се и си приказваха. Дороти пак беше изпълнена с надежда да се прибере у дома, а Плашилото и Тенекиеният човек се радваха да ѝ помогнат. Колкото до Лъва, той вдишваше свежия въздух с наслада и махаше с опашка напред-назад с чисто блаженство, че пак е сред природата, докато Тото тичаше около тях и гонеше молци и пеперуди, лаейки весело през цялото време. - Градският живот въобще не ми допада - отбеляза Лъвът, докато се разхождаха бързо. - Отслабнал съм толкова много, откакто живеях тук и сега нямам търпение да ми се отдаде възможност да покажа на другите зверове колко смел съм станал.

В този момент те се обърнаха и погледнаха за последно Смарагдения град. Всичко, което успяваха да видят, беше голямо количество кули и камбанарии зад зелените стени, а високо над всичко бяха върховете и купола на Двореца на Оз.

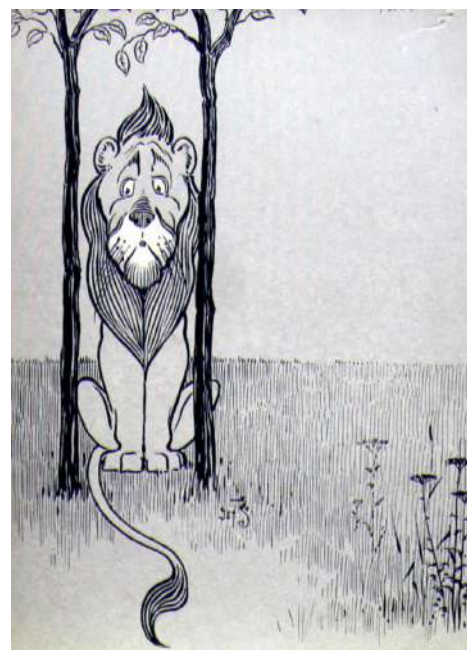
- Оз не беше толкова лош Вълшебник все пак - рече Тенекиеният човек, като усещаше как сърцето му се мята в гърдите.

- Знаеше как да ми даде мозък и то много добър мозък - каза Плашилото.

- Само ако Оз беше взел доза от същата смелост, която ми даде - добави Лъвът, - той щеше да е смел мъж. Дороти нищо не каза. Оз не беше спазил обещанието си към нея, но се беше постарал, така че тя му беше простила. Както сам каза, той беше добър човек, макар и да беше лош Вълшебник.

Пътешествието на първия ден беше през зелените поля и ярки цветя, които се простираха от всяка страна на Смарагдения град. Тази нощ те спаха на тревата с нищо друго освен звезди над тях и наистина много добре си починаха.

На сутринта те вървяха, докато не стигнаха гъста гора. Нямаше начин да я заобиколят, защото сякаш се простираше надясно и наляво, докдето им стигаше погледа; а освен това, не смееха да променят посоката на пътуването си от страх, че ще се изгубят. Така че потърсиха място, откъдето ще бъде най-лесно да влязат в гората.

Плашилото, който ги водеше, накрая намери голямо дърво с толкова широко простиращи се клони, че имаше място групата да мине под него. Така че той тръгна към дървото, но точно когато стигна под първите клони, те се навеха и се оплетоха в него, а в следващата минута

го вдигнаха от земята и го метнаха стремглаво към другарите му пътешественици.

Това не нарани Плашилото, но го изненада и той изглеждаше доста замаян, когато Дороти го повдигна.

- Ето още едно място между дърветата - извика Лъвът.

- Нека аз опитам пръв - каза Плашилото, - защото не ме наранява да ме мятат наоколо. - Той отиде до друго дърво, докато говореше, но клоните му веднага го хванаха и го хвърлиха обратно.

- Това е странно - възкликна Дороти. - Какво ще правим?

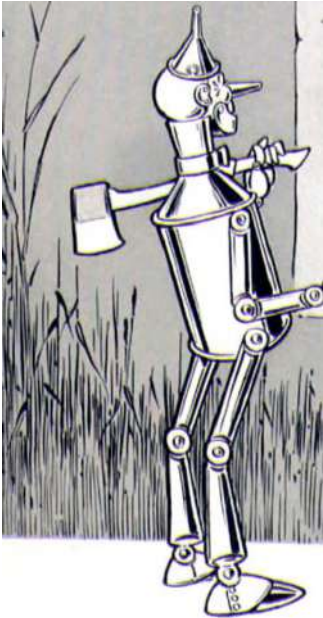
- Дърветата сякаш са решили да се борят с нас и да спират нашето пътешествие - отбеляза Лъвът.

- Вярвам, че сам мога го опитам - каза Дърварят и с брадвата си на рамо измарширува до първото дърво, което се държа така грубо с Плашилото. Когато един голям клон се огъна надолу, за да го хване, Дърварят го отсече така свирепо, че го съсече на две. Веднага дървото започна да клати всичките си клони сякаш го боли и Тенекиеният човек мина благополучно под него.

- Файде! - извика той на другите. - Бързайте! - Всички те се затичаха и минаха под дървото без да се наранят без Тото, който беше сграбчен от малък клон и разтърсван, докато не заскимтя. Но Дърварят незабавно отсече клона и пусна кученцето.

Другите дървета в гората не направиха нищо, за да ги държат надалеч, така че те решиха, че само първият

ред дървета можеха да навеждат клоните си и че вероятно те са полицаите на гората, на които е дадена тази невероятна сила, за да далеч странниците надалеч.

Четиримата пътници вървяха с лекота през дърветата, докато не стигнаха до далечния край на гората. Тогава, за тяхна изненада, откриха пред тях висока стена, която сякаш беше направена от порцелан. Беше гладка като повърхността на чиния и по-висока от главите им.

- Какво да правим сега? - попита Дороти.

- Аз ще направя стълба - каза

Тенекиеният човек, - защото определено трябва да прескочим стената.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Изящната порцеланова страна (20/24)

Докато Дърварят правеше стълба от дървения материал, който намираще в гората, Дороти легна и заспа, защото беше уморена от дългото ходене. Лъвът също се сви на топка и заспа, а Тото легна до него. Плашилото наблюдаваше как Дърваря работи и му каза:

- Не разбирам защо тази стена е тук, нито от какво е направена.

- Остави мозъка си да почива и не се тревожи за стената - отговори Дърварят. - Когато я прескочим, ще разберем какво има от другата страна.

След известно време стълбата беше завършена.

Изглеждаше грубо изработена, но Тенекиеният човек беше сигурен, че е здрава и отговаря на целта си.

Плашилото събуди Дороти, Лъва и Тото и им каза, че стълбата е готова. Плашилото първо се качи по стълбата, но беше толкова тромав, че Дороти трябваше да го следва плътно, за да го пази да не падне. Когато главата му се показа над стената, Плашилото каза:

- Леле-мале!

- Давай напред - възкликна Дороти.

Така че Плашилото се изкачи още по-нагоре и седна на върха на стената, а Дороти показа главата си и извика "Леле-мале!", точно като Плашилото.

Тогава Тото се качи и веднага започна да лае, но Дороти го накара да се успокои.

Лъвът беше следващият, който се изкачи по стълбата, а Тенекиеният човек дойде последен; но и двамата изкрещяха "Леле-мале!", щом погледнаха отвъд стената. Когато всички бяха седнали в една редица отгоре на стената, погледнаха надолу и видяха странна гледка.

Пред тях се простираше обширна страна, която имаше под, така гладък, блестящ и бял като дъното на огромна чиния. Наоколо бяха

разпръснати много къщи, направени изцяло от порцелан и боядисани в най-ярките цветове. Тези къщи бяха доста малки, най-голямата от тях стигаше едва до кръста на Дороти. Имаше и красиви малки хамбари с порцеланови огради около тях и много крави, овце, коне, прасета и кокошки, всички направени от порцелан, бяха застанали наоколо на групи.

Но най-чудновато от всичко бяха хората, които живееха в тази необичайна страна. Имаше доячки и овчарки в

корсажи с ярки цветове и златни петна навсякъде по роклите им; и принцеси с най-разкошните рокли в сребърно, златно и лилаво; и овчари, облечени в бричове до коляното с райета в розово, жълто и синьо по тях и златни катарамии на обувките си; и принцове с корони със скъпоценни камъни на главите си, носещи хермелинови роби и сатенени дублети; и смешни клоуни с надиплени одежди с червени петна по бузите си и високи, остри шапки. И най-странното от всичко беше, че най-високият от тях беше не по-висок от коляното на Дороти.

Никой от тях дори не погледна пътешествениците в началото, освен едно малко лилаво порцеланово куче със свръхголяма глава, което отиде до стената и залая към тях с тънък гласец, а след това избяга отново.

- Как ще слезем долу? - попита Дороти.

Оказа се, че стълбата е толкова тежка, че не можеха да я издърпат, така че Плашилото падна от стената, а другите скочиха върху него, така че твърдят под да не нарани краката им. Разбира се, те внимаваха да не се приземят на главата му и да не убодат краката си на иглите му. Когато всички безопасно слязоха, те повдигнаха Плашилото, чието тяло беше доста сплескано и потупаха сламата му, за да се оформи тялото му пак.

- Трябва да пресечем през това странно място, за да минем от другата страна - каза Дороти, - защото би

било неразумно за нас да тръгнем по друг път освен на Юг.

Те започнаха да прекосяват страната на порцелановите хора и първото нещо, на което попаднаха, беше как порцеланова дючка дои порцеланова крава. Щом се приближиха, кравата внезапно ритна и изрита столчето, кофата и дори самата дючка, и всичко това падна на порцелановия под със страшен трясък.

Дороти беше шокирана да види, че кравата си е отчупила крака и че кофата се е счупила на няколко парченца, а бедната дючка си е нацърбила левия лакът.

- Гледайте! - извика дючката ядосано. - Вижте какво направихте! Кравата ми си счупи крака и трябва да я заведа в магазина за поправка, за да я залепят пак.

Какво искате, като идвате тук и плащите кравата ми?

- Много съжалявам - отвърна Дороти. - Моля, простете ни.

Но красивата дючка беше твърде раздразнена, за да отговори. Тя вдигна крака нацупено и повече кравата си надалеч, като горкото животно куцаше на три крака.

Като ги остави, дючката отправи много укорителни погледи през рамо към непохватните страници, държейки нацърбения си лакът близо до тялото.

Дороти много се натъжи от тази злополука.

- Трябва много да внимаваме тук - каза добросърдечният Дървар, - или може да нараним тези красиви малки хора, а те никога няма да го преживеят.

Малко по-нататък Дороти срещна най-красиво облечената малка Принцеса, която бързо спря, когато видя странниците и тръгна да бяга.

Дороти искаше да огледа по-добре Принцесата, така че се затича след нея. Но порцелановото момиче изкрещя:

- Не ме гони! Не ме гони!

Имаше толкова изплашен гласец, че Дороти спря и каза:

- Защо не?

- Защото - отговори Принцесата, като също спря на безопасно разстояние, - ако бягам, може да падна и да се счупя.

- Но не можеш ли да бъдеш поправена? - попита момичето.

- О, да; но никой никога не е толкова красив, след като бъде поправен, знаеш - отговори Принцесата.

- Предполагам, че е така - каза Дороти.

- Имаме господин Шегаджия, един от клоуните ни - продължи порцелановата дама, - който винаги се опитва да застане на главата си. Той се чупи толкова често, че е поправян на стотици места и въобще не изглежда красив. Ето го, идва сега, така че можете сами да видите.

И наистина весел, малък клоун се запъти към тях и Дороти успяваше да види, че въпреки красивите му дрехи в червено, жълто и зелено, беше изцяло покрит с

пукнатини, спускащи се във всяка посока и ясно показващи, че е бил поправян на много места. Клоунът сложи ръцете си в джобовете и след като изду бузите си и им кимна дръзко, той каза:

Моя дама красива,
Защо зяпаш
бедния стар шегаджия?

Доста си надута
и превзета сякаш
сте глътнали бастун с тия!

- Тихо, господине! - рече Принцесата. - Не можете ли да видите, че това са непознати и трябва да се отнасяме с тях с уважение?

- Ами, това е уважение, предполагам - обяви Клоунът и веднага застана на главата си.

- Не обръщай внимание на господин Шегаджия - каза Принцесата на Дороти - Той е доста начупен в главата и това го прави глупав.

- О, въобще не му обръщам внимание - каза Дороти. - Но ти си толкова красива - продължи тя, - че съм сигурна, че много ще те обичам. Не би ли ми позволила да те занеса с мен в канзас и да те сложи на полицата на леля Ем? Мога да те нося в кошницата си.

- Това ще ме направи много нещастна - отговори порцелановата Принцеса. - Виж, тук в нашата страна живееем щастливо и можем да говорим и да се движим наоколо, както пожелаем. Но когато някой от нас бъде отнесен, нашите стави се сковават и можем само да

стоим изправени и да изглеждаме красиви. Разбира се, това е всичко, което се очаква от нас, когато сме по полиците, шкафовете и масите в гостната, но животите ни са много по-приятни тук в собствената ни страна.

- За нищо на света не бих те направила нещастна! - възкликна Дороти. - Така че ще ти кажа довиждане.

- Довиждане - отговори Принцесата.

Те вървяха внимателно през порцелановата страна.

Малките животни и всички хора, побягнали от пътя им, се страхуваха, че странниците ще ги счупят, и след около час пътниците стигнаха до другия край на страната и стигнаха до нова стена от порцелан.

Тя не беше толкова висока в началото, обаче заставайки на гърба на Лъва, те успяха да стигнат до върха. А после Лъвът се засили и скочи на стената; но точно когато скочи, той преобърна една порцеланова църква с опашката си и я счупи на парчета.

- Това беше много жалко - каза Дороти, - но наистина мисля, че сме късметлии, че не причинихме повече щети от счупването на крака на крава и църква на тези малки хора. Всички са толкова крехки!

- Определено са такива - каза Плашилото, - и съм благодарен, че съм направен от слама и не мога да бъда лесно повреден. Има по-лоши неща в света от това да си Плашило.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Лъвът става крал на зверовете (21/24)

След като слязоха от порцелановата стена, пътниците се намериха в неприятна страна, пълна с мочурица и блата и покрита с висока, чиста трева. Беше трудно да се ходи без да паднеш в кални дупки, защото тревата беше така гъста, че ги криеше от поглед. Обаче внимателно избирайки откъде да минат, те безопасно стигнаха твърда земя. Но тук страната изглеждаше по-дива отвсякога и след дълга и уморителна разходка през храсталаците те влязоха в друга гора, където дърветата бяха по-големи и по-стари, отколкото някога са виждали.

- Тази гора е очарователна - обяви Лъвът, който се оглеждаше с радост. - Никога не съм виждал по-красиво място.

- Изглежда мрачно - каза Плашилото.

- Ни най-малко - отговори Лъвът. - Бих искал да живея тук през целия си живот. Вижте колко меки са сухите листа под краката ви и колко богат и зелен е мъхът, който се захваща за тези стари дървета. Със сигурност един див звяр не би могъл и да си мечтае за по-приятен дом.

- Вероятно има диви зверове в гората сега - каза Дороти.

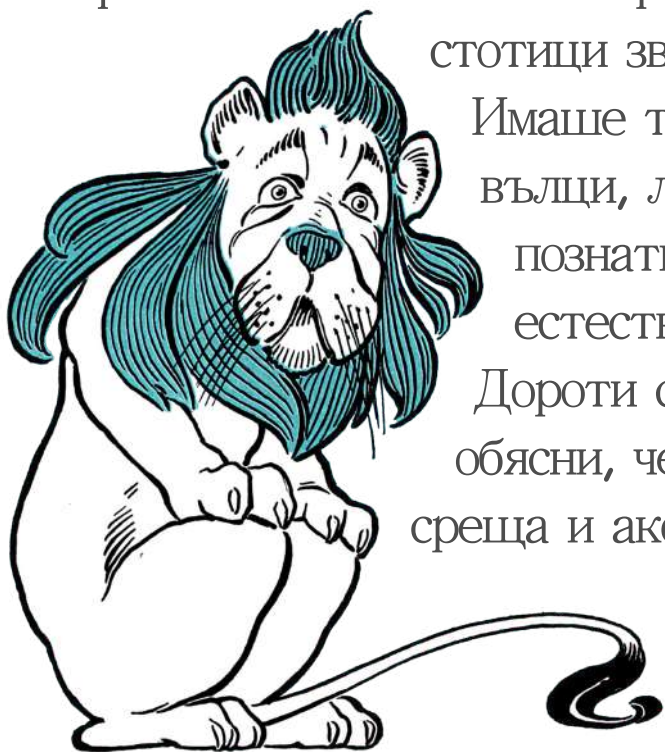
- Предполагам, че има - отвърна Лъвът, - но не ги виждам наоколо.

Те се разходиха през гората, докато не се стъмни прекалено, за да продължат. Дороти, Тото и Лъвът си легнаха да спят, докато Дърварят и Плашилото продължиха да ги пазят, както обикновено.

Когато дойде утрото, те пак тръгнаха. Преди да са стигнали много далеч, чуха ниско буботене, сякаш ръмжаха много диви животни. Тото изскимтя леко, но никой от другите не беше уплашен и продължиха по добре утъпканата пътека, докато не стигнаха до открито

място в гората, където се бяха събрали стотици зверове от всякакъв вид.

Имаше тигри, слонове, мечки, вълци, лисици и всички останали, познати от историята на естествознанието, и за момент Дороти се уплаши. Но Лъвът обясни, че животните си правеха среща и ако се съди по тяхното ръмжене, имаха големи неприятности.

След като заговори, няколко от зверовете го видяха и веднага огромната сбирка

притихна като с магия. Най-големият от тигрите отиде при Лъва и се поклони, казвайки:

- Добре дошъл, О, Крал на зверовете! Дошъл сте в добро време, за да се преборите с нашия враг и пак да донесете мир на всички животни в гората.

- Какви са вашите неприятности? - попита Лъвът тихо.

- В опасност сме - отговори тигърът, - от свиреп враг, който наскоро дойде в тази гора. Той е най-грамадното чудовище като огромен паяк с тяло голямо като на слон и крака дълги като дънер на дърво. Има осем такива дълги крака и когато чудовището лази през гората, сграбчва някое животно за крака и го влачи към устата си, изяждайки го, както паяк яде муха. Никой от нас не е в безопасност, докато това свирепо създание е живо и сме свикали среща, за да решим как да се погрижим за себе си, когато дойдохте сред нас.

Лъвът помисли за миг.

- Има ли други лъвове в тази гора? - попита той.

- Не; преди имаше, но чудовището изяде всичките. И освен това не бяха толкова големи и смели като вас.

- Ако довърша врага ви, ще ми се кланяте ли и ще ми се подчинявате ли като Крал на гората? - попита Лъвът.

- Ще го направим с удоволствие - отвърна тигърът и всички други зверове изреваха силно:

- Ще го направим!

- Къде е този ваш огромен паяк сега? - попита Лъвът.

- Ей там, сред дъбовите дървета - рече тигърът, сочейки с предната си лапа.

- Добре се грижете за тези мои приятели - каза Лъвът, - а аз веднага ще отида да се боря с чудовището.

Той се сбогува с другарите си и измарширува гордо да се бие с врага.

Огромният паяк спеше, когато Лъвът го намери, и изглеждаше така грозен, че съперникът му присви нос от отвращение. Краката му бяха толкова дълги, колкото беше казал тигърът, а тялото му беше покрито с груби черни косми. Имаше гигантска уста с ред остри зъби, дълъг цял фут; но главата му беше свързана с дундестото му тяло от врат, толкова тънък, колкото кръста на оса. Това даде на Лъва идея за най-добрия начин, по който може да нападне съществото и тъй като знаеше, че е по-лесно да се бориш с него заспало, отколкото будно, той подскочи и се приземи точно на гърба на чудовището. Тогава с един удар на тежката си лапа, изцяло въоръжен с остри нокти, той откачи главата на паяка от тялото му. Като скочи долу, той я наблюдаваше, докато дългите крака не спряха да се гърчат и така разбра, че паякът е умрял.

Лъвът се върна на полянката, където зверовете на гората го чакаха и каза гордо:

- Не е нужно да се боите вече от врага си.

Тогава зверовете се поклониха на Лъва като на техен Крал и той обеща да се върне и да властва над тях, щом Дороти благополучно замине за Канзас.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Страната на квадратните (22/24)

Четиримата пътешественици минаха през останалата част от гората безпроблемно и когато излязоха от тъмата, видяха пред тях стръмен хълм, покрит от горе до долу с огромни скали.

- Това ще бъде трудно изкачване - рече Плашилото, - но все пак трябва да прехвърлим хълма.

Така че той ги поведе и останалите го последваха.

Почти стигнаха първата скала, когато чуха груб глас да вика:

- Стойте надалеч!

- Кой си ти? - попита Плашилото.

Тогава една глава се показа над скалите и същият глас рече:

- Този хълм ни принадлежи и не позволяваме на никого да го премине.

- Но ние трябва да го преминем - каза Плашилото. - Отиваме в страната на Квадратните.

- Но няма да го направите! - отвърна гласът и там иззад скалата излезе най-чудатият човек, който пътешествениците са виждали.

Беше доста нисък и набит и имаше голяма глава, която беше плоска отгоре, поддържана от дебел врат, целият

в гънки. Но той нямаше никакви ръце и виждайки това, Плашилото не се уплаши, че толкова беззащитно създание ще им попречи да се изкачат по хълма. Така че той каза:

- Съжалявам, че не правя това, което искате, но трябва да преминем през хълма ви независимо дали ви харесва или не - и тръгна смело напред.

Главата на мъжа се изстреля напред бързо като светкавица, а вратът му се протегна, докато горната част на главата там, където беше плоска, не удари

Плашилото по средата на тялото, като го изпрати да се мята отново и отново надолу по хълма. Главата се върна в тялото почти толкова бързо, колкото излезе, а човекът се разсмя грубо, казвайки:

- Не е толкова лесно, колкото си мислите!

Фор от буен смях дойде от другите скали и Дороти видя стотици безръки Чукоглавци на хълма, по един зад всяка скала.

Лъвът доста се ядоса на смеха, който нададоха заради неуспеха на Плашилото и надавайки силен рев, който отекна като тътен, той се втурна към хълма.

Пак главата бързо се изстреля и големият Лъв се затъркаля надолу по хълма сякаш беше ударен от гюле.

Дороти се затича надолу и помогна на Плашилото да стане на крака, а Лъвът отиде при нея, чувствайки се доста насинен и наранен и каза:

- Безполезно е да се борим с хора с изстрелващи се глави; никой не може да оцелее пред тях.

- Какво можем да направим тогава? - попита тя.

- Извикай Крилатите маймуни - предложи Тенекиеният човек. - Все още имаш право да им заповядаш още веднъж.

- Много добре - отговори тя и слагайки си Златната шапка, промълви вълшебните думи. Маймуните бяха бързи, както винаги и за кратко време цялата група застана пред нея.

- Какви са Вашите заповеди? - попита Кралят на маймуните, кланяйки се ниско.

- Пренесете ни над хълма до страната на Квадратните
- отговори момичето.

- Ще бъде изпълнено - рече Кралят и веднага Крилатите маймуни хванаха четиримата пътници и Тото на ръце и отлетяха с тях. Докато преминаваха над хълма, Чукоглавците крещяха ядосано и изстрелваха главите си високо във въздуха, но не можеха да стигнат Крилатите маймуни, които пренесоха Дороти и другарите ѝ безопасно над хълма и ги пуснаха в красивата страна на Квадратните.

- Това е последният път, когато ни призоваваш - каза водачът на Дороти - така че довиждане и късмет.

- Довиждане и много благодаря - отвърна момичето и Маймуните се вдигнаха във въздуха и се изгубиха от поглед за миг.

Страната на Квадратните изглеждаше богата и щастлива. Имаше поля след поля зряло жито с добре павирани пътища между тях и красиви бълбукащи потоци със здрави мостове между тях. Всички огради, къщи и мостове бяха боядисани в яркочервено, точно както бяха боядисани в жълто в страната на Мигащите и синьо - в страната на Дъвчащите. Самите Квадратни бяха ниски и дебели, изглеждаха пълнички и мили, облечени бяха в червено, което изглеждаше ярко на фона на зелената трева и жълтото жито.

Маймуните ги пуснаха близо до един чифлик и четиримата пътници отидоха до него и почукаха на вратата. Отвори я жената на фермера и когато Дороти помоли за нещо за ядене, жената даде на всички хубава вечеря с три вида торта, четири вида курабийки и купичка мляко за Тото.

- Колко е далеч Замъкът на Глинда? - попита детето.

- Не е много далеч - отговори жената на фермера. - Тръгнете по пътя на Юг и скоро ще стигнете.

Благодарейки на добрата жена, те тръгнаха отново, вървяха покрай полетата и по красивите мостове, докато не видяха пред себе си много красив Замък.

Пред портите имаше три млади момичета, облечени в

червени униформи, поръбени със златна панделка; и когато Дороти ги приближи, една от тях ѝ каза:

- Защо сте дошли в Южната страна?

- За да видим Добрата вещица, която властва тук - отговори тя. - Ще ме заведете ли при нея?

- Кажете ми имената си и ще попитам Глинда дали иска да ви приеме. - Всички казаха кои са и момичето войник отиде до Замъка. След няколко мига се върна, за да каже на Дороти и останалите, че ще ги приемат веднага.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Добрата вещица Глинда изпълнява желанието на Дороти (23/24)

Преди да отидат да видят Глинда обаче, бяха въведени в една стая от Замъка, където Дороти изми лицето си и среса косата си, Лъвът изтупа праха от гривата си, Плашилото пооформи сламата си, а Дърварят полира своята Тенекия и смаза ставите си. Когато всички бяха доста представителни, те последваха момичето войник до голяма зала, където Вещицата Глинда седеше на трон от рубини. Тя беше красива и млада в очите им. Нейната коса беше в богат червен цвят и падаше на плавни къдрици по раменете си. Дрехата ѝ беше чисто бяла, но очите ѝ бяха сини и гледаха мило момиченцето.

- Какво мога да направя за теб, детето ми? - попита тя.

Дороти разказа на Вещицата цялата си история: как циклонът я е пренесъл до Страната на Оз, как е намерила другарите си и с какви невероятни приключения са се сблъскали.

- Най-голямото ми желание сега - добави тя - е да се върна в Канзас, защото леля Ем със сигурност си мисли, че нещо ужасно се е случило с мен и затова ще

бъде в траур; а освен ако реколтата не е по-добра тази година от миналата, съм сигурна, че чичо Фенри не може да си го позволи.

Глинда се наведе напред и целуна сладкото, обърнато към нея лице на нежното момиченце.

- Благословено да е скъпото ти сърце - каза тя, - сигурна съм, че мога да ти кажа как да се върнеш в Канзас. - После добави, - Но ако го направиш, трябва да ми дадеш Златната шапка.

- С удоволствие! - възкликна Дороти; - определено не ми трябва сега, а когато ти я получиш, можеш да заповядаш на Крилатите маймуни три пъти.

- И аз мисля, че ще имам нужда от слугите им само тези три пъти - отговори Глинда с усмивка.

После Дороти ѝ даде Златната шапка и Вещицата каза на Плашилото:

- Какво ще направиш, когато Дороти ни изостави?

- Ще се върна в Смарагдения град - отговори тя, - защото Оз ме направи владетел там и хората ме харесват. Единственото нещо, което ме притеснява, е как ще премина хълма на Чукоглавците.

- С помощта на Златната шапка ще заповядам на Крилатите маймуни да те пренесат до портите на Смарагдения град - рече Глинда, - защото ще е жалко да лиша хората от толкова чудесен владетел.

- Наистина ли съм чудесен? - попита Плашилото.

- Необичаен си - отговори Глинда.

Обръщайки се към Тенекиения човек, тя попита:

- Какво ще стане с теб, когато Дороти напусне тази страна?

Той подпря брадвата си и се замисли. После каза:

- Мигащите бяха много мили с мен и искаха да властвам над тях, след като Злата вещица умря.

Обичам Мигащите и ако мога да се върна обратно в страната на Запад, няма нещо, което да харесам повече от това да ги управлявам за винаги.

- Втората ми заповед към Крилатите маймуни - каза Глинда - ще бъде да те пренесат безопасно до странта Мигащите. Мозъкът ти може да не е толкова голям като този на Плашилото, но ти наистина си по-лъскав от него - когато си добре полиран - и съм сигурна, че ще управляваш Мигащите мъдро и справедливо. После Вещицата погледна големия, рошав Лъв и попита:

- Когато Дороти се върне в собствения си дом, какво ще стане с теб?

- Отвъд хълма на Чукоглавците - отговори той, - е разположена огромна стара гора и всички зверове, които живеят там, ме направиха техен Крал. Само ако можех да се върна обратно в тази хора, щях да прекарам живота си много щастливо там.

- Третата ми заповед към Крилатите маймуни - каза Глинда - ще бъде да те пренесат до гората ти. След това, понеже ще съм използвала всички сили на Златната шапка, ще я дам на Краля на маймуните и затова неговата група ще бъдат свободни навеки.

Тогава Плашилото, Тенекиеният човек и Лъвът благодариха на Добрата вещица искрено за нейната добрина, а Дороти възкликна:

- Ти определено си толкова добра, колкото си и красива! Но още не си ми казала как да се върна в Канзас.

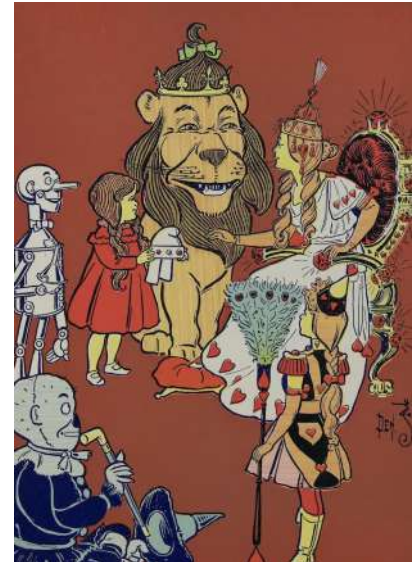
- Сребърните ти обувки ще те пренесат през пустинята - отговори Глинда. - Ако си знаела силата им, можеше да се върнеш при своята леля Ем още на първия ден, в който пристигна в тази страна.

- Но тогава нямаше да имам чудесния си мозък! - извика Плашилото. - Можеше да прекарам целия си живот в царевичната нива на фермера.

- А аз нямаше да имам прекрасното си сърце - рече Тенекиеният човек. - Можеше да си стоя и да ръждясвам в гората до края на света.

- А аз щях да си остана страхливец завинаги - обяви Лъвът, - и нито един звяр в цялата гора нямаше да може да каже добра дума за мен.

- Всичко това е вярно - каза Дороти, - и се радвам, че бях полезна за тези добри приятели. Но сега, когато всеки един от тях е получил това, което най-много желае, и всеки е щастлив, че има кралство, което да управлява, мисля, че бих искала да се върна в Канзас.

- Сребърните обувки - рече Добрата вещица, - имат невероятни сили. И едно от най-любопитните неща за тях е, че могат да те пренесат до всяко място в света с три крачки и всяка крачка се прави за едно мигване на окото. Всичко, което трябва да направиш, е да удариш с токовете им три пъти и да наредиш на обувките да те пренесат, където искаш да отидеш.

- Ако това е вярно - каза детето весело, - ще ги помоля да ме пренесат обратно в Канзас веднага. Тя обгърна с ръце врата на Лъва и го целуна, потупвайки нежно голямата му глава. После целуна Тенекиения човек, който плачеше по много опасен за ставите му начин. Но тя прегърна мекото, сламено тяло на Плашилото вместо да целува нарисуваното му лице и откри, че самата тя плачеше на тази тъжна раздяла с любимите ѝ другари.

Добрата Глинда слезе от рубинения си трон, за да даде на момиченцето целувка за довиждане, и Дороти ѝ благодари за цялата добрина, която показа на приятелите ѝ и на нея самата.

Тогава Дороти тържествено взе Тото в ръцете си и казвайки последно сбогом, тропна с токовете на обувките си три пъти, изричайки:

- Върнете ме у дома при леля Ем!

Веднага се завъртя във въздуха, така бързо, че единственото, което можеше да види или почувства, беше как вятърът свири в ушите ѝ.

Сребърните обувки направиха точно три стъпки и после тя спря така внезапно, че се завъргаля в тревата няколко пъти преди да разбере къде е.

След малко обаче тя седна и се огледа наоколо.

- Боже мой! - извика тя.

Защото беше седнала сред обширните прерии на Канзас и точно пред нея беше новата ферма, която чичо Фенри беше построил, след като циклонът беше отнесъл старата. Чичо Фенри доеше кравите в обора, а Тото скочи от ръцете ѝ и се затича към хамбара, лаейки яростно.

Дороти стана и се оказа, че е само по чорапи. Защото Сребърните обувки бяха паднали по време на полета ѝ във въздуха и бяха загубени завинаги в пустинята.

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Отново вкъщи (24/24)

Леля Ем излезе от къщата да полее зелето, когато се загледа и видя Дороти да тича към нея.

- Скъпо мое дете! - изкрещя тя, обгръщайки момиченцето в ръцете си и покривайки лицето ѝ с целувки.

- Откъде се появи?

- От Страната на Оз - рече Дороти сериозно. - И Тото е тук. А и, о, лелю Ем! Толкова се радвам пак да съм у дома!

